

GROOVE

Nummer 7 • 2006 Sveriges största musiktidning

Christina Aguilera

Promoe

Deftones

Scissor Sisters

Amon Amarth

Mange Schmidt • Sugarplum Fairy • Veronica Maggio
Prenumeranter får
Unik CD
Amon Amarth • Waver • Diecco

I Wayne • Anna Ternheim • Akir • Alex Under • Evanescence
Salem al Fakir • Isabel Guzman • Veronica Maggio • Britta Persson • Mange Schmidt

Sugarplum Fairy

**Nya albumet 'First Round First Minute'
innehåller singlarna 'She' & 'Last Chance'**

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC AB

SCISSOR SISTERS TA - DAH

NYTT ALBUM - INNEHÅLLER SINGELN
"I DON'T FEEL LIKE DANCIN'"

Groove 7 • 2006

Alex Under	sidan 6
Tre frågor till Evanescence	sidan 6
Musikupplevelser	sidan 6
Akir	sidan 8
Mogwai på bröllopet?	sidan 8
Amon Amarth	sidan 9
I Wayne	sidan 10
Anna Ternheim	sidan 10
Salem al Fakir	sidan 12
Isabel Guzman	sidan 12
Veronica Maggio	sidan 13
Britta Persson	sidan 13
Mange Schmidt	sidan 13
Scissor Sisters	sidan 15
Christina Aguilera	sidan 16
Promoe	sidan 18
Deftones	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
Egenproducerat	sidan 24
DVD-recensioner	sidan 26
Groove CD 7 • 2006	sidan 31

Sex säljer

Sitter och lyssnar på nya Justin Timberlake-plattan. Drar upp volymen hööög. Har längtat efter Justin. *Justified* var ju klockren 2002 med coola Neptunes-produktioner och nu tycker Justin att det är dags att plocka tillbaka sexten i i musiken på allvar (denna gång med hjälp av Timbaland). Ingen annan har fixat det på sistone menar han. Sälunda heter plattans fem första låtar *Futuresex/Lovesound*, *Sexyback*, *Sexy Ladies*, *My Love* och *Lovestoned*. Puh!

Han gör en Prince helt enkelt. Och det är han inte ensam om. Den ende som inte verkar inspireras av det lilla geniets snuskbra 70- och 80-tals-plattor är mannen med de höga klackarna och vålsade ansiktsbe håringen själv. Prince släppte tidigare i år egen platta kallad *3121* som bara vid två tillfällen påminde om forna stönannden och kvidanden. Ingen märkte att plattan släpptes. Prince har kraftigt marginaliserats som artist de senaste 10-15 åren, men som inspirationskälla är han mer potent än någonsin.

Justin är världens största artist under åtminstone september månad och han kvider och falsettsjunger över syntslirande sugiga beats på känt manér. Ibland blir det nästan komiskt. Som i *Damn Girl*. Eller fraseringen i *Summer Love*. Eller i lugna *Until the End of Time* där framförallt ljudet på trummorna känns identiska med sånt Prince serverade på *Little Red Corvette*.

Men jag älskar det. Synd bara att inte Minneapolis största lille funkille kan tänka sig att göra en feteplatta själv. Han borde också plocka fram *Dirty Mind*, *Controversy* och *1999* ur vinylbacken och låta sig inspireras. Precis som Justin.

Gary Landström, gary@groove.se

Groove 10 topp

enligt Per Lundberg GB,
per@groove.se

Bästa tryckarna just nu

1. *Against All Odds* – Phil Collins
2. *Somehow I'll Find My Way Home* – Jon Anderson & Vangelis
3. *Nothing Compares 2 U* – Sinéad O'Connor
4. *Hello* – Lionel Richie
5. *Hurt* – Johnny Cash
6. *Don't Give Up* – Peter Gabriel & Kate Bush
7. *The Power of Love* – Frankie Goes to Hollywood
8. *One I Love* – R.E.M.
9. *A Whiter Shade of Pale* – Procol Harum
10. *Purple Rain* – Prince

Står lyckan dig bi?

Vinn
"Rogue's Gallery"
och annat
spännande på
www.groove.se

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, chefred@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groove-CD
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Jesper Böhm
Mathilda Dahlgren
Fredrik Eriksson
Gabriella Fäldt
Johannes Giotas
Matilda Gustavsson
Torbjörn Hallgren
Linda Hansson
Annica Henriksson
Erik Hjortek
Alessandra Johansson Cavalera
Robert Lagerström
Gary Landström
Johan Lothsson
Per Lundberg GB
Thomas Nilson
Isac Nordgren
Samuel Olsson
Martin Röshammar
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Henrik Strömberg
Petra Sundh
Sara Thorstensson

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryck STC
ISSN 1401-7091
Tryckt på miljömärkt papper.

Groove görs i samarbete med:

CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Prenumerera på Groove!

CD med ny spännande musik
med varje nummer

Sätt in 319:- kronor (studenter 269:-) på plusgiro 18 49 12-4
Glöm inte ange både post- och mailadress.

Paolo Nutini
These Streets.

CD **149:-**

Cassie
Cassie. CD **149:-**

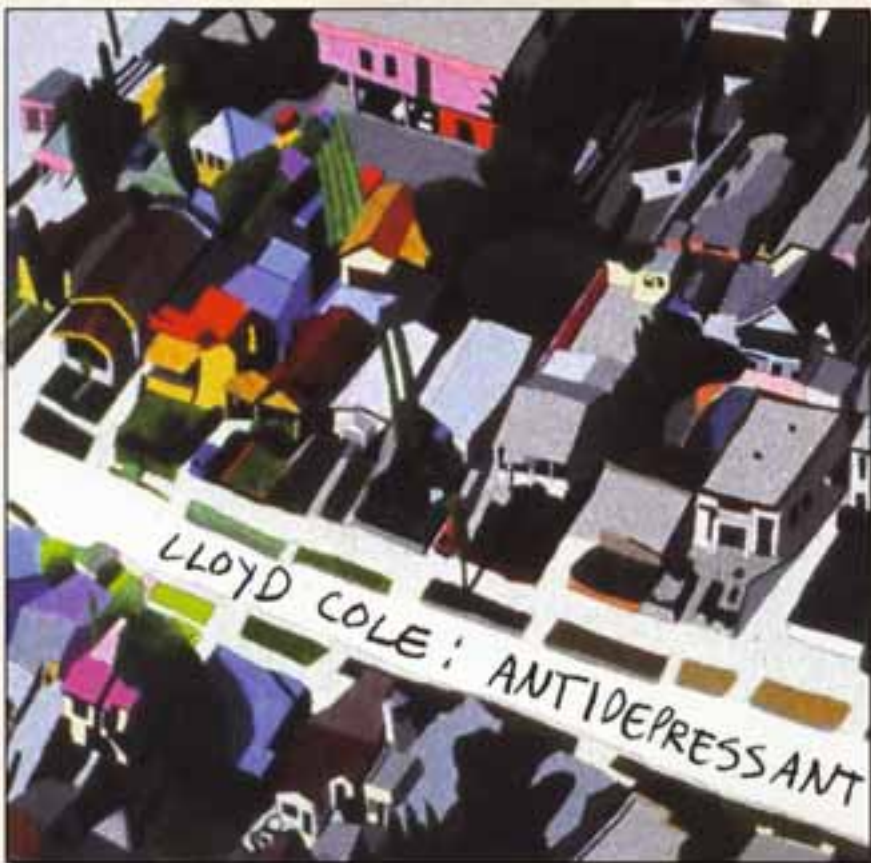
Lupe Fiasco
Food & Liquor. CD **149:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priserna gäller t o m 3/10 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

LLOYD COLE "Antidepressant"

Lloyd behöver väl knappast någon närmare presentation. Med legendariska skivor som "Rattlesnakes" i bagaget så bevisar han nu igen varför han är STÖRST! En helt otrolig platta att älska!

NAVID MODIRI & GUDARNA

Navid Modiri & Gudarna är tillbaka med sin andra platta. Bandet vägrar fortfarande sätta sig i ett fack men ett som är säkert är att det är ett fruktansvärt sväng med budskap!

NOW IT'S OVERHEAD

Med "Dark Light Daybreak" tar bandet, med det smått fantastiska namnet, ett musikaliskt jättekliv med sin ibland country-doftande och alltid melodiska pop. Släck ljuset & dra för gardinerna - Now It's Overhead.

THE ANSWER

Blanda AC/DC och Led Zeppelin ta en dos Black Crowes och Faces. Resultatet ligger nära detta otroliga band från Belfast. Fast du gör klokast i att upptäcka dem själv. En av årets starkaste släpp utan tvekan.

SOFIA HÄRDIG

Sofia Härdigs album The Need to Destroy är skrivet inspelat och producerat av henne själv.

"Sofia och sidekicken Otto Milde har åstadkommit riktigt stökig metallisk modern rockelectronica att plagieras och efterapas av wannabees. Själva har de satt sig i förarsätet för gott!"

Gary Landström, Groove

Spansk värme på tysk betong

Taxichauffören vet inte riktigt var Grüner Weg ligger. Bara att det är någonstans i utkanten av Köln. Till sist är vi framme vid Werkstatt. Klubben ligger i slutet av en öde gata och ser ut som vilken bilverkstad som helst. Men dunket inifrån låter inte som din vanliga bilmek. 4/4-bastrumman hamrar distinkt och diskantljuden svischar ut ur ljudsystemet.

Där inne kokar det på betonggolvet. Det är c/o Pop-festivalens tredje dag, men folk dansar som vilda. Det droppar svett från betongväggarna och publiken jublar i varje break. Alex Under ler lyckligt och torkar sin panna. Sen kastar han sig över sin laptop igen och fortsätter pumpa sina varma, syntetiska beats.

Alex Under gör hård minimalistisk techno med ett bultande hjärta. Den är lika vackert krispig som elakt mörk och

hård. På Werkstatt lyder publiken minsta blipp!

Madridbon Alex Under, eller Alejandro Morales som han egentligen heter, har släppt skivor på Richie Hawtins etikett Plus 8 och driver själv bolagen CMYK och Apnea. Men ikväll spelar han på Kölnbolaget Trapez fest.

– En kompis har en klubb i Madrid och han arrangerade en Trapez-kväll. Efter att Riley Reinhold (som driver Trapez tillsammans med Jacqueline Klein) spelat skivor fick han en CD med några av mina låtar. Sen ville dom ha ett album.

Det blev *Dispotivos De Mi Granja* som kom förra året. I min recension i Groove halkade jag in på apelsiner. För det var så det lät: saftigt, soligt, funkigt och proppat med glada c-vitaminer.

– Apelsiner? Ha, det har jag aldrig hört förr. Men jag gillar din liknelse. Jag tycker själv att jag gör ganska psykedelisk

techno. Det måste svänga och det måste finnas en konstig känsla i melodierna.

Alex Under återkommer gång på gång till att han vill att publiken ska trollbindas. Att hans musik ska vara lite "tricky" och ta med dansgolvet på en resa där folk får hålla sig alerta, både fysiskt dansande och mentalt.

– Blandningen med tranceaktiga melodier skiljer mig från andra som gör minimal techno. Min förhoppning är att publiken ska gilla att dansa och att dom ska få höra något som förändrar dom. Jag hoppas att dom följer med i mina skiftande melodier, lager av ljud och luriga beats.

På Werkstatt's betonggolv i en av Kölns förorter gillar folk allt de hör. Varje break möts av rop och visslingar. 30 september spelar Alex Under på Grodan i Stockholm. Han kommer med all säkerhet att få folk tokiga där också.

Mats Almegård

4 frågor till...

...Amy Lee i Evanescence, aktuella med albumet *The Open Door*.

Nya albumet låter mycket hårdare än förra. Har ni jobbat på något annat sätt?

– Vi använde samma producent som då, Dave Fortman. Det som hänt är väl att vi bytt lite folk. Så det har ju inneburit att det låter annorlunda. Terry och John är fantastiska gitarrister. Mycket av skivans tyngd beror på dom. Sen har jag utvecklat som låtskrivare också.

Albumet heter ju *The Open Door*. Till vad är dörren öppen?

– Det är en bra titel. För den här gången var vi fria i sättet att skriva den. Åtminstone jag. Första gången var jag inte tillräckligt bra att göra allt som jag ville göra. Det är jag nu. Jag är bättre sångerska och bättre att använda mitt instrument. Och framförallt skriva låtar. Vi känner ingen press på att vi måste in i branschen den här gången. Vi är ju redan inne. Vi har inget att bevisa för någon, bara för oss själva.

Hur håller du din röst i form?

– Ah, vissa band som åker på turné blir ju helt bananas. Man måste inse att vara på turné handlar om att spela inte att supa skallen ur led varje kväll. Jag måste ta det lugnt. Drika mycket vatten och lite alkohol. Inga sena nätter. Inte röka. Jag dricker grönt te med ingefära. Det brukar hjälpa om man har lite ont.

Ni gör en cover på plattan. En sång från Mozarts rekviem, *Lacrymosa*. Varför?

– Den handlar ju om att hans far har dött så det är ju en begravningsång. I vår tappning så handlar det mer om att våga släppa taget. Jag hoppas inte att Wolfgang Amadeus vänder sig i sin graven. Men jag älskar Mozarts rekviem.

Per Lundberg GB

Musikupplevelser

Sommaren 2006 är snart ett minne blott. Ja, ni har redan läst och hört det. Känt och märkt det.

Sommaren är över. Solskenet och svetliga dagar förbi. Festivaler och spontankonserter slut. För mig var sommaren en resa full av nya härliga musikupplevelser.

Musikupplevelse 1: Allsång. För mig en tidigare oupplevd grej och ett fenomen som jag aldrig förstått. Men efter en vecka i en regning stuga med mormor och en allsångsavslutning på tv blev min inställning lite mjukare. Kom steget närmre Allsången då jag på samma land några dagar senare satt sjungandes *Teddybjörnen Fredriksson*, *När en flicka talar skånska* och *Änglahund* för allt vad jag är värd. Givetvis ackompanjerad av trubadur, turister och havsutskikt. Härligt! Jag har även en vän som debuterat,

aningen nervös, på den lokala Allsången i Eskilstuna. Det är inget annat än coolt!

Musikupplevelse 2: spontan bongo-trumskonsert. En dag när jag gick hem från slitiga tolv timmar på jobbet passerade jag en park vid Möllan. Det oväsen som jag hört redan vid torget visade sig vara häftiga trumrytmer. Och till min stora glädje hade ett gäng afrikaner startat nån form av minifestival där på gräset. Olika nationaliteter hade samlats på gräsmattan och njöt av musiken och solen. Kvinnorna dansade, barnen lekte och männen slog på trummorna. Dagen efter gick jag samma håll på hemvägen, som för att verkligen se så att jag inte bara drömt. Och de fanns där. Har nu fått för mig att jag ska spela bongotrummor. Se upp grannar!

Musikupplevelse 3: Air Bureau, Dub Sweden, The Tough Alliance, Jack Johnson och Ital Skurk. Mycket bra musik som jag börjat gilla för att jag hört den hos andra. Jag har alltför länge låst mig till mina fack som jag så promt ska ensamgilla. Det finns ju hur mycket skön musik som helst. *We're So Loud* med Dub Sweden har varit på mitt huvud hela sommaren. Likaså TTA:s *Coca Cola Veins* som är gammal, men ny för mig. Oj, höll på att glömma Air Bureaus *Good Times* – grymt!

Musikupplevelse 4: DJ Lloopis i Malmö. Han är musikguden som tagit electron via hela världen till Malmö. Hans finurliga in- och utgångar får allas ben att vilja dansa till electro om och om igen. Hans skills har verkligen förgyllt mina sommarutgångar.

Musikupplevelse 5: Hiphopare som svider. Skulle intervjuat Method Man till detta

numret, men efter tre uppskjutna intervjuer bestämde promotion-agenten att vi tar det längre fram. Vad är grejen? Har man bestämt något så har man. Det borde gälla hiphopare signade på Def Jam lika mycket som oss vanliga människor?

Musikupplevelse 6: Omusikaliskt begävd. Det är vad jag är det. Men det gör inget för jag är glad ändå och jag tänker fortsätta sjunga med i alla texter jag gillar.

Vad har du upptäckt denna sommaren?

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

Akir

Två omgångar politik

En av hiphopens just nu starkast lysande politiska aktivister besöker Sverige, minns sin barndom och ordar engagerat om debutalbumet *Legacy*.

AKIR – “Always Keep It Real”. En akronym, uppmaning och inställning han flera gånger berör under samtalet. Influgen från New York bjuder Akir på en öl och berättar avslappnat om barndomen. Producenten och barndomsvännen Southpaw ligger utsträckt i hotellsängen bredvid och inflikar kommentarer och långa skrattn.

– Om vi så bara tittade på utsikten över Hudson River så kunde min far berätta om de första svarta upptäckarna i Amerika – inte Christofer Columbus. Han kunde spela upp Malcolm X-grejer för mig precis efter en Jimi Hendrix-skiva, förklarar Akir återblickande.

Under sin universitetstid backade en rumskompis upp honom med pengar och de hyrde bil varje helg och bokade dyra studior. Ganska snart var de bankrutt till följd av levernet.

Mogwai på bröllopet?

Hur svårt kan det vara? Jag menar, det skall vara bra, folk ska kunna dansa och ha skoj, och helst ska du personligen gilla det också. Men det är mycket svårare än vad jag hade kunnat tänka mig. Jag pratar givetvis om bröllopsmusik. Nej, inte den man spelar i kyrkan utan den man spelar efteråt på festen. Jag och min sambo hade bestämt oss för att inte ha en DJ, något som är vanligt i USA där hon kommer ifrån, utan vi skulle stå för musiken själva. Planen var att göra ett par spellistor (säg en 4–5 stycken på ungefär en timme var) på vår laptop och sen skifta mellan dem, och samtidigt ha friheten att snabbt skifta om musiken inte gick hem. Hur svårt kunde det vara, vi skulle sätta oss med två polare, lite öl och sätta ihop låtlistor, smacka skit och ha skoj. Men ojoj, det är ju stört omöjligt.

– Det var den första riktiga läxan jag lärde mig inom hiphopbranschen. Man måste verkligen hålla fokus på vad man vill göra, hävdar Akir.

Southpaw började arbeta i Bad Boys studio och Akir kom på besök när bossen Puff Daddy inte var på plats. Resultatet blev så småningom den inofficiella debutskivan *Street Edition Vol 1 & 2* som han själv sålde från bakluckan och längs gatorna.

– Jag reste nog hela östkusten och sålde mina grejer under två år, skrattar Akir.

Ryktet började sprida sig om Akir och både The Source och XXL gav medvind då de hedrade honom med utmärkelser. Kamraten Immortal Technique landade

på skivbolaget Viper och när affärerna sedan började gå bättre för bolaget hamnade Southpaw och Akir snart i deras studio och det officiella debutalbumet *Legacy* släpptes tidigare i år.

Förstasingeln *Politrix* delar ut kängor mot hemlandets smutsiga politik medan *Louisiana Purchase* tar upp teorier kring regeringens agerande efter orkanen Katrina. Akirs kanske tydligaste kännetecken är just att inte snåla med orden eller ducka för kontroversiella ämnen.

– Just nu är vi i krig, vår president är kriminell och uppmuntrar massvis med omödligheter. Jag måste tala direkt emot detta. Om allt skulle ändras framöver så kan jag kanske då inrikta mig mer på bara

själva musiken, förklarar Akir medan Southpaw nickar instämmande.

– Jag identifierar mig med människor och deras vardagskonflikter. Familjeproblem, rasfrågor, pengar, krig... allt möjligt runt omkring. Jag vet att det är ett långt album, men min tanke är att varje låt ska ha olika känslor av vad jag tycker hiphop handlar om.

– Jag föreslår att man lyssnar på skivan i två omgångar, tillägger Akir leende.

Jag lyssnade nog på den i tre-fyra omgångar.

– Det är cool. Det finns mycket man måste hinna smälta där, nickar Akir och ser ganska fundersam ut.

Erik Hjortek

krönika

Först måste man tänka på att det kommer en himla massa folk varav kanske bara 20% lyssnar på samma musik som du och varav ytterligare 20% är släkt och troligtvis närmare 50 eller 60 år gamla och därför inte kommer att gilla något den här sidan Elvis. Sen ska man helst hålla humöret uppe och för två personer som mest lyssnar på Nick Cave, Mogwai, The Delgados och annan smått deprimerande musik blir det hux flux en jakt på glada upptemolåtar som inte får gästerna att slänga sig efter snörkniven och desperat leta efter ledig ven.

Så Arab Straps *Packs of Three* och My Bloody Valentines *Sometimes* utgick ju ganska så fort.

Sen får man ju inte sälja sig för mycket heller och det får ju inte bli smörgigt, samtidigt som man ska ha tillräckligt med musik för en fyra-fem timmar. När vi började fun-

dera på hur vi skulle göra och vad vi skulle spela kom jag snabbt på ungefär tio låtar och sen tog det stopp och likadant för min sambo, vi hade alltså ungefär 75 minuters musik. Vi insåg snabbt att vi var alldeles för petiga, att vi kämpade alldeles för hårt att allt skulle vara perfekt och vi skulle kunna stå för precis alla låtar. Detta var givetvis en omöjlighet och vi sprang rakt in i väggen.

Nu är det tre veckor kvar till bröllopet och vi har inte kommit en meter närmare, all tid tas upp av allting annat, jag var tvungen att hitta en kostym (och petig som jag är var ju inte det det enklaste), sprit skulle inhandlas och en miljon andra saker. Så medan allt detta händer ligger fortfarande ett par halvfärdiga spellistor och trycker i bakhuvudet (funkar The Knife, är jag den enda som gillar 22 Pistepirkko, borde inte The Twilight Singers få alla att dansa, och

blir det fånigt om vi spelar *Damaged Goods* med Gang of Four?) medan vi springer runt på stan som två idioter.

Sen ska man ju visst dansa som ett par inför alla gäster också. Vem faan kom på den idén? Räcker det inte med att vi är i centrum under alla andra timmar av dagen? Är det inte bättre om hela festen dansar tillsammans till Parliaments *One Nation Under a Groove*?

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

Axel Jusset

Intensivt repande, paus på två månader och intensivt repande igen. Amon Amarth testade ett nytt sätt att få fram låtar inför *With Oden on Our Side*. Groove har snackat med sångaren Johan Hegg om nya skivan, producenterna och nån sorts humor.

Vill du nå Johan Hegg i Amon Amarth behöver du inte leta allt för länge för att hitta telefonnumret. Trots bandets framgångar står hans namn fortfarande i telefonkatalogen.

– Jag får lite samtal då och då. Men det är bra trevlig, det är absolut inga problem, förklarar Johan Hegg.

Dödsmetallbandet med spikraka flötar till vikingatiden håller just nu på att förbereda sig inför en Europaturné och ett nytt skivsläpp. Amon Amarth släpper sin sjätte fullängdare *With Oden on Our Side* och har på den plattan arbetat på ett annorlunda sätt.

– För första gången kan vi mer eller mindre leva på musiken. Så under hela januari åkte vi till replokalen varje vecka, måndag till fredag, och jobbade stenhårt nio till fem.

Det slitet gav fem låtar. Följande två månader tog alla medlemmar paus från bandet, och i april gick de tillbaka till replokalen för ännu en maratonsession. Ytterligare fyra låtar kom till, och voila – *With Oden on Our Side* var ett faktum.

– Eftersom vi skriver låtar som ett band hela tiden så gör vi dom medan vi repar. Förr var det på kvällar efter jobbet, vil-

ket är synd för då är man inte alltid helt hundra.

Ni fick ihop nio låtar. Producenten Rick Rubin brukar be sina band att sätta ihop så många låtar som möjligt.

– Jag vet. Vår producent Jens Bogren tycker egentligen samma sak. Men vi jobbar inte med 20-30 låtar som många andra band. Allt material som vi tar med till replokalen är sånt vi vill ha på skivan. Resten gör vi inte färdigt om vi inte känner att det duger.

– *With Oden on Our Side* är första gången vi jobbade med en producent utanför bandet. Vi skickade demos till honom och han sa i sin tur vad han tyckte vi skulle ändra på. Och det var skönt att jobba så.

I samband med att plattan spelades in på Fascination Street i Örebro släpptes Amon Amarths första DVD, som snabbt gick in på andra plats på försäljarlistan. Bandet börjar bli lika populära i Sverige som i Centraleuropa.

Jag har sett DVD:n åtskilliga gånger. Känner du igen det här: ”You stupid ger-

man beer company give me more beer. For free please!”?

– Ha ha! Ja, det kommer jag ihåg. Etiketten på flaskan var avsliten va? Det är ett sånt där nervöst tick jag har för mig. Men det är också ett bra sätt att känna igen sin egen bira på.

Jag garvade när jag såg det, och det leder mig in på min fråga – finns det plats för humor i Amon Amarths image?

– Alltså, jag tycker hela tiden att vi försöker visa upp nån sorts humor, att vi inte är gravallvarliga i allt vi tar oss för på scen. Det är viktigt att göra en bra show med ös. Med är viktigt att det syns att vi också är metalfans, precis som vår publik.

Hur får ni fram det då?

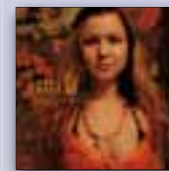
– Det är mitt jobb. Jag måste hålla en sorts dialog med publiken, och då måste man ge plats för sköna grejer, som vikingafajten du ser på DVD:n. Den är lika delar lättsam samtidigt som det är en del i en cool show.

Torbjörn Hallgren

Bäst just nu!

Jen

Before you knew me

“One day och Beating of my heart är exempel på lysande pop med bra refränger, så även Crash and burn. Soft, behaglig och klart begåvad pop!” **Norrbottens Kuriren**

“En skiva som känns både nyfiken och mogen i sina behagligt avspänt framförda sånger, någonstans i gränslandet mellan countrypop, americana och singer-songwriter-traditionen. Vemodigt lågmäld träffar Jen djupt i hjärtroten. Nu väntar Storbritannien.” **NMB**

“Bakom artistnamnet Jen döljer sig en musikalisk multibegåvning. Jen skriver, sjunger, spelar, producerar och kontrollerar hela skapandeprocessen. Hon har till och med startat ett eget skivbolag för att slippa brottas med rigiditeten och hit-tvånget i musikbranschen. Lyckas hon ro sin stora båt iland? Svaret är tveklöst ja. På debutalbumet “Before you knew me” fastnar musiken. Jag blandar modigt mellan dur och moll och hanterar både ett snabbare tempo liksom stillsamt gungande ballader. Produktionen och arrangemanget är snyggt och gör låtarna rättvisa.”

KiM - Kvinnor i musiken

Nya singeln “Heal” släpps till radio inom kort!

www.jen.nu

www.myspace.com/jensweden

Avishai Cohen

Continuo

SVD

Ingrid Strömdahl

Sydsvenska Dagbladet
Alexander Agrell

Göteborgsposten
Ulf Johansson

Hollands Nyheter
Martin Erlandsson

“Tänk er en orientaliskt färgad syntes av Bach, Rachmaninov, Satie, Chic Coreas jazzfusion och Eddie Palmieris latinjazz. Ett vackert sammanhållet och nedskalat möte mellan Orienten och Occidenten.” **DN, Martin Nyström**

I Wayne

Jag möts i lobbyn av turnémanagern Stephen, en kort tysk med getskägg och rakad skalle som avslöjar en EAN-kod tatuerad i nacken. Medan vi går genom till synes ändlösa hotellgångar i kulörta 70-talsfärger frågar jag hur turnén varit.

– Det här är första och sista gången jag jobbar med jamaicaner, säger han trött. Dom är fullständigt hopplösa.

När vi till slut hittar rummet börjar jag förstå honom. En stor jamaican med mörk blick sticker ut sitt huvud och skäller ut Stephen

för att han inte ordnat mer press. Den respektingivande karaktären är Fire Star, en av de tre sidekicks som I Wayne har med sig. Jag är tydligen ende journalist

på plats även om Stephen säger åt mig att jag har tjugo minuter innan TV dyker upp.

Inne i hotellrummet finns även Harmony som sitter apatiskt på huk i ett hörn och I Will som ligger i sängen. Klockan är över tre och I Wayne är borta. Kvartetten ska uppträda på Swea Reggae-festival i Malmö och Stephen föreslår att sällskapet går ner till Folks Park för att titta på legendaren Jimmy Cliff innan de själva går upp på scen som festivalens avslutande akt. Ännu en gång får den stackars tysken utstå Fire Stars förakt. "Varför ska vi se på Jimmy Cliff? Jag fokuserar på mig själv, på min egen show."

Då glider den extremt spinkige I Wayne in i rummet, rullandes en joint. Det slår mig att denne unge man vars kristallklara röst gjort honom till en av Jamaicas mest lovande artister är väldigt lik Dave Chappelles parodi på Lil' Jon. Fast I Wayne skriker inte utan talar med mjuk och sömnig röst.

– Vi började sjunga redan när vi var små. Att vara sångare är inte som att vara byggnadsarbetare eller banktjänsteman, något du blir när du slutar skolan. Vi sjöng när vi skördade bananer, på stranden, överallt. Långt innan vi förstod att sängen var ett verktyg.

Waynes röst må låta sammetslen men hans texter är ofta kraftfulla angrepp på en civilisation som gått överstyr. Hans hit *Can't Satisfy Her* som ligger högt på listor världen över är ett upprop mot prostitution. Och hans bidrag på den framgångsrika rytmen Hard Times, kallad *Living in Love*, är en sång mot teknologiseringen av vårt samhälle.

– Det är en sång med ett budskap om livet. Allt handlar om undervisning, om balans. En sång som *Living in Love* är obegränsad, den talar till dig på så många olika nivåer. All min musik har budskap om hur du kan leva ditt liv och *Living in Love* är en av de två, tre sånger som verkligen gjort att jag börjat nå ut till människor.

Du har slagit stort men är fortfarande ung, hur ser du på framtiden?

– Musik är som färgerna i en regnbåge. Många olika färger, många olika känslor. Jag vill fortsätta göra musik med en bra känsla och ett bra budskap. Om du har ett hårt liv så vill du inte att din musik ska vara hård också. Min musik är lätt, den är fri. Som solens strålar, som stjärnornas glans. Lätt som vinden, fri som vattnet som rinner i floden. Det är naturens flöde. Jag bara sjunger och ser vart min sång för mig.

När jag lämnar det rökiga hotellrummet efter fyrtio förvirrade minuter syns inget folk från TV till. Bara tre uniformerade poliser som smyger runt i lobbyn.

Isac Nordgren

Anna Ternheim

Storslagen livegrund

Jonas Linell

Stråkarrangemang i gamla Drakulafilmer har lett Anna Ternheim framåt. Till den stora, filmiska, nästan bombastiska ljudbilden på *Separation Road*, uppföljaren till framgångsrika debuten *Somebody Outside*.

Två år har gått sedan Anna Ternheims första skiva släpptes. Ytterligare ett halvår tidigare intervjuade jag henne. Då var allt osäkert även om hennes namn nämndes med respekt både här och där, hon var en av de där som bara måste få skivkontrakt. Direkt! Men då, på fiket i Skanstull i Stockholm var det mesta oklart, det enda hon visste var att musiken skulle ut på ett eller annat sätt och att hon hade tagit en paus från sina arkitektstudier.

Där och då gav hon ett lite nervöst intryck, hon visste precis vad hon ville göra men det märktes att det tog emot att uttrycka det. Kanske av rädsla för att verka kaxig, kanske av ren ovana vid intervjusituationen.

Nu, på det stora skivbolagets kontor på Östermalm märks det att första skivan gick bra och att hon på sätt och vis redan är ett etablerat namn.

Hon har varmt upp Kents publik på förra årets tältturné, hon har spelat mäsor, både i Sverige och utomlands och det har givit henne en annan säkerhet.

Tankarna på att göra en mer storslagen skiva fanns redan innan den första skivan ens kommit ut.

– Dels ville jag att inspelningen skulle bli lite enklare än första gången.

Visst sattes mycket live men det var mycket efterarbete på den skivan som man så här i efterhand glömmer bort. Den här gången ville jag ha en tydligare livegrund och som kanske gör skivan lite öppnare med ännu mer lir i den, säger Anna Ternheim.

– Sen var jag ute efter att få in ett stort, lyxigt element, det blev stråkarrangemang och blås. Det kändes som en inspirerande tanke att det skulle få kännas stort, filmiskt, nästan bombastiskt ibland. Det skulle inte vara slickat. Man måste välja musiker som kan tillföra den skitighet man vill ha. Nu när jag lyssnar tycker jag att skivan verkligen har skit under naglarna men den är spelad av musiker som har karaktär.

Där andra musiker rabblar inspirationskällor i form av band och skivor som en aldrig sinande flod är Anna Ternheim annorlunda.

– Jag fastnar för låtar, letar efter bra låtar och är inte direkt bunden till en viss genre. Har inte heller något band som jag följer slaviskt. Jag är en ganska otrogen lyssnare. Men jag tar ju intryck av allt jag tycker om, även annat än musik. Nu inför *Separation Road* lyssnade jag på gammal filmmusik, som Drakulafilmer och grejer och inspirerades av stråkar och vissa typer av arrangemang. – Men äh, ibland är det skönt när det är totalt tyst. Den totala tystnaden. Man har en liten pensionärsgen i sig och jag tycker om att ta det lugnt. Men som tur är klarar man inte av det alltför länge. Det är skönt att man blir rastlös av att inte göra något, säger Anna Ternheim som vet vad hon ska göra i höst i alla fall.

Det blir en turné som inleds på Rival i Stockholm den 26 oktober och avslutas i Gävle den tredje december. Med på turnén är basisten Jerker Odelholm, trummisen Andreas Dahlbäck, gitarristen Staffan Andersson och klaviaturspelaren David Nyström.

Martin Röshammar

Mange Schmidt
Samtidigt i Stockholm.

CD **149:-**

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Priset gäller t o m 3/10 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

A CALL TO ARMS

LIVE

30.11. GÖTEBORG - STICKY FINGERS
01.12. OSLO (N) - GARAGE
02.12. STOCKHOLM - KLUBBEN

RELEASE PARTIES

08.09. GÖTEBORG -
BELSE PUB

Hughes & Kettner
TECHNOLOGY OF TONE

OUT: 25.09.2006
www.amonamarth.com

http://www.metalblade.de/aa_player/

LTD. ED. 2-CD 3984-14584-0 · CD 3984-14584-2 · LP 3984-14584-1

STILL AVAILABLE:
**WRATH OF THE
NORSEMEN**

3-DVD-SET 3984-34045-9

FALCONER
NORTHWIND

With original vocalist Mathias Blad back in their ranks, FALCONER return to form on "Northwind", a colorful collection of epic, folk-inspired melodies. From catchy metal to sweet ballads to medieval minstrels gone electrified, there's something for everyone! Ltd. edition incl. bonus CD (4 traditional Swedish songs + studio documentary)!

Ltd. ed. 2-CD 3984-14588-0 | **out:**
25.09.2006 www.falconermusic.com

coming out **23.10.2006**

GOD DETHRONED -
The Toxic Touch

DISILLUSION - Gloria

WWW.METALBLADE.DE
FREE MP3 + VIDEOSTREAMING / MB-SHOP / MONTHLY COMPETITIONS (FREE RARITIES!) / NEWS

**BORDER
MUSIC**

blågult guld

Mange Schmidt

Vem é Mange Schmidt?

Frågan är befogad även om Mange själv försöker förklara det i låten *Vem é han* på nya fräscha plattan *Samtidigt, i Stockholm*. Men svaret kommer i form av ett rim:

– Jag är 32 år och too legit to quit, gör en hit av gammal MC Hammer shiznit, om du är schysst så ja, ok, visst men om du är keff hamnar du på min shitlist!

Han är kaxig och har älskat hiphop sen han köpte *The Message*-12:an på ett litet ställe vid Odenplan i hemstaden Stockholm. Han var lite nördig och kollade upp typ vem som mixat låtar som han köpte för att få reda på hur de som berörde honom fixade det och vilka de var, det kändes bara naturligt. – Livet är inte att vara en nörd, jag är inte en trainspotter, men om man blir träffad i hjärtat av nåt vill man ju utforska det. Som om man skulle bli kär i en tjej så vill man ju veta något om hennes släkt och så.

Redan i 6:an träffade han DJ Sleepy som gick i parallellklass. Mange flyttade senare in hos Sleepy (var också best man och toastmaster på hans bröllop) och har sedan dess hängt med Petter, Rusiak, Eye-N-I, Saska, Seb Roc och Masaya – alla utom Petter medverkar också på *Samtidigt, i Stockholm*. Framförallt Rusiak och Masaya dominerar när de dyker upp, det gäller även live. Då förvandlas Manges vita och raka hiphop till en svettig best med kraftigt sväng.

– Det viktiga för mig nu är att utvecklas live, jag vill att dom som lyssnar ska få vad dom förtjänar.

Hur känns det att ha en radiohit med *Glassigt*?

– Jag är förbluffad, glad och nervös. Det är stor skillnad om man själv är i rampljus.

Filosofin kring musiken var medveten från början, han skulle inte krångla till det.

– Jag har nåt jag själv som lyssnare saknat. Jag visste att *Glassigt* var banal men den kan öppna dörrar. Vi har hittat en idé, nästan alla låtar skrev jag fort, fyra rader i taget – vi har gått på gut feeling i studion.

– Jag är väldigt pretentiös, pretentionen är att hellre utvecklas under lång tid än att med en gång göra en perfekt skiva. Det kan vara bättre att gå vidare istället för att fila på låtar i all evighet.

Men Mange har fler järn i elden. Han driver en cateringfirma som samma dag som releasefesten på Pustervik i Göteborg har ett stort barjobb i Kungliga Tennishallen. Man skulle kunna säga att det går bra nu, kompis det går bra nu.

Gary Landström

Veronica Maggio

Dumpa mig och *Nöjd*? är Veronica Maggios två singlar som knappast undgått någon radiolyssnare i sommar. Men eftersom hon inte skrivit texterna själv är de heller inte självupplevda.

Så du har inte blivit dumpad?

– Nej, det handlar faktiskt inte om mig utan om en helg i låtskrivarens liv.

Är det inte svårt att sjunga om sådant som inte handlar om dig själv?

– Nej, alltså jag tycker att låten var rolig och därför ville jag göra den. Sedan skulle jag aldrig sjunga något som jag inte kan stå för.

Veronica Maggio har en ganska bestämd uppfattning om det mesta hon gör. Det räcker inte med att skivan låter bra. Hon är kontrollerande både när det kommer till skivomslag, hemsidans design och texter som ska läggas upp på hemsidan om henne. – För mig är alla dom detaljerna viktiga så jag måste helt enkelt vara med och bestämma.

Musiken har alltid funnits i Veronica Maggios liv. Hon började tidigt på en musikskola och fortsatte sedan i jazzensemble. Efter ett

par jazzdemos insåg hon att hon ville testa något nytt.

– Det svåraste jag kunde tänka mig var att sjunga på svenska eftersom jag aldrig gjort det så därför körde vi på det.

Musiken som finns med på skivan *Vatten & bröd* har Veronica Maggio jobbat med under ett år. Hon tycker att det känns skönt att veta att hon lagt ner hela sin själ i det arbete som resulterat i skivan.

– Nu är det dags för folk att tycka en massa om det jag gjort vilket känns ganska läskigt. Men det blir nog lättare att ta kritik när man själv känner sig nöjd.

Din röst har blivit jämförd med Lisa Ekdahls. Kan du identifiera dig med henne?

– A, här kommer det. Jag tror att folk gillar att placera in människor i fack. Vi vill gärna jämföra saker. Ser vi ett moln måste vi genast jämföra det med en björn. Det jag har gemensamt med Lisa Ekdahl är väl att båda är blonda och sysslar med musik.

Fast jag måste nog hålla med. Din röst är mjuk precis som Lisa Ekdahls.

– Jo, flera har sagt det så jag måste kanske inse det nu.

Låtarna på debutplattan är en blandning av vemodiga vismelodier, hiphopbeats och soul. Singlarna har fått bra respons och Veronica Maggio försöker njuta av det som händer just nu. Vad hon har för publik tycker hon är svårt att säga.

– Det är kanske 60 procent killar som hört av sig. När man får ett mejl av Börje, 65 som tycker att *Dumpa mig* är det bästa sedan 1967 blir man lite förvånad. Min publik består av allt från hiphop-folk till småtjejer.

I höst kommer Veronica Maggio att göra en klubbturné i Sverige. Vad som händer sen återstår att se.

– Jag försöker att inte tänka för mycket framåt utan vill fånga känslan av nuet, av det som händer idag. Självklart vill jag få möjligheten att spela in en ny platta men just nu vill jag se till att det går bra för den platta jag släppt nu.

Alessandra Johansson Cavallera

Salem al Fakir

När Salem al Fakir spelade in sin första EP *Dream Girl* gjorde han nästan allt arbete själv. Han sjöng, spelade instrument, mixade och la körer.

– Det bara blev så. När jag spelar in går det väldigt fort så det blir mest effektivt att fixa allt själv.

Salem al Fakir säger att hantverket inte blir helt perfekt när han gör allt själv men att det å andra sidan inte behöver vara perfekt heller.

– Jag vill inte att min musik ska vara kliniskt perfekt. Det får hellre låta som det låter.

Anledningen till att Salem al Fakir inte gillar för mycket efterarbete är att han är rädd att förlora den ursprungliga känslan.

– Det är så lätt att börja pillra med detaljer och sedan är man fast och inget av ursprunget i låten låter som man tänkte sig det från början.

Salem al Fakir har gjort sig ett namn på internet. Där kan man lyssna på hans låtar och se videon till radiodängan *Dream Girl*. Han kommer att turnera hela hösten och första spelningen går av stapeln på en privatfest.

– Det var någon på P3 som fyller 30 och som dessutom gillade min musik så första spelningen blir på 30-års-festen.

Han är dock ingen rookie när det kommer till att stå på scen. Han har nyligen varit med Snook på turné.

– Jag har scenvana sedan många år men nu blir det på ett alldeles speciellt sätt, med min musik och mig i fokus. Det kommer att bli annorlunda men det ser jag också fram emot.

Hyllningsord har också förekommit, Salem al Fakir har till och med kallats för ett musikaliskt geni. Detta tror han själv beror på att folk kallar personer som kan många instrument för det. Dessutom anser han att folk använder ordet geni alltför ofta.

På frågan varför Salem sysslar med musik svarar han att han undrar det själv också.

– Jag visste att jag ville hålla på med musik redan när jag var nio-tio år. Jag vet att jag klarar det här jobbet och att jag gör det bra. Det är en mystisk sak att vara musiker, mystisk men rolig.

Alessandra Johansson Cavallera

Isabel Guzman

Jag har stämt möte med Isabel Guzman, skapare av dagens mest framgångsdoftande electropop, på Wayne's Coffee på Söder. Tre kvart efter utsatt tid har vi fortfarande inte träffats och elaka ord som divalater börjar formas i mitt söndagströtta huvud. Tankar som snabbt slås till marken när en trasig mobiltelefon, ett gemensamt missförstånd och charmigt leende plötsligt uppenbaras. Isabel känns som en självklar förlängning av musiken hon producerar; snygg, avslappnad och lagom uppkäftig.

Mode, estetik och musik – hur intimt hänger dom ihop?

– De hör definitivt ihop. Det handlar ju om kreativitet i båda fallen och för mig är båda uttrycken jätteviktiga.

Isabel Guzman har varit aktiv i musik-kretsar sedan gymnasiet. Hon har släppt en singel med gruppen Fudge, spelat med varierande bandkonstellationer på flera Stockholmsscener och suttit i Melodifestivalens jury fyra år i rad.

– Det är inte direkt min musiksmak som representeras där men jag gillar fenomenet och det var jättekul att få vara med.

Under åren har hennes uttryck förändrats. Elektroniska influenser och dansbeats har fått större utrymme.

– När man börjar spela så ställer man ju sig i reploken med ett gäng kompisar och då blir det lätt rockigt, även om man kanske inte vill det. Senaste tiden har jag koncentrerat mig på den elektroniska biten. Det känns som att jag hittat mig själv där.

För tillfället är Isabel, i samarbete med olika producenter, fullt upptagen med att spela in material till en kommande platta. I bakgrunden står musikföretaget Lights Out! Music Group och fyller funktion av management. Vilka som slutgiltigt kommer stå bakom skivsläppet är ännu oklart, men det finns en del heta erbjudanden.

– Vi skulle ju kunna släppa skivan själva på Lights Out! men tror hårt på det här och sparar oss till det rätta samarbetet. Det krävs rätt folk med tillräckligt stora sedlar. Jag har aldrig velat släppa en skiva bara för att släppa en skiva. Ska man satsa så ska man satsa.

Vem inspireras du av?

– Madonna. Alltid Madonna. Både musikaliskt och som artist och människa. Och Gwen Stefani.

Är det deras scener du drömmer om?

– Absolut. Ribban ligger högt för min del.

Matilda Gustavsson

Marta Thöner

Britta Persson

Britta Persson har ingen aning om vad som inspirerar henne. För det mesta sitter hon bara med gitarren i knäet och känner sig fantasilös.

– Jag tror aldrig att jag ska kunna skriva något men så plötsligt kommer det bara en låt, säger hon.

Det senaste året har hon överrumplats av låt på låt och till sist har det blivit en hel skiva. En fullängdare som ligger den unga singer/songwritern varmt om hjärtat.

– Jag är sjukt nöjd med nya skivan, med helheten, allt.

Musik har alltid varit en elementär del i Britta Perssons liv, men har tagit sig olika uttryck. Den väg hon för tillfället befinner sig på tog sin början för ett par år sedan när hon tog kontakt med Kristofer Åström och frågade om han ville sjunga med henne. De kände inte varandra, men Britta Persson var nästintill övertygad att de skulle komplettera varandra musikaliskt.

– Jag kände att vi nog såg musik på samma sätt.

Snart var det Britta Persson som sjöng inför Kristofer Åströms spelningar på scenerna runtom i Sverige, parallellt med att låtmateriel signerat Britta Persson solo nådde allmänheten.

– Jag började skriva egna låtar nästan direkt. Jag har alltid hållit på med musik på ett eller annat sätt, men nu är det i en helt ny form. Det blir annorlunda rent tankemässigt.

Hösten består av turnerande med Top Quality Band där bland annat ovan nämnda skönsjungande herre ingår, samt promotion av nya skivan. Tiden däremellan fördriver Britta Persson med att försöka hitta en vettig hobby, men det har visat sig vara det krångligaste av projekt. – Jag hittar inget som jag tycker är roligt. Egentligen är det ganska tråkigt att bara syssla med musik men jag kan inte tänka mig något annat. Musik är det enda jag kan förlora mig själv i. Allt annat gör mig rastlös.

Men rastlös är det sista man blir med Britta Perssons softa musik strömmande genom högtalarna.

Gabriella Fäldt

Stefan Segelson

Soft

Maximilian Hecker - "I'll Be A Virgin, I'll Be A Mountain" (release 27/9)

Vissa plattor är så vackra att man bara vill gråta när man hör dem. Detta är ett sånt album, det är finstämt med snygga arrangemang och fantastiska låtar, kanske det vackraste vi hört sedan "I Am A Bird Now" med Antony And The Johnsons även om alla musikaliska likheter slutar där.

Justine Electra - "Soft Rock"

Justine Electra är den perfekta symbiosen mellan Kate Bush och Jenny Wilson. Med sin "blues-electric-singer-songwriter"-musik har Justine gjort ett av årets mest spännande album. Innehåller bl a radiofavoriten "Fancy Robots".

The Album Leaf - "Into The Blue"

The Album Leaf är Jimmy LaValles enmanna band och hjärtebarn. Det nya albumet "Into The Blue Again" är liksom föregångaren inspelad i Sigur Rós studio på Island och bygger på fantastiska ljudlandskap med suggestiva melodier. Tänk er Sigur Rós, Múm möter Mogwai.

Attityd

Black Keys - "Magic Potion"

Ohio duon The Black Keys är tillbaka med en stenhård blues-rock platta. Bandet har hyllats runt om i världen och P3's Håkan Persson (P3 Rock) har med bandet på sin "Bäst Just Nu" lista. Rock som svänger och frustar som ett skenande lokomotiv.

The Dears - "Gang Of Losers"

The Dears tredje album är en sanslös knockout med lika delar rock och pop med ett romantiskt skimmer över sig och texter som har något att säga. Gruppen låter som en blandning av Coldplay och Divine Comedy.

Ison & Fille - "Stolthet" (release 27/9)

Sveriges bästa hip hop duo Ison & Fille är tillbaka! Den flerfaldigt grammysnominerade och P3 guld belönade duon gästas av HighWon och Kaah på nya albumet "Stolthet". Innehåller singlarna "Ge Mig!" och P3 favoriten "Lägg Ner Ditt Vapen".

Pop

Mates Of State - "Bring It Back"

Mates Of State fångar allt som vi förknippar med San Francisco, Kalifornien och Beach Boys. Stora känslor, glada melodier och snygga arrangemang.

Tilly & The Wall - Bottoms Of Barrels (release 4/10)

Conor Obersts vänner i Tilly & The Wall släpper nu sitt andra album. Skivan för tankarna till Bright Eyes, Concretes och Pipettes.

Amy Millan - Honey From The Tombs

Mest känd som sångerska i Broken Social Scene och Stars tar nu Amy Millan klivet ut och gör solokarriär. Till skillnad från den indie-pop man är van att höra från henne så är solodebuten ett countryinfluerat modernt popalbum.

BEN G ANS.SE

Scissor Sisters

Fanfar-trudelutt

Backstage på Roskilde är det varmt och skönt. En oas där det knappt märks att det pågår en jättefestival bara några meter bort.

Man skulle lätt kunna tro att man hamnat på en mycket trevlig personalfest för skivbranschen.

Sitter i skivbolagsjättens inhägnade idyll och förhandslyssnar på *Ta-dah* som släpps i mitten av september.

Runt omkring mig pågår intervjuer med bandet. Det är media från hela Europa som är på plats. Jake, Del, Ana, Babydaddy och Paddy verkar må fint där de sitter och svarar artigt på alla frågor och ler fastän Deftones skrävar i bakgrunden.

Är ni trötta på frågor om Pink Floyd?

– Ja, lite grann, svarar Del.

Scissor Sisters slog igenom med en cover på *Comfortably Numb* hämtad från Pink Floyds *The Wall*. Ett ganska oväntat val av låt egentligen.

– Det var den låt som vi lärde oss att använda vår synt till i replokalen. Och det är en sång som jag älskar att sjunga. Sen blev det av bara farten att vi gjorde den till vår, berättar Del och tar en tugga på sitt gröna äpple.

Hur kändes det att spela in nya skivan? Ibland låter ni som ABBA på speed.

– Jag var skräckslagen. Man kan höra skrällen i min röst. Det var verkligen obehagligt att stå där framför mikrofonen. Det är ju våra liv och karriärer som står på spel.

– Vi har verkligen jobbat häcken av oss. Hoppas att det hörs i musiken också, ler Jake.

– Om vi skulle ens komma i närheten av en Abba-låt så skulle jag bli så lycklig och hedrad. Folk anser att dom bara var

ett tuggummi-pop band, men lyssnar man på *Visitors* så fattar man hur fantastiska dom var.

– Vi inspireras av ganska mycket faktiskt, säger Jake. Egentligen av alla som gjort något. Alla som ansträngt sig.

– Fast vi gillar förutom Abba och discomusik dom klassiska banden. Led Zeppelin, Pink Floyd och Wings. Som är ett kraftigt underskattat band, förklarar Del.

Ni känns som ett intellektuellt partyband.

– Snarare feelgoodband, menar Jake. Vi gillar balansen mellan hjärndöd partymusik och intelligent pop. Alla låtar kan inte vara så smarta.

Ert förra album hade ett vackert omslag. Hur kommer *Ta-dah* att se ut?

– Ah! Du kommer att älska det. Vi funderade länge på hur det skulle se ut. Men det ser ut ungefär som vår musik. Som någonting nytt men som är väldigt gammalt. Något du känner igen men ändå inte, förklarar Jake.

Scissor Sisters har funnits i drygt fem år. Alla medlemmarna är New Yorkers. Från början var de två, sen fylldes det på till dagens line-up på fem personer. Till sammans med Babydaddy gör Del musi-

ken. Men textskrivandet sköter Del om själv.

– Jag läser tonvis med böcker. Många av texterna till *Ta-dah* är direkt inspirerade av böcker jag läst. Låten *Other Side* fick jag inspiration till efter att ha läst Michael Cunninghams *Märkliga dagar*, han har också skrivit *Timmarna*. Efter att ha läst *Gangs of New Orleans* av Herbert Asbury så skrev jag texten till *She's My Man*.

Tittar du på tv, läser dagstidningar?

– Jag har inte haft tv på flera år. Jag får ångest av tv. Dom enda tidningar jag läser är typ speltidningar, andra glossiga månadsmagasin tråkar ut mig. När jag är hemma hos någon som har tv kan jag bli

helt fascinerad av att det rör sig människor som pratar inne i en burk, skrattar han.

Men måste man inte bo i en stor stad som New York för att kunna leva utan den?

– Nej! Det är bara att ta bort den ur ditt liv. I början är det jobbigt men sen är den inte en del av ditt liv längre. Jag har inte heller tv, säger Jake. Tv är skit. Istället sysslar jag med min lilla trädgård och odlar lite blommor, bergsörter och kökskryddor. Ett fantastisk sätt att koppla av på.

I skrivande stund så har även min tv gått sönder. Och det är faktiskt ganska skönt utan den.

Per Lundberg GB

vi
hjälper
er er
med

- CD/DVD duplicering
- förpackningar
- trycksaker
- rådgivning
- grafisk design

 CMM GROUP
- CD and DVD duplication services

tel 08-545 706 70
info@cmmgroup.se
box 1017, 164 40 Kista
Torshamnsgatan 39
www.cmmgroup.se

Ligger steget före

Lite äldre, lite mer påklädd, mycket lyckligare.

Nu är hon beredd att riskera ett kommersiellt självmord för att få sjunga jazz och blues.

Grooves Thomas Nilson träffade Christina Aguilera i Beverly Hills.

I ETT KONFERENSRUM PÅ Regent Wilshire Hotel i Beverly Hills, i väntan på att få träffa en av samtidens största popikoner, känner sig Grooves utsände något malplacerad. Rummet är fullt av kändisjournalister från hela världen som utbyter anekdoter från sina möten med olika megastjärnor. En skrämmande holländsk journalist berättar att hon kvällen innan gått fram till en av världens mest kända producenter på en fest och sagt "Will suck cock for quote". Hon hade fått en intervju.

Christina Aguilera huserar under ett par dagar på hotellet - mest känt för att det var här Julia Roberts och Richard Gere övernattade i *Pretty Woman* - för att göra promotion för nya albumet *Back to Basics*, en dubbel-CD som delvis är kraftigt influerad av traditionell jazz och blues. Onekligen ett ganska våghalsigt projekt för en artist som bara två album tidigare gjorde hyperkommersiella tonårsphits som *Genie in a Bottle* och *What a Girl Wants*.

Jag har alltid velat göra en klassisk soulskiva, säger Christina som inte alls förefaller vara särskilt trött trots att hon gjort intervjuer hela dagen.

Det här är en modern version av musiken jag älskat sedan jag var åtta år

och började gå till skivaffärer med min mamma och min mormor och bläddra bland gamla vinylskivor. Då upptäckte jag fantastiska artister som Billie Holiday, Nina Simone, Otis Redding, Etta James och Ray Charles. Deras musik hade hjärta och själ och det är vad jag försöker förmedla på det här albumet.

Christina säger sig inte vara bekymrad över hur den nya musikaliska inriktningen kommer att tas emot av hennes publik.

Om man tänker för mycket på hur folk kommer reagera tar det död på ens kreativitet. Jag har alltid gillat artister som inte varit rädda för att ta risker. Förhoppningsvis kommer den här skivan att inspirera min yngre publik att upptäcka nya musikaliska världar.

Enligt ryktet är man dock allt annat än oberörda i Aguilera-läget inför hur albumet kommer att sälja. Låten *Thank You* sägs ha tillkommit för att blidka eventuellt besvikna fans - en något märklig historia som baseras på telefonsvarmeddelanden från fans, där de förklarar hur Christinas musik fått dem att klara sig igenom allt från livskriser till Irakkriget och på det stora hela fått dem att bli bättre människor.

PÅ **BACK TO BASICS** arbetar Christina återigen med Linda Perry, före detta sångerska i one hit wonder-gruppen 4 Non Blondes och numera framgångsrik kompositör. Perry ligger bland annat bakom kraftballaden *Hurt* som förmodligen kommer bli en lika stor reklamradio-evergreen som förra albumets kraftballad *Beautiful*. För de mer rytmiska inslagen står hiphopveteranen DJ Premier från duon Gang Starr.

DJ Premier har aldrig gjort något åt en popartist tidigare och det var nog därför jag ville jobba med honom, säger Christina. Många artister väljer automatiskt att jobba med något av de största namnen för tillfället. Det är bara tråkigt och förutsägbart. Där har vi problemet med

mycket musik idag, att alla springer till samma hitmakare istället för att försöka hitta nya talanger eller jobba med lite mer oväntade namn. Inte för att låta skrytsam, men jag försöker hela tiden att ligga ett steg före.

Det är inte svårt att föreställa sig vilka kollegor som hon syftar på, men efter uppmärksamheten som följde på hennes påhopp på Mariah Carey i den amerikanska killtidningen GQ i somras är hon uppenbarligen försiktig med att nämna namn.

Att Christina medvetet väljer att göra saker en aning svårare än sina konkurrenter är ingen slump. Hon vill komma så långt ifrån bilden av henne som skivbolagsstyrd tonårspopslav som möjligt.

– Jag har en lång väg att gå fortfarande, för jag tror inte folk förstår hur passionerat jag känner för min musik och hur inblandad jag verkligen är i minsta lilla detalj i skapandeprocessen. Tack och lov har jag nått en sådan position nu att jag kan fatta alla beslut själv om min karriär. När jag släppte min första skiva fick jag inte sjunga som jag ville sjunga, inte klä mig som jag ville klä mig, inte vara den jag är. Och det var väldigt frustrerande för mig eftersom jag egentligen hade en massa saker som jag ville uttrycka.

Andra albumet *Stripped* var Christinas första möjlighet att själv ta kontroll över sin karriär. Hon valde att satsa på en image som skulle fått henne att smälta in perfekt bland alternativ-porrtjeerna i

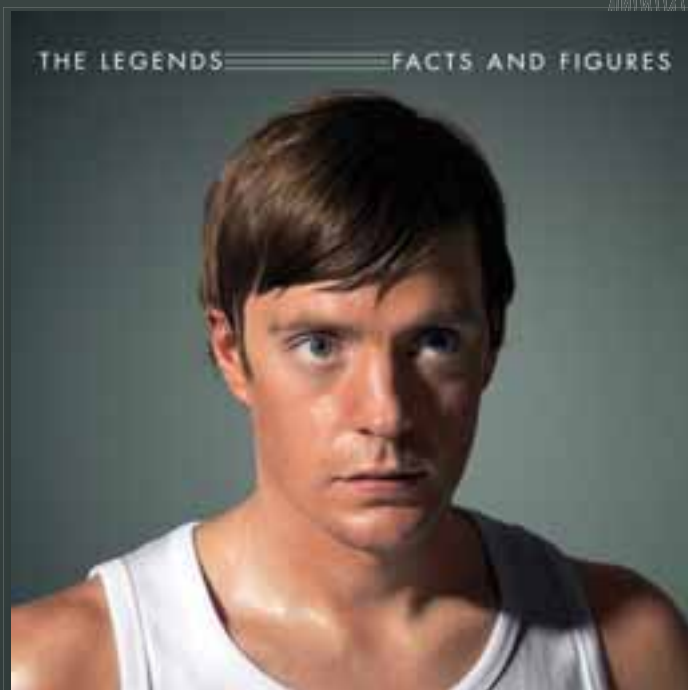
Suicide Girls – men samtidigt fanns det en svärta i musiken.

– Jag befann mig på en mörkare plats i livet då, säger hon. En del människor som jag verkligen litade på hade svikit mig och det reflekterades i musiken.

Nu säger sig Christina – som förra året gifte sig med skivbolagsdirektören Jordan Bratman – ha funnit harmonin i tillvaron. Något som hon menar har påverkat den musikaliska inriktningen på *Back to Basics*.

– Den här gången ville jag göra en positiv skiva. Och det är vad den här musiken – gammal soul, jazz och blues – är för mig, positiv musik. Som får mig att känna mig levande.

Thomas Nilson

The Legends »Facts and Figures«

Nytt album ute 6:e september!

irene apple bay

Irene »Apple Bay«

Debutalbum ute 27:e september!

www.labrador.se

Seriösa saker

Han är mannen som under tidiga 90-talet började rappa på Västerås gräsrotsnivå. Idag genererar hans skägg över 200 inlägg på internetforum. Grooves Erik Hjortek följde med Mårten "Promoe" Edh under två av hans kvällspass i landet för att ta pulsen inför tredje soloskivan.

PEACE & LOVE-FESTIVALEN ÄR i år större än någonsin. Och vädret är varmklibbigare än någonsin. Bland en uppsjö bokade band ska Looptroop inta scenen om 50 minuter. Aningen försenade från Västerås släntrar så slutligen Cosmic, Supreme och Embee – som lånat en cymbal av Sahara Hotnights – in i logen. Promoe har hamnat på efterkälken då han ville se lite av Lalehs spelning.

När han slutligen dyker upp byter han raskt om till scenkläderna; jeans och t-shirt vars tryck stoltserar med det egna bolaget David VS Goliath och epitetet "Looptroop Rockers". Trots att tiden nu börjar bli knapp, och publiken sedan länge är samlad, lyckas gruppen skriva ihop kvällens spelschema minuterna innan scendags. Mitt första intryck av att Promoe är aningen blyg inser jag efterhand istället vara ett lugn och en behaglig sida att inte alltid behöva kallprata. Han ställer gärna motfrågor och förklarar att han tycker det är mer intressant vad andra tycker.

2001 kom debutsoloskivan *Government Music*. Anledningen till en solo-karriär parallellt med sin grupp var helt enkelt den stora mängd material och möjligheten att kunna förmedla mer personliga uttryck.

– Det finns en sån jävla styrka i att jobba tillsammans som jag kan sakna ganska mycket då jag kör själv, men samtidigt så behöver jag också vara själv för att kunna få ut grejer som jag inte kan få ut med Looptroop, förklarar Promoe.

PRECIS INNAN SHOWTIME stämmer gruppen upp i nynnande sång. De påminner lite om ett rövarband. Promoe tar några joggingsteg och publikens maningar börjar alltmer skallra mellan husen. Sekunderna senare reser sig ett hav av händer framför scenen. Spelningen är i full gång och Looptroop är uppenbarligen inte bara Big in Japan. Promoe ser lyrisk ut då han mellan sina verser blickar upp mot en klar dalasky. Då *These Walls Don't*

Lie avslutningsvis river sig ur högtalarna är publikens vattenflaskor sedan länge tomma.

Till andraplattan *The Long Distance Runner* besökte Promoe Jamaica och intog studion tillsammans med bland andra Anthony B och Ward 21. Trots tron om att Jamaica var ett avslutat kapitel landade han där igen två år senare inför det nu stundande tredje soloalbumet *White Mans Burden*.

– På *Long Distance Runner* ville jag ha gäster som själva skulle komma med mycket input, men jag märkte att det kanske inte riktigt gick att få det så. Den här gången hade jag väldigt klara idéer

om vad jag ville göra. Skillnaden från förra gången var också att jag kom mer förberedd och vågade stå upp för mina idéer.

Hur har detta präglat skivan?

– Det skulle i så fall vara att det inte finns någon låt som känns ogenomtänkt. Samtidigt kan jag känna att det är en svaghet från mig att allt ska vara så genomtänkt och avundas hur Capleton bara går in och öser och är 100 % vibb. Men det är sånt jag kan lära mig av att jobba med dom, förklarar Promoe.

Det var just med Capleton som studiokamrat och refrängmakare som en

somrig förstasingel inför det nya albumet landade tidigare i år.

– Jag hade ju ett speciellt ämne... *Songs of Joy*. Det skulle handla om att vara musiker, att vara stolt över yrket och att kunna stå upp för att det är ett riktigt jobb. Det var svårt att förmedla detta till Capleton i och med att han inte skrev någonting varken på papper utan improviserade varje gång vi spelade in. – Arbetssättet passar kanske inte mig så bra, men soundet tycker jag passar jävligt bra.

EFTER KONSERTEN RULLAR Promoe ut en koffert med merchandise till en väntande folksamling. En malmöbo förklarar att han gärna skulle vilja bjuda in sig själv på fest hos honom. Ett oräkneligt antal festivalare tar kort och får sin t-shirt signerad. På brett dalmål frågar en öldränkt andedräkt mig om jag verkligen kan fatta att det är rapparen Promoe som sitter framför oss. Borlängepubliken tycks vara minst sagt belåtna med kvällen.

Titeln på tredje skivan – *White Mans Burden* – har länge legat på lut och kom nu till pass då Promoe såg ett samband i att många av låtarna handlade om hur dåligt vi mår på grund av just den filosofin.

– Det är inte tanken om den vita mannens börda att behöva lära hedningarna om religion, demokrati eller livet – utan att vi mår dåligt över att vi tror att vi är mer värda och kan ställa oss över folk, förklarar han med en berättande blick.

Låten *Long Sleeves in the Summer* spinner också vidare på albumets titel då Promoe förklarar hur ett av resultaten på denna tanke om överhet kan leda till att ungdomar börjar skada sig själva genom att, som i detta fall, skära sig i armarna. Det är ett problem han reflekterar vid då han beskriver låten med flera långa tankepauser.

Strax efter midnatt möter Promoe upp en ung dam för att göra en radiointervju som kom att äga rum i en sömnig hotell-

Jonas Lund

Henrik Strömberg

korridor. Han ger långa eftertänksamma svar och kliar sig.

– Håller du också på att somna, frågar han slutligen med ett leende och radiotjejen skrattar försiktigt medhållande. Klockan är strax efter 02.00 och Promoe försöker ordna en bit mat. Slutligen hittar han bröd på hotellet och vi rundar av dagen. I morgon är det en scen som väntar i Uppsala.

SWEA REGGAEFESTIVAL RINGAR in Malmö 30-gradiga Folkets Park. Sedan vi träffades i Borlänge har Promoe haft lite ledig tid på sitt lantställe, men även hunnit spela in nytt material med gruppen. Efter att ha ätit middag i sin lägenhet några stenkast från festivalområdet samlas gruppen på en uteservering. Till tonerna av en mash-up mellan Mary J. Blige och 80-talsdängan *Tainted Love* tycks den

goda formen infinna sig även idag då Promoe vankar fram och tillbaka i kär-larlogen.

Jag kommer osökt att tänka på ett internetforum som på nolltid fylldes med en mängd inlägg om Promoes långa skägg och undrar om det inte är frustrerande att fokus hamnar där istället för på hans väldigt politiska och medvetna texter. Promoe själv tycks ta det med ro.

– Stör du dig på det?, frågar han efter ett kort utlägg.

Jo, jag kan nog tycka det är slöseri med tid...

– Folk inspireras av att fokusera på fel saker. Dokusåpor och sånt är den stora grejen här i världen och inte hur vi ska få människor att må bra på riktigt och fördela jordens resurser.

Trots konkurrens från samtidigt spelande Alpha Blondie fylls det fort på med

folk i lokalen. Som handen i handsken på reggaefestivalen framkallar *Fit You Haffi Fit* snart ett jordskred bland publiken. En mamma ryggar förvånat till när hennes tonårsson utbrister ”Yes!” och euforiskt sedan faller ut i yviga breakdancesteg.

MEDIA HAR UNDER PROMOES verksamma år varit ett återkommande ämne och det märks ett särskilt engagemang då ämnet kommer på tal. Han anser inte att han direkt behövt offra något eller lätta på ideologityglarna under åren, men Promoe tycks i samma andetag också ha en uppenbar hatkärlek till sin bransch.

– Jag kan försöka skrika om mitt budskap i en tidning, men det kommer ändå att ätas upp av resten av skiten i tidningen. Eller så kan jag sitta ute på gatan och skrika och bli uppäten. Jag har ingen aning om vilket som fungerar bäst, men

jag har försökt det ena och nu försöker jag det andra. Jag kanske kommer gå tillbaka till något annat.

45 minuter spelning senare pustar Promoe ut vid logen aningen besviken över det dåliga ljudet. En fartfylld Chords rumlar in och kåserar kort om den mytologiska guden Prometheus. Timbuktu hälsar leende laget runt och Promoe möter sedan upp sin flickvän för att se Helt Offs premiärspelning.

Polens största Promoe-fan presenterar sig och tar några kort då vi slagit oss ner vid ett avskilt bord. Tiden räckte inte till för att se I Wayne och det blir istället en tidig kväll hemåt. Framöver planerar Promoe göra en soloturné tillsammans med en kör. Kanske med Daville. Kanske med SLS Jeppe Körsbär. Imorgon går bilen i alla fall vidare mot Stockholm.

Erik Hjortek

Johannes Götas

Lärt sig läxan

Efter sju sorger med sidoprojekt, storproducenter, en vinter som nästan knäckte dem och uppskjutna datum, kommer äntligen Deftones med uppföljaren till 2003 års skiva. Groove träffade Chi Cheng och Frank Delgado för att prata om *Saturday Night Wrist* och Nina i Cardigans.

– Förra gången vi spelade Hultsfred väntade vi hela helgen på att Oasis skulle hamna i ett fylleslagsmål. Vilket fiasko det var, Noel dök inte upp och Liam var jättelugn och trevlig, skrattar Deftones långhårige basist Chi Cheng hest.

Under slutet av 2004 åkte Deftones upp till snöiga Connecticut för att spela in en ny skiva med demonproducenten Bob Ezrin (Pink Floyd, Alice Cooper, Lou Reed, Kiss, etc), men sen hände ingenting. Sångaren Chino Moreno klagade över vintern, isoleringen och Ezrin i pressen. Medan Ezrin klagade över sångarens latet och oförmåga att avsluta nånting.

Chino släppte en platta med sitt sidoprojekt Team Sleep och drog på turné med dem. Den nya Deftones-skivan fick datum efter datum som hela tiden sköts fram och ett tag såg det ut som att den aldrig skulle komma.

Vad hände egentligen?

– Vi skulle göra en snabb platta.

– Det försöker vi jämnt, fyller Frank i.

– Men det blev inte så, jag vet inte varför, viljan finns där jämt, men det verkar aldrig fungera... oh herregud!

Och det är nu det händer. Nina Person från Cardigans går förbi vårt bord och allting stannar. Chi håller upp ett finger att alla ska vara tysta och sitter och fånglar.

– Förlåt så mycket, men såg du henne? Herregud, det är därför vi är här igen, för att Nina spelar.

Så vem står som producent nu för er skiva?

– Det kommer att vara en Deftones/Bob Ezrin-producerad skiva.

– Vad som hände var att vi hade dåligt med tid, och vi kunde inte slöa runt på Deftones-tid som vi brukar, säger Frank. Vi spelade in all musik och ingen sång och det var då vi drog.

– När vi sen kom hem så skrev vi och spelade in två-tre låtar på två dagar.

– Jag tror att vi lärt oss en läxa, att aldrig gå in i en studio utan att gjort vår läxa, ett stort misstag.

Men gnabbet mellan Chino och Bob då, hur mycket sanning ligger i det?

– Äh, du vet, Chino är som han är och Bob som han, men så farligt var det inte. Dom är bara lite gnälliga.

Är skivan klar?

– Allt är klart, den mixas på Bahamas just nu och titel och omslag väljs. Det finns ett datum, den 3 oktober. Så Deftones är klara, skjuts den fram mer nu så är det skivbolagets fel [vilket den har gjort, det nya datumet är 31 oktober].

Det är få band som turnerar lika mycket som Deftones, hur kommer det sig?

– Vi älskar att turnera, vilket är bra eftersom vi aldrig tjänat några pengar på våra skivor så vi överlever tack vara att vi spelar ute.

Är det merchandise vi snackar om då?

– Absolut, t-shirts och grejor. Blir man duktig på det kan man tjäna mycket pengar, vilket är perfekt för vi har aldrig behövt skriva hits eller sälja oss, vi kan alltid göra vad vi vill och sen dra in pengar på annat för överlevnad.

Så hur kom det sig att ni släppte B-Sides-plattan?

– B-sidor har alltid varit viktigt för mig, säger Frank och tänder en cigg. När jag växte upp var det alltid det som var mest spännande och i slutändan var det alltid B-sidorna som var mina favoritlåtar. Vi tar aldrig överblivet material som B-sida, vi vet när vi skriver dom vad det är.

– När vi står i replokalen och jammar eller skriver så tittar vi på varandra: "Det där är en perfekt B-sida"!

Och det är då det händer igen. Nina Person går ytterligare en gång förbi vårt bord och Chi börjar fumla med sin kamera, men nåt stämmer inte.

– Fan! Min fru har haft sönder min kamera, för hon visste att vi skulle spela med Cardigans ikväll.

Det har också gjorts en dokumentär om Deftones. Det hela är väldigt mystiskt, en trailer kom ut och den annonserades på deras hemsida, sen togs trailern ner och allt om filmen också, och inte ett ord har hörts sen dess.

Finns det en film?

– En kompis filmbolag filmade hela *White Pony*-turnen, och han klippte ihop allt till en film.

– Den är inte släppt, fyller Chi i, för skivbolaget vill inte att den kommer ut. Dom tycker den är alldeles för deprimerande. Jag tycker personligen den är lysande. Och så fort vi får tummen ur röven så lägger vi upp den på nätet eller nåt, utan att skivbolaget märker nåt.

– Det är så synd för det är en cool film, som fångar den tiden, den är värd att få komma ut.

Det som gör att Deftones sticker ut är just deras tendens att alltid göra det oväntade, en välplacerad Sade-cover, att hylla The Cure på MTV eller ägna större delen av en intervju åt att beundra Nina från Cardigans. När jag sen råkar nämna att jag pratat med henne i Emmaboda får jag direkt deras eviga beundran.

Mathias Skeppstedt

Independent Music for Independent People

ROGER MIRET & THE DISASTERS "MY RIOT"
TREDJE ALBUMET FRÅN DENNE
NYC-PUNK-LEGEND OCH HANS BAND DISASTERS.
OLD-SCHOOL PUNKROCK FÖR FOLK SOM GILLAR
RANCID, CLASH, STIFF LITTLE FINGERS,
SHAM 69!
PEOPLE LIKE YOU / PRISONER

HARMS WAY "OXYTOCIN"
DEBUTALBUM MED ETT AV DE BEST
SPÄNNANDE NYA TUNGA SVENSKA BANDEN. FLÄSKIG
"STONER PROG PUNK METAL" FRÅN ETT BAND
BESTÅENDE AV FOLK FRÅN TERRA FIRM,
UNLASHED, MERCLESS OCH DIA PSALMA.
BLACK LOGO / BLOODMERC

DEATH BREATH "STINKING UP THE NIGHT"
PLATTAN SOM MÅNGA VÄNTAT PÅ.
NICKIE ANDERSSON (INHLIST/ENTOMBED/HELLACOPTERS),
ROBERT PEDERSSON (JUNEMAGICK/DEATHWITCH) OCH
MAGNUS HEDQVIST (GRINDERBITION/RUTHLESS MAUSOLEUM)
GÄSTAS AV SCOTT CARLSON (REPULSION) OCH
JÖRGEN SANDSTRÖM (GRAVE/ENTOMBED).
VI SNACKAR OLDSCHOOL INFLERAT AV VENOM,
CELTIC PROST, DEATH, GNSLAUGHT, AUTOPT, DISCHARGE,
BLACK LOGO / BLOODMERC / BLOODMERC

HAMMERFALL "THRESHOLD"
NYTT ALBUM FRÅN SVERIGES
METALKUNGAR NO.1 "THRESHOLD" INNEHÅLLER
BÅDE EN LÅTEN "THE FIRE BURNS FOREVER"
OCH NYA HIT-SINGELN "NATURAL HIGH".
PURE METAL STRIKES BACK!
NUCLEAR BLAST / NR17120 / NR17122

BELPHEGOR "FESTAPOKALYPSE VI"
STARKT ALBUM FRÅN ETT AV DE HÄRDASTE
BANDEN FRÅN DEATH/BLACK METAL SCENEN.
BELPHEGOR TAR KLIVET UPP UR UNDERGROUND-
OBSEKRYTET OCH SLÄPPER N:1 PÅ
ANBKA NUCLEAR BLAST
NUCLEAR BLAST / NR17142

JOHN OLIVAS PAIN "MANICAL RENDERINGS"
LÅNGAREN FRÅN SAVATAGE ÖVERTYSGÅR PÅ NYA
SOLO-VERKET. GENIUS OCH FRÄSCH POWER
METAL SOM DEN SKA LÄTA. RECENSIONERNA
"KOKAR ÖVER" AV HÖGSTA BETYG
I ALLA TIDNINGAR!
AFM / AFM1292

EKTOMORF "OUTCAST"
GRYM METAL FRÅN UNGERN.
EN KRAFTFULL MIX AV THRASH, HARDCORE,
PUNK OCH EN GNUTTA INHEMISK "GIPSY-TOUCH".
BANDET GJORDE STOR SUCCÉ PÅ SOMMARENS
FESTIVALER!
NUCLEAR BLAST / NR17142

WINTERSUN "WINTERSUN TOUR EDT"
SPECIALVERSION AV BANDETS
NYTILADE DEBUTALBUM. DENNA GÅNG MED LITE
EXTRA-GODIS SOM BONUS. FÖR ALLA ER SOM
GILLAR FINSKT SOM AMORPHIS, CHILDREN
OF BODOM, FANTROLL OCH ENSIFERUM.
NUCLEAR BLAST / NR12210

DIONYSUS "FAIRYTALES AND REALITY"
TREDJE ALBUMET FRÅN ETT RUTINERAT OCH
NÄRLIGT METAL-GÅNG MED SÅNGAREN
OLAF HAYER OCH SINERGY-TRUMMISEN
RONNY MILANOVIĆ. TURNERADE
NYTT MED DORO OCH SAXON!
AFM / AFM1443

KROKUS "HELLRAISER"
ETT AV DE RIKTIGT GAMLA OCH
HEDERLIGA HÄRDROCKBANDEN FRÅN DET TIOGA-
80-TALET ÄR TILLBÄRS MED ETT SMÅLFT
NYTT ALBUM! PRODUT AV DENNIS WAARD
(AXEL'S HOUSE OF LORDS).
AFM / AFM1382

HELMET "MONOCHROME"
HELMET! NYTT ALBUM! STORT! DE ORD
SOM NÄSTAN BORDE RÄCKA I SAMMANHÅNGET.
ETT AV VÄRLDENS BÄSTA OCH BÄST INNOVATIVA,
NYSKAPANDE OCH STIBILDANDE BAND
ALLA KATEGORIER ÅR TILLBAKA!
DRT / DRT194

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka ett sms till 72401 med önskad ringsignalskod:
Skicka ett SMS till 72401 och skriv JOHN SOUND så får du en gratis lita på alla signaler till mobil

Band	Låt	Realtone	Polytone
DEATHSTARS	CYANIDE	RING SPD DECYR	RING SPD DECYP
EDGUY	SUPERHEROES	RING SPD EDSUR	RING SPD EDSLIP
HAMMERFALL	HEARTS ON FIRE	RING SPD HAHER	RING SPD HAHEP
IN FLAMES	TAKE THIS LIFE	RING SPD INTAR	RING SPD INTAP
SABATON	PRIMO VICTORIA	RING SPD SAPRR	RING SPD SAPRP

BLINDSIDE "TEN YEARS RUNNING BLIND + GO"
DVD + CD MED ETT AV SVERIGES JUST NU BÄST
INTERESSANTA BAND. STORSLAGEN POST-HC MED
UNDERBART DRIV, ENERGI OCH HÄRLIGA MELODIER.
VIDEOS OCH LIVE FRÅN 1994 OCH FRAMÅT!
DRT / DRT194

AUDIOSLAVE

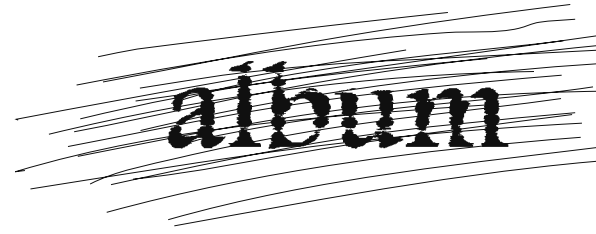
NYA ALBUMET REVELATIONS UTE NU

JUSTIN **TIMBERLAKE**
FUTURESEX/LOVESOUNDS

TILL MOBILEN: SKICKA JT TILL 72311

CDON.COM

CHRISTINA AGUILERA

Back to Basics

RCA/SONYBMG

Med 25 miljoner sålda album i ryggen kan 25-åriga Christina Aguilera redan på sitt tredje album göra lite som hon vill. Visst, hon kan inte sluta waila och flera spår låter som *Lady Marmelade* som hon var med på för några år sedan, men annars har hon sökt inspiration i hur musik gjordes på den gamla goda tiden. Typ innan världskrigen. Hon har alltså transformerats till en blandning av Mariah Carey och en entusiastisk musiklärare från mellanstadiet. Men mest är hon givetvis en popartist med fäbless för stora och dramatiska arrangemang som ackompanjemang till hennes omfångsrika och kristallklara vindpipa. Och det gör *Back to Basics* till en alltför ensidig platta. Ljud av skrapig vinyl blir liksom bara pålagd patina istället för att genomsyra musiken helt och fullt.

I alla fall gäller det för CD ett av denna dubbel. Andra skivans kontrollerade swingstämning känns faktiskt mycket mer spännande. Hon har siktat efter samma typ av (lätt plastiga) daterade ljudbild som Outkast med sin *Idlewild*-platta och jämfört med den moderna första-CD:n är det ett fall framåt. Här finns andningspauser i låtarna, ställen där lyssnaren hinner smälta Christinas skönsång utan att få utslag. *Save Me From Myself* är en akustisk och nedtonad favorit jag inte trodde Christina var kapabel. CD två är en mindre avklädd platta men mycket mer nervig och sexig. Less is more. Kom ihåg det.

Gary Landström

A GUY CALLED GERALD

Proto Acid. The Berlin Sessions

LABORATORY INSTINCT/DOTSHOUSE

Det kan vara obehagligt när maskiner får eget liv. Som HAL i Stanley Kubricks *2001 – A Space Odyssey* som tar över hela skeppet och vägrar lyda order. Eller som replikanterna i *Blade Runner*, roboten i *I, Robot* eller mördarmaskinerna i *Terminator* och systemet i *Matrix*. Ett väldigt vanligt tema inom science fiction helt enkelt: vår relation till maskinerna och vad som händer när de inte längre går med på att vara våra tysta tjänare.

Gerald Simpsons maskiner lyder honom nog förvisso. Hela *Proto Acid. The Berlin Sessions* är inspelad i ett svep med hjälp av två laptop och en DJ-mixer. Här finns ingen hotfull mekanism i maskinerna att vara rädd för, eller kriga emot. Men det finns en gnista liv som är väldigt artificiell. Det pumpande svänget är både högst mänskligt och väldigt maskinellt.

Samtidigt innebär detta album att killen som kallas Gerald antligen tar sig bort från såsig downtempo och drum'n'bass för att återvända dit där han började: med aciddoftande rå detroittechno. *Proto Acid* bör intas i sin helhet. Som ett svepande liveset där maskinerna jammar tillsammans med Gerald själv. Visst är låtarna kapabla att klara sig på egen hand också, men det är faktiskt som en helhet denna dansande android känns allra bäst.

Mats Almegård

SALEM AL FAKIR

Dreamgirl

EMI

Omslaget är förrädisk. En halvnördig kille med stora pilotbrillor lägger grund för vad jag hoppas ska bli insnöd och helskön flum-indie. Men efter en stunds lyssnande inser jag att jag blivit lurad.

Musiken låter som något väldigt annorlunda, nästintill omöjligt att avgöra vad. En blandning av electro, pop och rock. Å ena sidan väldigt lättsmält, utan krångliga toner, enkelt och rakt musikaliskt och därmed ganska tilltalande. Å

andra sidan alltför svårt att sätta fingret på och därför komplicerat att ta till sig.

Att Salem Al Fakir en gång studerade till rysk konst- och fiolprofessor och turnerade runt som solist inom genren märks dock inte alls. Det här är långt ifrån klassiskt och traditionellt, och definitivt ingen finkulturell stråkmusik. Lurad känner jag mig, som sagt, men inte besviken.

Gabriella Fäldt

ARIEL KILL HIM

Named After You

KASUAL RECORDINGS/SOUND POLLUTION

Första låten *Vivid and Alive* har vissa gemensamma drag med Ikaros, bandet David Lehnberg också sjunger i, men den slutar tvärt. För solonamnet Ariel Kill Him är det här album nummer fyra. Resten av skivan har en annorlunda men gemensam riktning, indie-emo åt det svävande elektroniska hållet.

Lehnberg har spelat och producerat själv i egen studio. Bortsatt från första låten smälter det mesta samman och de ambienta melodierna har inte stor variation, vilket gör de olika spåren svåra att ta till sig. Det kärlekskranka tilltalet är för klichéartat emellanåt. Ändå är det stundtals vackert som när den instrumentala delen av sju minuters *Altus* breder ut sig med bombastiska trummor och gripande melodi. Utan att vara dåligt kittlar det heller inte riktigt ordentligt.

Johan Lothsson

AUDIOSLAVE

Revelations

EPIC/SONYBMG

Det sägs att Tom Morello är en av de bästa nu levande gitarristerna. Att när han lirade med Rage Against The Machine var han nyskapande. Ihop med Soundgardens Chris Cornell bildar han sedan några år en suveränpopgrupp. Tredje plattan *Revelations*, som för övrigt är ett väldigt intetsägande namn, är en mycket tråkig samling bluesrock. Morello gubbriffar och Cornell wailar soul som värsta pubrockarna. *Revelations* betyder enligt lexikonet uppenbarelse. Audioslave ger inte mig någon sådan. Frågan är om någon får det. Hör av er nästa gång ni spelar till after work-ölen så kommer jag och säger adjö.

Per Lundberg GB

BASEMENT JAXX

Crazy Itch Radio

XL/PLAYGROUND

Felix Buxton och Simon Ratcliffe är som två duracellkaniner som bara går och går. Med ett halvgalet leende på läpparna och världens knäppaste musikaliska infall har de levererat hyperventilerande house i snart 15 år. Inte så konstigt att de drar ner något på tempot den här gången. Det måste vara tröttsamt att hamra vidare på trummorna med luddiga kaninarmar.

Alltså är det lite mer lågmält och eftertänksamt än vad vi är vana vid att höra från Jaxxarna. I *Lights Go Down* är det vackert syntetiskt och svärmodigt. Festen är över och ingen att ringa. Linda Lewis röst bidrar verkligen till att göra denna storstadssball melankoliskt svepande och pompöst storslaget. I andra spår fungerar dock inte det lugnare tempot. Tommy Blaize är en blek Sting-kopia i jazzpastischen *On the Train*. En jazzhouselet anpassad för en glittrande och urtrist tv-gala för världens barn producerad i Bayern.

Men de kan fortfarande bjuda på riktiga partystänkare också. Den rätta galna klådan som behövs för att få ett dansgolv gungande av svett finns kvar. Skivans bästa låt är *Take Me Back to Your House*. Den är (i alla fall i min bok) världens första lyckade banjo/country-houselet. Som om de förrymda fångarna i

bröderna Cohens *Oh Brother Where Art Thou* skulle dränka håret i Dapper Dan's Pomade och gå på klubb i London. Balkanbeats och Robyn fungerar också alldeles utmärkt tillsammans i *Hey U*. Så visst finns det en del guldkorn här. Bara inte lika många som det brukade finnas på tidigare Jaxx-album.

Mats Almegård

BEYONCÉ

B'day

COLUMBIA/SONYBMG

Gamla Destiny's Child-frontaren Beyoncé har utan tvivel tagit steget in i superstjärnestratosfären med pojkvännen Jay-Z, större filmroller och första soloplattan som sålde 11 miljoner ex. Och visst är hon en enorm sångbegåvning. På uppföljaren *B'day* vill hon verkligen visa det också, ibland låter det som hon tar i så hon ska spricka. Som lyssnare uppskattar man det bara i undantagsfall som i aggressiva *Ring the Alarm*. Annars känns det ofta som en teknisk uppvisning berövad den känsla man istället önskar mer av.

Men *B'day* är självklart ändå en klart njutbar r'n'b-popplatta. Låtarna är intressanta och arrangemangen både moderna och varierade, det ser Swizz Beatz (*Ring the Alarm*), The Neptunes (*Green Light* har en tilltalande struttighet), Rich Harrison (*Suga Mama* är skönt funkig) och Rodney Jerkins (singeln *Deja Vu*) till. Och Beyoncé själv är klar som en fjällbäck. Ljuv som en rosenfiäkt. Och onåbar som perfektionen själv. Precis som en megastjärna ska vara.

Gary Landström

MARIT BERGMAN

I Think It's a Rainbow

RCA/SONYBMG

Känner mig rätt paff när jag lyssnar igenom *I Think It's a Rainbow* för kanske femte gången, jag väntar fortfarande på att någon låt ska sätta sig. Det är ju för fan Marit Bergman, refrängdrottningen som gör himlastormande poplåtar som kan sätta känslor i svallning på två sekunder. Vad är då detta opersonliga och trögflytande musikflöde? Jag är besviken.

Även vid typ åttonde lyssningen känns albumet fickljudmet och anonymt. Undrar

stillta när det ska lyfta. För det måste det ju göra. Eller?

Men det händer inte. Marit har säkert ansträngt sig allt vad hon kan för att få dessa tio sånger att krama musten ur Sverige ännu en gång, men hon har inte lyckats. Sån är den brutala sanningen. *I Think It's a Rainbow* innebär inte en ny triumfatorisk färd genom ett musikenergitörstande avlångt land för denna trevliga och begåvade artist, istället blev de bara en samling charmlösa sånger som tyvärr bara är bleka skuggor av sina föregångare. En axelryckning är allt de påkallar. Jag kommer knappt ihåg något från plattan nu så här efteråt. Hur kunde det gå så fel?

Gary Landström

BLITPRF CPD

Halo of Flies

TREWETHA RECORDS

Ett av mina favoritband heter Girls Against Boys och en av mina favoritlåtar med dem heter just *Bulletproof Cupid*, vilket jag måste erkänna är vad som drog till sig mitt intresse med den här skivan. Och jag tycker att jag kan höra vissa ekon från ovan nämnda band, men medan GVSB är en groovemaskin av sällan skadat slag är Blitprf Cpd mera av en laptop ur kontroll påhejad av några distade gitarrer och telefonsång. Jag gillar det, men tyvärr saknar produktionen totalt bas och mellanregister och det gör hela härligheten lite väl maskinell och oorganisk. Men det finns definitivt något här, och med lite rutin i sig kan det här bli riktigt bra.

Mathias Skeppstedt

GUY CLARK

Workbench Songs

DUALTONE/BORDER

Det är synd och skam att Guy Clark aldrig slagit igenom på allvar. Han är en mästergig latsskrivare som gjort fantastisk musik ända sedan debuten Old No 1 från 1975. Å andra sidan har han skaffat sig trogna fans och därtill fått flera av sina sånger inspelade av kollegor som Johnny Cash, George Strait och Vince Gill.

När Guy Clark nu är tillbaka med ett nytt album känner lyssnaren självfallet igen sig. Den ärrade gamle kämpen har en karaktäris-

BONNIE "PRINCE" BILLY

The Letting Go

DOMINO/PLAYGROUND

Bakom pseudonym och ett genuint helskäg som Devendra Banhart bara kan drömma vätt om gömmer sig folkrockaren Will Oldham. Att ha stenkoll på hela Oldhams karriär är ett projekt som, tillsammans med Dylan, kommer guldkanta min pension – han har gjort musik under mängder med alias med olika artister och i skilda bandkonstellationer.

Det var i form av Johnny Cash jag första gången stötte på Bonnie "Prince" Billy. Närmare bestämt i en schysst cover på Oldhams mästerverk *I See a Darkness*. Ett möte som ledde vidare till insikt om att tolkningen knappast kunde överträffa originalet.

Oldhams förmåga att göra det minimalistiska storslaget är sällsam.

Inför femte plattan som Bonnie "Prince" Billy har Will stuckit till Island och jobbat med Björkproducenten Valgeir Sigurdsson. Det märks – säga, sägen och mystik virvlar ur mina högtalare. Sängsamarbetet med Dawn McCarthy från Faun Fables bidrar till det. Hon leker sig in i låtarna och med Old-

hams mer begränsade röst på ett säreget, underbart sätt. Det är finstämda vårskrick å la Ronja Rövardotter och toner som blir till hisnande vyer. *The Letting Go* är en skiva av dramatik – från fridfulla skönheten *Love Comes to Me* till ödesmättade *The Seedling* och vemodiga favoriten *No Bad News*.

Det känslosamma akustiska pianot från förr har dragit sig tillbaka för snygga trummor och hjärtskärande stråkar som smyger långt fram i produktionen. Upplevelsen varierar, som vanligt, mellan country, blues, folkvisa. Och gashud.

Jag har lyssnat på skivan otaliga gånger och börjar fundera över hur länge en skiva kan expandera. Exploderar den till slut?

Matilda Gustavsson

Den här omgången kommer i mycket handla om det förlutna. Det kan vara härligt att vältra sig i nostalgi eller, som i de flesta av dessa skivor, i den samtida bilden av det som varit. Men också lite obekvämt och onödigt. Det har ju många gånger sagts att det mesta redan är gjort och allt som görs idag är upprepningar, mer eller mindre lyckade reproduktioner och pastischer. Jag är många gånger osäker på om det finns en poäng i att återuppliva historien gång på gång men å andra sidan är det ju småtrevligt att känna igen sig. Fast jag var ju förstås väldigt ung när förlagorna till denna månads inspirationskällor verkade.

Ta till exempel **Julian Brandt**. Erasure rakt av. Till och med Vince Clarke skulle vara lite avundsjuk, för sådan här dansant syntpop kommer alltid att intimt förknippas med honom. Det finns en solklar hit på Julian Brandts fyrslättsskiva, *Rip Your Heart Out*, med sång av Johan Kinde. Ja, är man nere med 1980-talet är det väl lika bra att löpa hela linan ut. Förstås kan jag klart fortsätta med resonemanget om musikens värde som nostalgiskt kitsch eller låta bli. Om Universal Poplab kommer undan med det finns det ju ingen som helst anledning att inte tro att Julian Brandt gör detsamma.

Eller **Pikko**. Kanske inte Kate Bush rakt av med väldigt nära. Fast jag måste säga att jag aldrig har varit så där stormförtjust i Kate Bush, oftast bara tyckt att det finns bra tendenser men att det för det mesta är lite jobbigt. Pikko gillar jag däremot ganska mycket. Visst, det är lite arty farty men ändå gjort och framfört med en värme som är svår att dölja bakom gatuteater och smink. Det finns speciellt vissa ljud på den här EP:n som är så där mjuka och behagliga att när Cocteau Twins melodierna kommer in så blixtrar bara goda saker framför ögonen och inte allt det där jobbiga, oproportionerligt pretentiösa som ofta följer i sådana spår. Gott så.

Och så **Dödens lammungar**. Här handlar det verkligen om svunna tider. Brända Barn, Reeperbahn och Lustans (på tal om Johan Kinde) – kanske till och med Imperiet. Förstås ekar också deras förlagor Magazine och tidiga Ultravox. Ja ni förstår, det är oerhört smalt och nischat. Och väldigt likt originalen. Det är bara att säga grattis till Dödens lammungar. Det låter precis så. Helt utan vilja att låta som något eget, nytt eller att krysta fram konstiga genrebetäckningar. Det är ändå mer än kul. Det är fråga om att göra något fullständigt, helt gå upp i något och fullända det. Det är bara att beundra. En tripp till 1981 någon?

Eller varför inte följa med **Kontraband** några år senare? Här är det verkligen Imperiet och Reeperbahn. Eller som de själva skriver: "Gun Club på svenska". Det är dystert och dramatiskt med metalliska gitarrer och stelt programmerade trummaskiner som skramlar mot vardagligheter och ränthöjningar. Oh herregud, atmosfäriska syntar, var är de svarta hattarna? Vad har hänt, har jag missat något, sedan när har detta varit något som någon andra än överviktiga svartklädda män på Gillestugan har velat ta i med tång? Ja, jag är väldigt överraskad men också väldigt fascinerad av att det finns grupper som Kontraband och Dödens lammungar. Det kanske blir en ny våg, igen?

Fredrik Eriksson

För kontakt:

Julian Brandt: info@julianbrandt.com

Pikko: pikkowshare@hotmail.com

Dödens lammungar: kontakt@arvsynd.tk

Kontraband: peter@hageus.se

och locka storpublik till konserterna. Som så många andra slits Deryl Dodd mellan jordnära country och Nashvilles kommersiella och polerade sound. Därför verkar Texasgrabben inte riktigt veta vilket ben han ska stå på och blandar vild honky tonk och klassisk country med ett par utslätade popballader och en riktigt hjärndöd roadhouseplåga.

Men Dodd är helt klart en talang. Han har varit med och skrivit de flesta låtarna på skivan och allra klarast lyser den charmiga balladen *Solid Ground* och det twangiga honky tonk-spåret *Thanks to the Man*. Och jag måste faktiskt erkänna att jag även fastnade för *I'm Not Home Right Now*. En smetig poplåt med en storartad refräng som handlar om det som många av countrymusikens texter innefattar. Att sörja, tycka synd om sig själv och vältra sig i misär för att till sist kunna slicka såren och resa sig upp. Och därefter stå stark.

Robert Lagerström

DUKE SPECIAL

Songs from the Deep Forest

V2/BOONNIERAMIGO

Peter Wilson, eller Duke Special som han kallar sig, är pianisten som utforskade sin röst för att finna ett sound som passade till att skapa tidlös musik för en publik utan åldersgräns. Sättet han gör det på resulterar i en endaste stor glädjekavalkad, då han och hans piano drar fram som en stor musikalisk parad, storslaget ackompanjerad av stråkar och blås.

Influenserna hoppar från Ed Harcourt, The Carpenters, Supremes, Keane, Rufus Wainwright till Burt Bacharach och flödar sedan vidare. Försiktigt och lätt sätter han sig vid sitt piano och låter händerna drömma sig över tangenterna. Redan efter första ackordet på varje ny låt kan du föreställa dig att det som levereras ska vara till belåtenhet. För du inte gäshud av *Freewheel* eller börjar sjunga med glatt på *Last Night I Nearly Died*, så finns det garanterat andra spår på skivan som talar mer till just dig.

Songs from the Deep Forest är ett album som håller hög klass i flera olika sammanhang. Den kan trösta dig när du är ensam, underhålla när ni är fler eller bara finnas där i bakgrunden för att förhöja mysfaktorn när det behövs.

Samuel Olsson

BOB DYLAN

Modern Times

COLUMBIA/SONYBMG

En legend är alltid en legend. Men Bob Dylan har under sina år som ikon tillåtit sig själv att, på skiva och live, vara väl mycket både vin och vatten. Det finns Dylan-spelningar som kan vara det bästa man sett någonsin, det finns de som man bara skamset vänder sig bort och vägrar erkänna man har sett i sin erbarmlighet.

Tycker ändå att Dylan på skiva sedan vitalitetstecknet, återuppståndelsen, med *Oh Mercy* från skiftet 80-90-tal pendlat mellan helt okej och riktigt bra. Blir därför lite besviken under första lyssningen av *Modern Times*. Lite väl profilös bluesoul, lite väl mycket av nasalt mässande. Vet i och för sig inte vad jag väntat mig, men kanske något mer än det här. Och ett tag tycker jag det känns märkligt att jag hela tiden kommer på mig själv att tänka på Van Morrison. Men det är egentligen rätt naturligt. På något sätt. För i allt det mässande finns den här souliga monotonin, det här mantraliknande framförandet av text och musik. Och när man kommit över den lilla barriären känns det helt okej igen. Det enda som förbryllar mig är de här 30-talsfilmiska flirtarna som dyker upp här och där. Smygjazzen. Å andra sidan vore Dylan inte Dylan om han inte förbryllade lite. På gott eller ont.

Magnus Sjöberg

FIBES, OH FIBES!

Emotional

PLUXEMBURG/PLAYGROUND

Ordet slarv finns inte i den värld Fibes, Oh Fibes lever. Ingen som hör deras andra skiva blir nog överraskad när bandet droppar namn som Sade, Prince, Barry Manilow, Fleetwood Mac, Prince, Burt Bacharach och Luther Vandross. Det är dansat, tillbakalutat och väldigt elegant. Jag tänker på sorgligt underskattade The Blow Monkeys som gjorde några riktigt bra skivor i slutet av 1980-talet. Det är samma totala avsaknad av rädsla för att vräka på med känslor och en avslappnat läcker inramning.

Göteborgarnas problem är att det i längden blir lite för coolt, lite för genomtänkt och en smula för tillrättalagt. Å andra sidan gör Fibes, Oh Fibes! nog precis det man bestämt sig för att göra utan att bry sig om att de kanske skrämmer bort en del. Gott så på något sätt!

Martin Röshammar

THE HOT PUPPIES

Under the Crooked Moon

FIERCE PANDA/DOTSHOPSE

NME-älskade The Hot Puppies släpper äntligen sitt debutalbum, *Under the Crooked Moon*. Om Pulp släppt *Common People* idag hade det antagligen låtit precis så här. Sångerskan Becky Newman är omtalad för sina vilda liveshower och skivan förmedlar verkligen den känslan. Här blandas amerikansk 50-tals diner-känsla med Yeah Yeah Yeahs punkattityd. På första spåret *Terry* sätter bandet ribban och därefter blir det bara bättre och bättre. Det här är en sådan där skiva man älskar redan efter första lyssningen. Det är så bra, så bra, så bra!

Alessandra Johansson Cavallera

IRENE

Apple Bay

LABRADOR/BORDER

Kom ihåg var ni läste det först. Det här blir nästa pophype när I'm från Barcelona svalnat. Åtminstone innehåller Irenes nya fullängdare alla ingredienser som krävs för att bli älskade av såväl insnöade recensenter som goa och glada göteborgare. Ja, och resten av den potentiella lyssnarskaran ute i landet.

Att Irene hade "det där" avgjorde jag redan med vårens debutsingel *Baby I Love Your Way* i handen. Soulutblandad färgstark 60-tals-influerad pop som nog kan få även den i vanliga fall mest stillasittande att vilja ut på dansgolvet och skaka loss. Jag får sköna vibbar av Lee Hazlewood och Nancy Sinatra och somrar jag är aldeles för ung för att ha upplevt. Om man kan

THE HELLOCOPTERS

Air Raid Serenades

PSYCHOUT/UNIVERSAL

Hellcopters har gjort resan. Resan från ett death metal-inspirerat rockband till att chillar i tv-sofforna på bästa sändningstid med Kattis Ahlström. Nicke lämnade trumstolen i Entombed för att plocka på sig gitarren och bilda Hellcopters. Det var över tio år sedan. Efter otaliga kilometer runt Sverige, Europa och övriga världen har Hellcopters skapat sig en trygg bas att stå på. En så pass trygg bas att det dags för en best-of-skiva. Helt befogat om man frågar mig. För efter sex fullängdsskivor och oräkneliga samlingsplattor och splitsinglar så måste det komma en.

Gillar Hellcopters stenhårt. Gillar Nicke Anderssons sätt att skriva låtar. Hans känsla för melodier, ackordföljder och att bygga en låt med de ingredienser som ingår i

bli retroaktivt nostalgisk har jag precis blivit det, och det är en jävligt härlig känsla.

Gabriella Fäldt

IRON MAIDEN

A Matter of Life and Death

EMI

Blundar man för Blaze Bailey-tiden då Bruce Dickinson var borta ur bandet och järnjungruns irriterande och skrupelfria ovana att spotta ur sig livealbum är det inte svårt att älska dem. Även om de inte jämt varit på topp har de aldrig gjort bort sig och albumsviten har alltid rört sig i spannet mellan bra och fantastiskt.

Några större förändringar har inte infunnit sig på *A Matter of Life and Death* utan det är välbekanta Iron Maiden-trakter även om den episka delen fått större utrymme. Två låtar klockar in på över nio minuter och merparten av de andra är bara minuterna kortare.

The Reincarnation of Benjamin Bregg och *For the Greater Good of God* är jämte *The Legacy* de vassaste låtarna som står sig väl gentemot bandets historia. Iron Maiden har ständigt imponerat som refräng-band och är en av förklaringarna till att de gör sig så bra live. Just på den punkten tycker jag inte riktigt de lever upp till förväntningarna och skivan i stort är inte lika catchy som mer givna livefavoriter från bandets tidigare dagar. Bruce Dickinsons något annorlunda sångstil jämfört med vad vi vant oss vid är inte heller helt klockren men samtidigt har de sällan, om ens någonsin, skrivit så intressanta texter och Iron Maiden anno 2006 tillhör fortfarande gräddan av den hårda rocken.

Roger Bengtsson

JUNIOR BOYS

So this is Goodbye

DOMINO/PLAYGROUND

MR. SUITCASE

The Shame of Being Imperfect

KITTY LITTER

Alla som har läst Billy Rimgards texter på bloggar och i tidningar vet att han dyrkar PSB och JB. Följaktligen har han packat ner en hel del Pet Shop Boys och Junior Boys i sitt resväskkealys. På *The Shame of Being Imperfect* hörs influenserna, men Rimgard sticker iväg mer åt italo- och discoland än sina inspiratörer. Hans debut är fylld av medryckande discopop som egentligen bara lider av att produktionen kan bli fylligare och bättre.

Passar Mr. Suitcase bäst på festen (pool-partyt!) – så är Junior Boys nya album mer inställt på det som kommer efter. Efter partyt, efter semestern, efter kärleken. När allt är blött,

rock'n'roll. Intro, vers, refräng, brygga, gitarr/el-pianosolo och outro.

Air Raid Serenades går tillbaka till (*Gotta Get Some Action*) Now! En låt jag nästan glömt. Slås av hur rätt och opolerat det låt då. Ställ den bredvid *No Song Unheard*, som nästan är sockervaddsmjuk, så fattar man att Hellcopters gjort resan. Givetvis i 1:a klass.

Per Lundberg GB

GÖTEBORGS SYMFONIKER
Sveriges Nationalorkester

www.gso.se

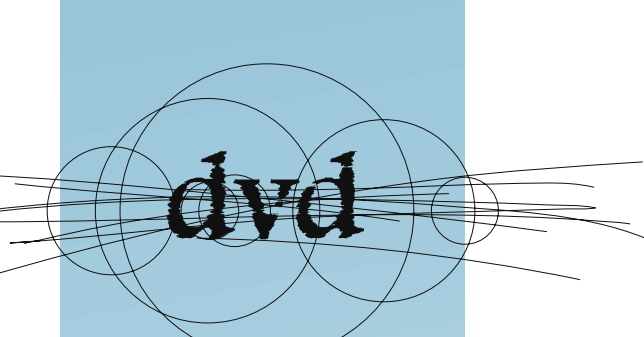
Skön musik mellan himmel och jord för endast 80:-.

Alla heltidsstudenter och ungdomar upp till 30 år har nu chansen till en helkväll på Konserthuset för endast 80:-. Välj fritt bland säsongens konserter med Göteborgs Symfoniker. Nästan som en skänk från ovan alltså. Välkommen.

KONSERTHUSET

VARD KL 12-18, LÖR KL 11-15 & FRAM TILL KONSERTSTART, TEL 031-726 53 10, TICNET 077-1707070, WWW.TICNET.SE WWW.GSO.SE

A-TRAK

Sunglasses is a Must

AUDIO RESEARCH/BORDER

Jag såg Toronto-lillkillen A-Trak DJ:a åt Kanye West i London i våras men blev inte speciellt imponerad. Han hade snabbheten men inte känslan för feeling. Men han har i alla fall vunnit alla möjliga tävlingar över hela världen sen han var 13 år och här är hans karriär som videodagbok i kronologisk ordning. Mixmaster Mike, Peanut Butter Wolf, Ice-T, Roc Raida, Q-Bert och Kanye flaxar förbi men mest handlar det om sjukt fingerfärdiga scratch av bäbisfej-set själv. Ibland tappar man hakan. Och det är ju kul. Tur att man inte blir avundsjuk.

Gary Landström

ERIC ADAMS & CHESTER MOORE'S

Wild Life & Wild Times

SPV/PLAYGROUND

Eric Adams är sångare i heavy metal-bandet Manowar. Det är det enda som gör att det här kanske kunnat kallats för en musik-DVD. Ihop med naturprogramledaren Chester Adams har de gjort en jakt och fiske-film. Båda har stor erfarenhet av både jakt och fiske. Man får se Eric och Chester jaga vildsvin, Catalina-får, lax, amerikansk älg och anka. Grabbarna jagar med gevär, kastspö och pilbåge! Som värsta Robin från Sherwood.

Naturbilderna är vackra. Fast filmen hade mått bättre av fler panoramaåkningar. Det mesta är filmat runt om i Texas som bjuder på en otroligt varierad natur. Trodde att Texas bara var sand och traskallar som senare blir presidenter. Allt ackompanjerat till tonerna av Manowars mjuktuffa heavy metal.

Min bild av jakt och fiske är väldigt roman-tiserad. En öppen eld i gryningen med kaffet kokande, än porlande i bakgrunden och den smygande älgen i skogen. I Eric och Chesters värld är det ansiktsmålning och camouflage som gäller. Väldigt amerikanskt antar jag. En snygg naturfilm med mesig musik är sammanfattningen.

Per Lundberg GB

RICHARD THOMPSON

1000 Years of Popular Music

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Ibland går det helt enkelt inte att motstå en sän trulig, envis, halsstarrig gubbe som Richard Thompson. Upprinnelsen till den här DVD:n, med tillhörande CD-skivor från samma konsert, är en omröstning om millenniets bästa låtar som arrangerades av Playboy. Thompson funderade på om de inte egentligen ville ha en lista från millenniets sista decennier, och beslutade sig för att verkligen sammanställa en lista från hela årtusendet. Med låtar från 1200-talet och framåt. Den publicerades aldrig. Som en slags revansch, eller mission, gjorde han det till en spelning, och det här är det.

Den största delen är ju, helt naturligt, brittisk folk, som ju Thompson är en ättling av och utövare och marknadsförare av, i viss mån, men det är när han med sin akustiska gitarr, Judith Owens keyboard och Debra Dobkins slagverk kommer in i 1900-talet som det hettar till rejält. För man kommer inte undan det faktum att han på ett enastående sätt fångar energin och andan i Easybeats gamla *Friday on My Mind* på ett utsökt sätt. Att han lyckas gjuta liv i Britney Spears *Oops I Did It Again*. Att han genom hela konserten fylls av en spelglädje som väcker liv i de, tyvärr, dödade av den moderna människan definierade idag mest livlösa sånger. Må de återuppstå.

Magnus Sjöberg

vemodigt och småkyligt. Jeremy Greenspan sjunger fortfarande som om han pluggat Mark Hollis (Talk Talk) varje dag till frukost. Greenspan och hans kollega Matthew Didemus programmerar maskiner som om de varje gång försökte få en låt att platsa på Yazoos gamla album *You and Me Both*. Junior Boys har inget med dansgolv att göra. Det är en enkel sanning, men viktig att poängtera. För idag är det så lätt att sätta likhetstecken mellan elektronik och dansgolv. Minimal techno går att dansa till 2006. Mycket av den hade inte funkat för några år sedan. Junior Boys kanske också går att dansa till, men det handlar inte om det.

I Junior Boys värld är melodierna och känslostämningarna allra viktigast. Eller snarare de vemodiga melodierna som bärs upp av genuina känslor. Oförfalskade, naivt patetiska och vackert modiga. Allt på samma gång. Det är bultande och brustna hjärtan, avsked och kärlek. Det handlar om melodiös popmusik. Att den är gjord på elektroniska instrument spelar ingen roll. Det här är indie och det är bra så. Visst kan man ha invändningar. Perspektivet känns rätt manligt. Vet inte hur många tjejer som kommer att bli berörda på samma sätt som många indiepojkar (maila mig – så sammanställer jag ett diagram över konstillhörighet och juniorboyskänslor). Man kan också störa sig lite på det väl hermetiskt slutna soundet – låt efter låt går in i vartannat. Snirkliga små melodier, som ändå påminner mycket om varandra.

In the Morning är därför min favorit på skivan. Den är lite hårdare. Bryter ut ur vemodet en smula. Kanske är det faktumet att Andi Toma från Mouse on Mars som varit med och producerat den som gör att de fått till ett tyngre sound som (okej jag ger mig) känns mer riktad mot dansgolvet. Hårdrocksriffen på syntarna i den är i alla fall hur sköna som helst. Därför är också *When No One Cares* ett av de starkare spåren. Denna gamla Sinatra-låt gör de till en ekande tomhetskänsla som samtidigt är fylld av värme. Junior Boys uppriktiga hyllning till Frank Sinatra ligger eoner av ljusår bort från Miss Kittins några år gamla *Frank Sinatra*. Har vemodet ersatt hedonismen?

Mats Almegård

KAADA

Music for Moviebikers

IPEAC/BORDER

Norske särlingen John Kaada gör utsägligt vacker musik i 13 delar på denna utsökt, och aningen antikt, orkestrerade platta. Med små gester plockar han ihop klanger från orglar, stråkar och blås till en helhet lika spännande och tilltalande som den är indie och underjordisk. Men man får inte ha brattom när man lyssnar på *Music for Moviebikers*.

Ljuden tillåts hänga i luften och musikaliska teman och partier vävs samman i stråk av längtan tills man är totalt omsvärmad av dess silkeslena längder. Känslan är romantisk. Men ändå lite spöklik, som slottsmurators drömmarnas vidsträckt slottskorridor. Och Kaada verkar njuta av att kontrollera lyssnarens sinnesstämning. Han står där vid rodret och blickar ut över sin skapelse med vinden fladdrande i den löst sittande vita skjortan. Med stoiskt lugn letar han sig vidare i sitt eget kontrollerade kaos där också jag får ro. Han gör musik jag är beredd att fridlysa.

Gary Landström

THE LEGENDS

Facts and Figures

LABRADOR/BORDER

Det har inte ens hunnit passera ett helt år sedan *Public Radio* nådde butikerna förrän överproduktive Johan Angergård åter är aktuell med ett

nytt albumsläpp med The Legends. Det är extra anmärkningsvärt med tanke på hur mycket jobb han måste ha med sitt finfina skivbolag. Ja, och så alla andra band han figurerar i.

Handklappen och Felt-gitarrerna skalades bort (till många besvikelse) redan efter första plattan och fick på andra albumet ge plats för elektronisk 80-talspop med gitarrer och basgångar signerade The Cure och New Order. På *Facts and Figures* har Robert Smith i sin tur sparkats ut som inspirationskälla och tagit stränginstrumenten med sig. Bernard Sumner gör sig däremot påmind i gitarrslingan i singeln *Play It For Today* och även i fraseringen på *Discos Suck* som samtidigt har en svag doft av industri. Den här gången har Angergård dammat av tidiga Depeche Mode vilket både titelpåret och *Nobody Twists Your Arm* skvallrar om. Men naturligtvis låter det inte som DM, det är bara ett sound eller en slinga som påminner om dem. Precis som jag får Radio Dept-vibbar av *Nothing on TV* eller tycker att *Closer* låter som en Pet Shop Boys-ballad över ett Saint Etienne-groove.

Det låter fortfarande som The Legends och Angergårds ljusa drömpöstamma är främsta anledningen. Och även om han instrumentmässigt har flyttat fokus från Sarah Records är anorakpopen ständigt närvarande i både sångsätt och melodier. Anorakelectronica helt enkelt. Och utmärkt sådan.

Annica Henriksson

LONDON SINFONIETTA

Warp Works & Twentieth Century Masters

WARP/BORDER

Inte vilket skivbolag som helst skulle komma undan med att jämföra sina alster med 1900-talets mästare. Men Warp ställer glatt upp när London Sinfonietta vill göra nutida konstmusik av Aphex Twin och Squarepusher. Fyra låtar av Aphex och två av Squarepusher delar på utrymme på denna dubbel-CD där många av den moderna klassiska konstmusikens stora "hits" finns med. Steve Reichs malande minimalism som är transcemusik i ordets rätta och bästa bemärkelse. I hans *Violin Phase* och *Six Marimbas* bjuder Londonorkestern på intensivt påträngande vacker musik. Andra storheter som Karlheinz Stockhausens *Spiral* tolkas med stor känsla. Det är egentligen bara Edgar Varèses futuristiska fabriksklanger i *Ionization* som känns lite väl veka. Här hade det krävts ett fastare anslag. Men i övrigt är det en trygg vandring hand i hand med London Sinfonietta genom konstmusikens pärlor under 1900-talet.

Hur funkas då Warp-bitarna tillsammans med dessa giganter? Jo tack. Aphex Twins *Prepared Piano Piece 1* och *2* funkas alldeles utmärkt sida vid sida av John Cages *Sonata 5 & 6*. Även avslutande *Polygon Window* är vackert iscensatt. Men Squarepusher-låtarna känns inte riktigt som att de kommer upp i samma höga klass. Trots det en spännande skiva som känns långt ifrån klassiska rocktolkningar med svulstiga stråkar. Här är experimentet i fokus, inte någon maffig uppbackning av refränger.

Mats Almegård

LYLA

Lyla

PON/CDA

För snart två år sedan höll PON Record på att bygga en studio. In klev Alexander och Niklas i Lyla, satte sig vid pianot och tog skivbolagsdirektören, en ljudtekniker och tio byggarbetare med storm. Lyla signades och nu släpper de en självbetitlad debutskiva. Låtarna har bandet jobbat med sedan 16-års ålder. Det märks att låtarna är som en sorts samling av många års skapande. Det finns egentligen ingen linje bland låtarna men på något sätt passar de

ändå perfekt ihop. Andra spåret *She's Lovely* för mina tankar till Kristofer Åström men senare kommer jag på att det mer är Kristofer Åström goes Christian Kjellvander. Dock i en alldeles egen tappning. När jag lyssnade på skivan för första gången var jag tvungen att stanna upp vid *Know I'm Waiting*. Inte förrän jag lyssnat på den fem gånger kunde jag gå vidare till nästa låt. Gode gud, vilken låt! Det skulle räcka med den för att ge toppbetyg. Jag ser fram emot att ge Lyla min höst. They are lovely.

Alessandra Johansson Cavallera

VERONICA MAGGIO

Vatten och bröd

STOCKHOLM RECORDS

Dumpa mig blev en radiohit i nivå med 1980- och 90-talets svenskspråkiga hits. Svensk viskänsla klädd i släpig hiphopkostym. Beskrivningen passar in på hela Veronica Maggios debutskiva. Texter om relationer, framförda med ljus och lite "tyken" röst till jazziga hiphoptoner. Idén är smart och på *Dumpa mig* och andra singeln *Nöjd* är hon inne på rätt spår men koncentrationen försvinner gång på gång när skivan snurrar.

Det är så pyrdligt att producenterna för radions nattsändningar måste bli alldeles till sig. Då är det bara mesigt, opersonligt och slätsträckt. Men mest av allt är det nog blekt. Beige skulle man säga här i huvudstaden. I intervjuer har hon sagt att hon vill göra något som fattats sedan Monica Zetterlunds glansdagar – cool musik på svenska. Visst, man ska satsa högt. Men det faller på att Monica Z hade en inneboende kraft, en oberäknelighet i sitt sätt att sjunga. Veronica Maggio har liksom ingen extra kraft att sätta in. Allt bara lunkar på.

Martin Röshammar

MANA

Amar Es Combater

WARNER

Efter över 19 miljoner sålda album är Mana ett av latinovärldens största band. *Amar Es Combater* är nionde skivan. Eftersom den är på spanska förväntade jag mig fördomsfullt att det skulle vara latinorytm till å sals och cha cha. Men icke, det här är pop och rock.

När örat väl vant sig vid att lyssna utan att förstärka det riktigt bra, och skönt att för en gångs skull inte analysera texterna utan bara lyssna. De trallvänliga melodierna sätter sig och jag nynnar glatt med trots att det låter som när man var liten och låtsaspratade engelska.

Ibland blir det dock lite käckt och smörigt, flera av låtarna skulle utan tvekan kvala in till svenska melodifestivalen av den gamla skolan. Kanske är det fördomarna igen men bäst blir det när bandet till trots smyger in lite latinorytm som i *El Rey Tiburon* och *Somos Mar y Arena*. Jag vill ha mindre pop och mer rock och latino. Sedan är det bara att försöka vänja öronen, eller börja plugga spanska.

Sara Thorstensson

MANDO DIAO

Ode to Ochras

MAJESTY/EMI

Man är alltid lite nervös när band man gillar ska släppa ny platta. Efter en dags intensiv lyssnande på Mando Diaos nya skiva, *Ode to Ochras*, kunde jag pusta ut. Yeah, yeah, yeah vad nya skivan är bra! Det har, som sig bör, hänt en hel del sedan debutplattan *Bring 'em in* och uppföljaren *Hurricane Bar*. Exakt vad som hänt är svårt att säga men det är som att läsa en ny bok av en författare man läst förr. Handlingen är inte densamma men man känner väl igen stilen och orden. Inte nog med att man känner igen dem, man älskar dem. Låtar som *The Wild-fire* (If It Was True) och *Ochras* visar att Mando Diao inte bara är bra på att rocka. Här kommer

neoWatches

The latest brand watches

www.neowatches.se

bästa utbudet, coola märkesklockor

Original Photo: Blair Aday

HUSTLE & FLOW

★★★★★

"En må-bra-saga med ett stort musikaliskt hjärta."

— Empire

★★★★★

"Riktigt rätt"

— Total film

Hyr eller köp den hos närmaste återförsäljare!

169:-

TM, ® & Copyright © 2006 by Paramount Pictures. All Rights Reserved.

UTE NU!

"GRIPANDE, STRÅLANDE INSATSER."

— Jonathan Ross - Film 2006

"UNDERBART! '8 MILE' MEN MED ATTITYD."

— Touch Magazine

FROM THE DIRECTOR OF "IN AMERICA"

CURTIS "50 CENT" JACKSON

GET RICH OR DIE TRYIN'

Med den bästsäljande hiphopartisten som har sålt 12 miljoner album världen över.

Hyr eller köp den hos närmaste återförsäljare!

169:-

UTE NU!

TM, ® & Copyright © 2006 by Paramount Pictures. All Rights Reserved.

Din guide i filmhyllan.

CDON.COM

THE NEW SINGLE OF HAMMERFALL!

INCL. 3 NON-ALBUM TRACKS
+ VIDEO CLIP
& 10" GATEFOLD MINI LP
AVAILABLE!

OUT: 21.09.2006

The new album of
HAMMERFALL!
- Threshold -

CD DIGIPAK INCL. CLIP
+ MEDIAPLAYER
& VINYL LP AVAILABLE!
OUT: 19.10.2006

WINTERSUN
Special Tour Edition

Ltd. CD digipak + bonus DVD
(live @ Summer Breeze 2005)

OUT: 21.09.2006

WINTERSUN TOURDATES:

30.11. Göteborg.....Sticky Fingers
01.12. Oslo.....Garage
02.12. Stockholm.....Klubben

GRAVE DIGGER
The Grave Digger
+ Rheingold

Double edition

OUT: 05.10.2006

PRIMAL FEAR
Metal Is Forever (Best Of)

First edition + 9 track bonus CD

OUT: 28.09.2006

DEATHSTARS
Blitzkrieg

CD single

OUT: 12.10.2006

BELPHEGOR
Pestapokalypse VI

CD DIGIPAK INCL. 2 CLIPS & VINYL
AVAILABLE!

IN STORES: 26.10.2006

EKTOMORF
Outcast

LTD. EDITION INCL. 3 BONUS TRACKS
AVAILABLE!

IN STORES: 26.10.2006

I
Between Two Worlds

CD DIGIPAK INCL. BONUS TRACKS

IN STORES: 02.11.2006

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 2000 CDs, Vinyl, 1 Shots, Longplayers, Poster, DVDs... Or order free at:
Nuclear Blast - Deichstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. 07162-928026 - Fax 07162-24554 - email mailorder@nuclearblast.de

lite lugnare melodier fram och texterna hamnar i fokus. *Ochrasy* är bandets eget namn på ett tillstånd någonstans mellan dröm och verklighet och det är precis där man hamnar efter en stunds lyssning på *Ode to Ochrasy*. Om Mando Diaio inte redan bevisat att de är Sveriges bästa rockband så kommer de definitivt att göra det i och med denna skiva.

Alessandra Johansson Cavaleria

THE MELIGROVE BAND

Planets Conspiracy

V2/BONNIERAMIGO

I Kanada har grabbarna i The Meligrove Band redan gjort stora avtryck på den inhemska indiescenen. Med två album i bagaget och som första kanadensiska band att signa ett världs-omfattande kontrakt med V2, är de nu redo att servera sig själva för resten av världen.

Produktionen av *Planets Conspiracy* valde de att förlägga i olika vänners hem, vilket resulterade i att inspelningarna krockade med vardagslivet hos dessa människor som inte lät sig stoppas för att utföra sina dagliga sysslor. Resultatet blir levande och lagom skitigt, helt enkelt känslan av att de befinner sig i rummet bredvid.

Jason Nunes och hans manskap experimenterar med takter och ljudbilder och hög intensitet växlas med harmoniska visslingar och trallande då lekfullheten verkar vara en viktig byggsten. Slutresultatet blir att likna med en kloning av Death From Above 1979, Clap Your Hands Say Yeah, Led Zeppelin och när absolut perfektionism när Monty Python-gänget tillförs som den sista viktiga kryddan.

Samuel Olsson

LISA MISKOVSKY

Changes

UNIVERSAL

Jag har ofta förväntats över hur Lisa Miskovsky på något sätt alltid lyckas bryta ner mig. På något sätt alltid ha precis den där balansen mellan banal radiomusik och obändig, okuvlig egenhet, personlighet. Hur jag står emot första gången, inser att det är en bra låt, för att ett par lyssningar senare kapitulera. Inte för alla låtar, men det har alltid funnits några. Några man fallit för, några man blivit tillfångatagen av. Någon man fortfarande hålls inspärrad av.

Lisa och Jocke Berg lyckas den här gången också. Även om det inte är lika övertygande enskilda låtar, även om det inte är en och en de kommer den här gången. Den här gången är det mer kollektivt som drabbar. För det är jämt, det är snyggt, det är schysst, det är som vanligt lagom melankoliskt och mörkt och lagom mycket driv, ljus, hopp och kärlek. Kan känna igen det forns i *Mary*, hur den har potential att erövra, framför allt för att jag exponerats för den så ofta, känner den har potential att övertyga, överta; älskar hummandet... Men för resten har jag ännu inte hunnit bli rädd, ännu inte hunnit övertygas. Det är bra låtar, det är riktigt bra. Men det är också små enheter i en större. Det är det som gör att jag inte lagt ner garden än. För jag är rädd att när det drabbar, kommer det inte att bli likadant som tidigare. När hela album attackerar, när helheter mäter sig med ens egen person.

Magnus Sjöberg

NAVID MODIRI & GUDARNA

Många mil att gå

SWING KIDS/BORDER

Känner du igen namnet Navid Modiri, kan det vara för att det är samma kille som på vardagskvällarna är programledare för *Frank* i P3. Och lika charmig som han är där, visar det sig att skivan är. *Många mil att gå* är ska på svenska och det är precis så svängigt, somrigt, dansant och smittande som man vill att det ska vara. Men samtidigt finns det allvar och en stor dos

politik inbakat i charmen. Och också en önskan om ett mer okomplicerat och lite roligare samhälle. Det här känns som ett band man bör lyssna på en dag när man är på bra humör och vill dansa, eller bara bli ännu lite gladare.

Linda Hansson

FARIS NOURALLAH

Il Suo Coure di Transistor

AWFUL BLISS/DOTSHOPSE

Ibland blir man mållös. Som såna här gånger man börjar lyssna på en platta med någon man vet kan vara riktigt bra, kan skriva fantastiska låtar, såna här gånger man inser att man har möjligheten att verkligen få en magisk upplevelse. Ofta hamnar man någonstans bortom soptunnorna på besvikelsens bakgård, men ibland blir ens förväntningar också uppfyllda.

Egentligen hamnar Faris Nourallah inte i någon av kategorierna. För även om jag visste att det kunde vara riktigt, riktigt bra, hade jag aldrig väntat mig att det skulle ha potentialen att slå mig av stolen, ur vettet, helt och hållet. Inte alltid, definitivt inte, men tillräckligt ofta, och just vetskapen efter ett par låtar, att man inte vet om det kommer ett mästerverk bakom nästa krök, i nästa spår. Anspänning, förväntan, förtvivlan, förväntan, eufori, sakta falnande, svällande, svallande, omruskande, förväntan, käftsmäll, smek, förväntan. Så diversifierat att inget blir som något annat. Så enkelt att man förbannar sig själv att man inte är mer genialisk än man är. Så rakt att det inte går att promenera bredvid. Så vackert och naivt att det skulle kunna vara ens förstfödde. Jag vet, jag älskar det här, i all sin enkelhet, nästan banalitet. Gör det, ni också.

Magnus Sjöberg

OH NO

Exodus Into Unheard Rhythms

STONES THROW/BORDER

Familjen Jackson har ett släktträd att vara stolta över. Soulartisten Otis Jackson, producenten Madlib och lillebrorsan Oh No vars debutalbumet *The Disrupt* kom 2004.

Producenten Oh No har förmodligen dreglat fioder. Till *Exodus Into Unheard Rhythms* har han nämligen fått tillgång till Galt McDermots låtar och gjort en konceptskiva enbart baserad på musiken av denne man som förmodligen är mest känd för sitt bidrag till musikalen *Hair*. I och med McDermots över 40 år i branschen är det alster från såväl 1960-, 70- och 2000-tal som Oh No satt saxen i och skapat beats med. Som gräddes på moset bjöd han sedan in gäster som Buckshot, LMNO, Vast Aire, AG och Cali Agents. För att nämna några.

Första intrycket av *Exodus Into Unheard Rhythms* är att det här är en platta som borde vara instrumental. Kvaliteten hos guldgruvan Galt McDermot kommer ofta lite i skymundan. Poor-righteous Teachers rappare Wise Intelligent överröstar kompositionen med sin predikan. LMNO håller tillbaka en symfoni med sin storytelling.

Förmodligen är jag alltför insnöad på hur McDermots originalversioner låter – för när första intrycket lämnat rummet så är detta en riktigt gemyttig samling låtar. I mina ögon ligger det också ett lite romantiskt skimmer över hela projektets utformning. Det är en tydlig kärlek till en betydelsefull oldtimer och ett välskött ansvar att värda denna möjlighet snyggt. Skivan rundas efter 21 låtar av med spröda toner av Coffee Cold. Fergus MacRoy nynnar lite. Jag ryser.

Erik Hjortek

OLD CROW MEDICINE SHOW

Big Iron World

NETTWERK/PLAYGROUND

Killarna ser ut som om de inte bryr sig om något i hela världen. De ser löjligt coola ut

faktiskt, en av snubbarna kommer till och med undan med en Al Capone-hatt anno 1930. Till skinnjacka, skjorta och jeans! Grejen är att de är lika otvetyglade i sin musik som i sin syn på stil och mode. Det handlar om orädd bluegrass, country och folkmusik så djupt rotad i den amerikanska myllan att man börjar tro att nord- och sydstatarna fortfarande krigar.

Att de bor i Nashville och är polare med Gillian Welch kommer inte som någon överraskning när man hör *Big Iron World*. Det läckraste med Old Crow Medicine Show är att det aldrig låter som plagiat utan bara som ett band som älskar amerikansk musik och lyckas göra något galet piggt av det hela. Fan, de har med banjo på ett antal låtar och det låter stencoolt! Bara en sån sak och dessutom finfin stämsång och munspelelir som vi inte hört sen... ja, sen Wilmer X-Jalle gick i kortbyxor. Typ.

Martin Röshammar

THE OTHERS AKA 22P

Monochromeset

BONE VOGAGE/BORDER

The Others heter i vanliga fall 22 Pistepirkko och är Finlands i särklass bästa och mest intressanta band. Denna nya skiva är en samling covers från 50- och 60-talet; vi snackar Link Wray, The Kinks, The Troogs, Buddy Holly och The Everly Brothers bland annat. Och givetvis är ju 22P perfekta för den här musiken, ekot ligger inbyggt i nästan allt och gitarrarena är glasklara med ett tremolo som kan ge utslag på Richterskalen, trummor som hypnotiskt tar allting tillbaka till grunden. Och ovanpå allt PK:s säregna och sköra röst som tar tag i läten och för ut den i rymden.

Skivan är otroligt jämn för att vara en coversamling och jag kan inte tänka mig nåt annat band som skulle gjort detta bättre. Och det känns väldigt uppfylltande med tanke på att Finland de senaste åren börjat förknippas med nån slags hemsk hårdrocksopera, bara tanken gör ju att mina L'amourder-plattor skäms i backen. Nej sätt på 66-5-4-3-2-1, njut av en gitarr som sprutar svetslappor och lyssna på årets cover. 22 Pistepirkko är tillbaka, i och för sig under hemlig identitet, men i alla fall.

Mathias Skeppstedt

BRITTA PERSSON

Top Quality Bones and a Little Terrorist

BONNIERAMIGO

Efter att ha agerat duettpartner och körtejt åt Kristofer Åström på hans senaste två skivor är det nu dags för Britta Persson att släppa ett soloalbum. EP:n *Found at Home* som släpptes förra året sades ge en tydlig vink om hur den kommande skivan skulle låta. Och det stämmer bra. Även här är Brittans sköra röst, hennes speciella fraseringar och enkla texter genomgående. Men då EP:n var i lugnaste laget och endast bestod av traditionella, gitarrbaserade, singer/songwriter-låtar är albumet mer ojämnt. Vilket är positivt. I och för sig finns det en del just sådana, lite lugnare, låtar men de samsas med lika många vackra och driviga popmelodier. Det är nämligen när Britta visar upp dessa sidor och inte nöjer sig med att vara svag och tillbakahållen som hon skiljer ut sig i genren. Och det är dessa låtar, med attityd och full instrumentering som hon gör bäst. Det är också de som fastar och som man vill höra igen. Även om de resterande spåren växer efter ett tag känns det som att de är aningen för många och jag kommer på mig själv med att trycka förbi dem. Men jag tycker ändå att detta är en skiva värd att köpa och få en fin inledning på hösten med. Inte minst för vackra *This Spring* och *Bummer Summer*, som är ett spår där Åström (såkligt) gästas.

Linda Hansson

LUGER PRESENTERAR

HOT CHIP (UK)

17/9 STOCKHOLM DEBASER MEDIS

IFORWARD, RUSSIA! (UK)

25/9 STOCKHOLM DEBASER

26/9 GÖTEBORG PUSTERVIKSBAREN

THE HANDSOME FAMILY (US)

26/9 STOCKHOLM CAFÉTEATERN

27/9 GÖTEBORG

WOODY WEST@PUSTERVIKSBAREN

ENSLAVED (NO)

26/9 GÖTEBORG MUSIKENS HUS

30/9 MALMÖ KB

1/10 STOCKHOLM DEBASER

NEW YORK DOLLS (US)

1/10 STOCKHOLM BERNIS

BLOOD ON THE WALL (US)

2/10 STOCKHOLM DEBASER

3/10 LUND MEJERIET

CAMERA OBSCURA (UK)

4/10 GÖTEBORG STICKY FINGERS

5/10 LINKÖPING JOHN DOE@HERRGÅR'N

6/10 STOCKHOLM

SVENSKA MUSIKKLUBBEN@DEBASER MEDIS

7/10 MALMÖ KB

THE ESSEX GREEN (US)

7/10 MALMÖ KB

8/10 STOCKHOLM DEBASER

11/10 GÖTEBORG

WOODY WEST@PUSTERVIKSBAREN

LLOYD COLE ENSEMBLE (UK)

9/10 STOCKHOLM SÖDRA TEATERN

10/10 GÖTEBORG STENHAMMARSALEN

RYAN ADAMS & THE CARDINALS (US)

13/10 STOCKHOLMBERNIS

14/10 MALMÖ KB

I LOVE YOU BUT I'VE CHOSEN DARKNESS (US)

11/10 LUND MEJERIET

13/10 GÖTEBORG

SLIPPERY PEOPLE@PUSTERVIKSBAREN

14/10 STOCKHOLM FRITZS CORNER@DEBASER

KELLEY STOLTZ (US)

11/10 GÖTEBORG

WOODY WEST@PUSTERVIKSBAREN

12/10 LUND MEJERIET (CAFÉET)

WHITE ROSE MOVEMENT (UK)

12/10 KÖPENHAMN LOPPEN

13/10 STOCKHOLM

STOCKHOLMSNATT@DEBASER

14/10 GÖTEBORG STICKY FINGERS

LAMBCHOP (US)

14/10 GÖTEBORG TRÄDGÅR'N

13/10 STOCKHOLM SÖDRA TEATERN

THE HIDDEN CAMERAS (US)

19/10 STOCKHOLM DEBASER MEDIS

20/10 GÖTEBORG STICKY FINGERS

21/10 LUND MEJERIET

PAOLO NUTINI (UK)

20/10 STOCKHOLM DEBASER MEDIS

21/10 OSLO BLÅ

JOAN AS POLICEWOMAN (US)

22/10 STOCKHOLM SÖDRA TEATERN

ARAB STRAP (UK)

28/10 STOCKHOLM FRITZS CORNER @ DEBASER

25/10 LUND MEJERIET

THE PIPETTES (UK)

28/10 STOCKHOLM DEBASER MEDIS

26/10 MALMÖ KB

MIDLAKE (US)

29/10 STOCKHOLM DEBASER

SPARKLEHORSE (US)

31/10 STOCKHOLM DEBASER MEDIS

2/11 MALMÖ KB

4/11 GÖTEBORG WOODY WEST @ STICKY FINGERS

OCKSÅ PÅ TURNÉ TILL HÖSTEN:

PROMOE & HELT OFF, HELLO SAFERIDE,

BRITTA PERSSON...

FÖR MER INFO OCH FLER KONserter

SE WWW.LUGER.SE

LUGER

WWW.LUGER.SE

PROMOE

White Man's Burden

DAVID VS GOLIATH/BONNIERAMIGO

Det är inte lika mycket jamaicansk rastafari som det brukar vara när Looptroupe-Promoe är i farten, trots att Assassin och Capleton gästar. *White Man's Burden* är väldigt mycket hiphop, kreativ melodiös hiphop.

Skivan är dock internationell, med rap på både tyska och franska. Tyska som ett av världens fulaste språk får här sin upprättelse i *Identity Crisis* med Nosliw och borde hädanefter rappas snarare än pratats. Promoe är helt klart en av Sveriges bästa textförfattare. Texterna är varken hiphop-klyschiga eller svensk skriver på engelska-klyschiga. De är bara briljanta. Och få har ett flow som Promoe, han spottar ur sig ord och nyanser som den bästa jazzsångare.

White Man's Burden innehåller inte en enda svag låt. Lite mer souliga inslag som i balladen *In the Morning* med Daville är prickerna över i: et på en redan kanonbra skiva.

Sara Thorstensson

THE ROOTS

Game Theory

DEFJAM/UNIVERSAL

Hela världens mest rakryggade och galet begåvade hiphopmusikergrupp fortsätter att göra funky musik så härlig att det krullar håret på lyssnaren. Så känns det i alla fall när man möter 2uestlove och co igen (köpte även precis *Illadelph Halflife* som saknats i samlingen). Och även 2006 regerar Phillies stoltheter med inspirerad rap och multiorganiskt groove.

De hyllar också kompisen J Dilla här och där och klickar sedan igång svänget med ett titelspår så mastodontiskt att man bara njuter. Sen rullar den exceptionella musiken vidare, The Roots växer till ett monster få skulle vilja vara utan. Gissar jag. För har man en gång kommit i kontakt med deras livskraftiga och stolta musik vill man inte nöja sig med mindre. Och varför skulle man göra det? Länge leve The Roots!

Gary Landström

MANGE SCHMIDT

Samtidigt i Stockholm

RAZZIA/BONNIERAMIGO

Ingen har väl kunnat undgå hiten *Glassigt* som spelats på diverse radiostationer i sommar? Äntligen kan man få höra mera av Mange som med *Samtidigt i Stockholm* mer än väl uppfyller mina förväntningar.

Texterna är naivt enkla, men just därför går de rakt in. Ämnen som kärlek, samhällsparasiter och segregation avhandlas raskt i takt med lite allmän hiphop-kaxighet. Beat-sen är monotona och just därför sätter de sig.

Samtidigt i Stockholm är rolig att lyssna på. Den känns som ett projekt som ett gäng kompisar lekt fram och lite så är det nog också. De verkar åtminstone ha haft väldigt kul när de gjorde den, och det smittar liksom av sig. Och är man inte glad innan blir man det definitivt när man hör Masayahs ljuva soulstämma i bakgrunden. För grejen är att kompisarna heter just Masayah, Saska, Sleepy, Eye-N-I och Thomas Rusiak. Och då kan det inte gå fel.

Sara Thorstensson

SIERRA LEONE'S REFUGEE ALL STARS

Living Like a Refugee

ANTI/BONNIERAMIGO

Denna älskvärda *Living Like a Refugee* är ett avstamp i historien. Här berättar krigsflyktingar sina historier. Sorgsna, hemska och ofta ofattbara historier som är inbäddade i glada hoppfulla takter och sånger. Garanterat får du svårt att sitta still och svårt att inte beröras.

Sierra Leone's Refugee All Stars blandar traditionell västafrikansk musik med roots reggae och blues. Debutalbumet är ett resultat av år av flykt där musiken ständigt varit en hoppfull plats att fly till. Bandet bildades i ett flyktingläger i Guinea sent 90-tal. Under krigets tid återförenades bandet på olika läger runtom i Afrika för att ta upp gitaren, trummorna och sången och genom musiken ge sina vänner hopp och en tillflykt. Varje sång är ihopsatt under deras år i flykt. På album visar låtarna tillsammans deras resa.

Budskapen är många – det starkaste är att musiken sammanför människor och ger hopp.

M.WARD

Post-War

4AP/PLAYGROUND

Matt Ward tar sin inspiration från gamla skivor, gamla artister och gamla idéer. Förra årets *Transistor Radio* var en hyllning till gårdagens radio som verkade ha ett genuint intresse för bra musik, medan radion idag, anser Ward, bara är en reklamplats för storbolagen. På förra skivan satte han sin egen stämpel på sånger av Louis Armstrong, Carter Family och Beach Boys, musik som betytt mycket i hans eget låtskrivande. Även på *Post-War* rymmer en cover, Daniel Johnstons *To Come Home*, som här förvandlats till en riktigt svängig urladdning med Neko Case på kör. Det är även den låt som låter mest nutida så att säga.

I övrigt ekar låtarna av svunna tider. *Requiem* är ett bluesigt ode till en ihjälskjuten soldat, *Magic Trick* har Beach Boys-stämor och *Neptune's Net* är en instrumental surfrökare. Plattans första spår, den otroligt vackra *Poison Cup*, inleds med ett blygsamt gitarrstrummande som långsamt byggs upp med stråkar som förstärker sången som för var mening blir mer desperat. Trummorna sätts in först efter en och en halv minut och man tror att resan till ett mästertigt flera

minuter långt stäpelsklimax precis inlett. Men resan får en abrupt slut med tre klassiskt avslutande trumslag efter bara två minuter och fyrtio sekunder. Oförstående och med känslan av att ha blivit snuvad på konfekten undrar jag hur man kan göra något sådant. Men skriver man en rad som "She said if love is a poison cup, then drink it up", då är allt förlåtet.

På plattan medverkar för övrigt Jim James från My Morning Jacket och Mike Mogis har suttit bakom kontrollspakarna på en större del av albumet. Det är bara Conor Oberst i kompisskaran som saknas. Samtidigt så låter *Chinese Translation* (förbaskat bra låt förresten) som något just han hade kunnat skriva.

Annica Henriksson

Akera ka och *Refugee Rolling* är stjärnorna på albumet. *Bull to the Weak* hyllar familjens betydelse. *Ya N'Digba* och *Weapon Conflict* är uttryck för bandets krigsrådsla. *Living Like a Refugee* är lika intressant som den prisbelönta dokumentären med samma namn. Se och lyssna!

Therese Ahlberg

TOTAL CHAOS

17 Years of Chaos

PEOPLE LIKE YOU/SOUND POLLUTION

Total Chaos är rätt och slätt ett punkband. Helt befriad från moderna benämningar såsom skate-, art- eller cyberpunk och allt vad man nu kan tänkas vilja sätta framför det lilla ordet. Och visst kan det behövas en orkester som matar på utan några krusiduller, helt i enlighet med den anda som banden för snart 30 år sedan startade, i en tid då punken blivit rumsren och till och med letat sig in i de finare salongerna, som den ilsket kastade upp galla emot på "den gamla goda tiden".

Detta var precis meningen när Rob Chaos, Gearbox, Shawn Smash, Foffle och DeDe startade bandet för 17 år sedan i Pomona Valley, Kalifornien, och denna samlingsplatta får väl stå som ett bevis på att de lyckats. Vist kan man se utvecklingar åt olika håll under lyssningens resa genom de 28 spåren, men faktum kvarstår ändå – detta är rätt och slätt punk, varken mer eller mindre. Huruvida detta ska ses som positivt eller inte, kan kanske diskuteras, en genre som i princip stått helt still sedan 1978 kanske skulle passa bäst i en knäpyst monter på ett museum. Dock kvarstår det att just Total Chaos kvalat in som ett av de mest betydelsefulla punkbanden i "modern" tid, och på *17 Years of Chaos* ges en förklaring till varför, som en stålhattebeklädd kängspark rakt i solar plexus!

Petra Sundh

TRIVIMUM

The Crusade

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Trivium har spottat upp sig ordentligt sedan förra plattan *Ascendancy*. Den releasen var alltför anonym och välkammad. Det är därför ett stort motherfucking halleluja att *The Crusade* känns så angelägen. Trivium har använt sin rutin och gjort ett svinbra album som vill sticka ut. Det kommer att ge dem nya fans utan att de gamla känner sig svikna.

På *The Crusade* finns flera låtar som nån gång i framtiden kommer att hamna på bandets första best of. Catchiga *Ignition*, med en arg pang på rödbetan-mentalitet i versen, och världsmedvetna *Unrepentant* är definitivt två av dem. *Detonation*, skivbolagets första teaser från *The Crusade* är en tredje.

Triviums ogenerade efterapande av Metallica kan vara störande, men går att stå ut. Jag tycker ändå att bandet har lyckats nyscha in sig i ett eget litet hörn av hårdocksvärlden. Men vad hade frontfigurerna Matt Heafy och Corey Beaulieu skapat för sorts musik om det inte var för Metallicas plattor *Ride the Lightning*, *Master of Puppets* och ...*And Justice For All*?

Torbjörn Hallgren

UNEARTH

In the Eyes of Fire

METAL BLADE/BORDER

Unearth sålde en tredjedel så många skivor som Slayer samma vecka som *In the Eyes of Fire* släpptes hemma i USA. 22 000 ex. Det är stort. Men likheterna med Slayer slutar där.

Unearth spelar istället en ung, aggressiv blandning av thrash och hardcore som över there har blivit riktigt stort. I Europa är den genren inte lika synlig på topplistora.

Bostonbandet knäpar gärna ihop komplicerade riff som slår knut på fingrarna. Den sortens metal har aldrig riktigt varit min

smak, varken med eller utan hardcoreattityd. Men på Unearths album finns det riktigt bra grejer. Melodiska *March of the Mutes* är min favorit, men *Sanctity of Brothers*, *The Unstoppable* liksom moshvånliga *This Time was Mine* är också bra förklaringar till varför en platta säljer i tiotusental i USA.

Torbjörn Hallgren

VADER

Impression in Blood

REGAIN/BORDER

Det öppnar med vackra stråkar och bombastiskt och man kan nästan se ett slagfält i slow motion i nån stor, svulstig Hollywoodfilm med Tom Berenger i slokmustasch och smutsig hatt när han höjer sin sabel och ryter ut från kliché mot vinden. Men där stoppar också alla likheter med Hollywood för just när vi börjar ana precis hur många fiender nordstatarna måste slå emot så stiger polackerna i Vader fram och utplånar allt motstånd med öppningslåten *Shadowfear* och vi vet vad vi har att vänta oss. Totalt kompromisslös dödsmetal av allra bästa märke. Ljudet är kristallklart och Vader håller inte tillbaka, det går i expressfart och vi får precis det vi förväntat oss. Bara lite bättre, lite argare. Jag tror ta mig faan att Vader har gjort det igen. Speciellt *Helleluyah!!!* känns som en blivande klassiker med sin allsångsrefräng och progressiva mellanstycken. Jag vet inte hur mycket som ska krävas innan den stora publiken ger upp och erkänner Vader som dödskungar.

Mathias Skeppstedt

WOLF

The Black Flame

CENTURY MEDIA/EMI

Melodier, tryck och refränger som fastnar. Svenska Wolf gör heavy metal värld namnet. På deras fjärde skiva blandar de hängivelse till genren med en aning självdistans och charm. Jag tror att detta är just det som denna metalen behöver, ett visst perspektiv till musiken samtidigt som det inte får bli skoj och ploj av det hela. Wolf balanserar på den härfina gränsen och levererar till fullo. I inledande *I Will Kill Again* sjunger Niklas Stålvind med en oerhörd intensitet med en röst som fräser likt ett vältrande hav av ormar. För att inte tala om närvaron i *Black Magic*. En svart pärla i Sveriges metal-uppbåd.

Mikael Barani

JAMES YORKSTON

The Year of the Leopard

DOMINO/PLAYGROUND

Att tycka om skotska Fence-kollektivets stolthet James Yorkston är inte speciellt svårt. Yorkston levererar subtil, provocerande singer/songwriterpop med folk- och countrystänk. En bild på tunnhåriga och snart medelålders James med gitarr i famnen räcker för sympati.

Att tycka om James tredje platta är inte heller svårt. *The Year of the Leopard* är drömska, avskalade och underfundiga sånger mot akustisk gitarr och vältämjda stråkar. Att älska den däremot kräver tid. Tid att inse att den avskalade produktionen hade vunnit allt på att vara, just, avskalad. Tid att upptäcka hur pratmonologen *Woody With Cider* inte bara är skivans mest utmärkande spår utan en underbar bakfyllbeträktelse över livet, kärleken, skapandet och deras baksidor. Tid att inse att det faktum att James knappt får ihop fingerräk-nade låtar per år och tycker "det är fruktansvärt jobbigt att skriva musik" resulterar i smärtsam närvaro i varje ton. Utan tid tenderar *The Year of the Leopard* att bli schysst tapet, mysig cafémusik och seriös datemusik. Ta dig tid!

Matilda Gustavsson

CD 7 • 2006

Nu är sommaren över - hurra! Då är det dags att ta fram lusekoftan och lyssna på Grooves CD#7. Ja, för våra prenumeranter alltså. Tillsammans med sina kompisar kan de njuta av mängder av spännande ny (svensk) musik framför brasan. För att få 10 nummer av Groove inkl skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Britta Persson

You Are Not My Boyfriend

Kort och koncist inleder begåvade Britta Persson denna Grooveskiva med sin knappt två minuter långa låt där refrängen går "next time I make out/it won't be with you". Ljudbilden är sprallig, kantig och hemvävd intill total charmighet, jag längtar då inte efter snuskigt clean produktion efter denna hemläxa. Jag faller.

www.brittapersson.com

2 Mange Schmidt + Rusiak & Eye-N-I

Håll käften

Detta supersköna chillspår med hyllningar till allt möjligt av dessa inspirerade o8-b-boys loopas om och om igen med uppmaning att komma in i matchen. Dax att göra det då. Manges hela album är fett och Rusiak är en osannolik hjälte man aldrig kan få nog av. *Håll käften* får mig att redan längta efter sommarkvällen med öl under bar himmel.

www.mangeschmidt.com

3 Mikael Malmberg

In the Dark

Handklapp, känslösam sång och flyhänt (akustiskt) gitarrspel. Från Jönköping kommer denna folkinspirerade hemmabyggare som tar för sig på ett självklart sätt och lyckas med att bygga stämningar som är både olycksbådande och mysiga. Mikael verkar ha hela paletten i sin hand. Kan bli hur stor som helst.

www.myspace.com/mikaelmalmberg

4 Krister Linder

Don't Lose Your Way

Med stor atmosfär kring sig sveper veteranen Linder in sin dramatiska röst i lager av slingor och syntvibrationer. Luften dallrar i låtens början för att sedan plötsligt få luft under vingarna och segla ut över världen med sitt budskap om att tro på sig själv och följa sin egen väg. Drömskt och romantiskt som sig bör.

www.kristerlinder.com

5 Waver

Is This Love

Duon Wavers vuxna popsound växer efter varje lyssning. De uppfinner inte hjulet men funderar kring kärlek och har hittat levande popmelodier som passar för ändamålet. Och Josefine Anderssons inbjudande men något sårbara röst är kronan på verket som gör *Is This Love* unik.

www.waver.se

6 Planet Superfly

Queen of Tears

Riffglädje å la skinnpaj, cigg i mungipan och nästan vältande klaviaturer serveras av Linköpings bäst bevarade rockhemlighet. Även om *Queen of Tears* är mer flummig än hämningslös så ligger rockattacken bara runt hörnet från bandets popharmonier. Om något band är värd ett genombrott är det Planet Superfly.

www.planetsuperfly.com

7 Diecco

London

Ännu en Linköpingsartist är bandet Diecco som kör på med ren och rak rock på svenska. Texterna berättar en historia och drivet i den orgeldrivna musiken lyfter bandet ovan medel. De fyra killarna verkar skapa en intensiv atmosfär i studion som sedan smittar av sig till lyssnaren. Enkelt att ta till sig.

www.diecco.se

8 Diablo Swing Orchestra

Balrog Boogie

Helt fucking wacko monstermusik utan skyggglappar eller sunt förnuft där balkanjazz, hårdrock, opera och mycket mer blandas till en utmattande brygd av denna finska orkester. Är du modig och vill utmana dina musikaliska erfarenheter är Diablo Swing Orchestra slutprov. Med MVG i handen klarar du allt i livet.

www.diabloswing.com

9 Veronica Maggio

Kan inte säga nej

Sångfågeln Maggio kan konsten att låta sval, småsexig och lurig på en och samma gång på

denna låt om självuppförande kärlek där ett skenande piano dyker upp med jämna mellanrum. Hennes jazziga stil är vägvinnande och med två singelhits i ryggen följer artikel i nästa nummer av Groove.

www.universalsweden.com

10 Ana Johnsson

Exception

Dilba har varit med och skrivit *Exception* som är en muskelballad framförd med stor pondus och målmedvetenhet. Göteborgstjejen Anas soloplatå *Little Angel* är hennes andra i karriären efter att hon även varit med i Popstars och i bandet Excellence. Efter succéer i Japan, Danmark, Tyskland och USA försöker hon denna gång charma på hemmaplan.

www.bonnieramigo.com

11 Sugarplum Fairy

Last Chance

Vad säger man? Detta är en sän klockren jävla rockhit att knäna börjar vika sig så fort dalmasarnas förstärkare susar igång. Refrängen klickar ass men verserna låter om möjligt ännu tuffare. Instrumenten liksom plockas in ett efter ett till en grym helhet – nu står jag på knäna och tillber alla rockgudar som någonsin funnits. Halleluja!

www.sugarplumfairy.nu

12 Amon Amarth

Runes to My Memory

Söker du tyngd har du kommit rätt! Mörka röster och rejält malande gitarrriff över tungt pulserande rytmsektion med smattrande baskaggar gör Amon Amarths *Runes to My Memory* till denna plattas fläskigaste bidrag. Men melodier finns ändå mitt i allt mangel. Det bästa av båda världar således.

www.amonamarth.com

13 The Royal Cream

Norton Sound

Melodiös indiepoprock med blinkningar åt tidiga REM, typ *Crush and Eyeliner*, kommer från denna Stockholms-duo bestående av Al och Roy Cream. En skönt distad och försiktig

gitarr inleder för att till slut leda fram till stor och extremt nymnvänlig refräng. Hög charmfaktor, låg ingångströskel.

www.royalcream.tk

14 Lyla

(Now We Got It!)

Klassiskt fartfylld rock'n'roll med popkänsla och stora och sprängfyllda refränger får Lyla att knaka i fogarna av inspiration. Självbetitlade debutalbumet lyser av glädje och gnista, duon Alexander Scheele och Niklas Lindén känns hur spännande som helst. Och när orgeln kommer in lyfter det en nivå till.

www.lyla.se

15 Quench

Miss the Ground

De mest uppenbara paralleller man drar av *Miss the Ground* är att Quench påminner om Placebo. Linus Serholt har samma fraserings som Brian Molko och musiken är lika ekoindränk och dramatiskt episk. Men Quench känns intressanta ändå för sin iver att överösa lyssnaren med känslöyttringar. Sina egna.

www.quench.se

16 Sebastian Åberg

Horiro Rang

En absolut höjdpunkt är denna orientaliska pärla från nyläppta albumet *The Sangeet Project*. Trumslagaren Sebastian Åberg har i både Stockholm och Goa blandat indisk ghazal med modern electronica till en skruvad och mycket angenäm mix. Ödesmättad musik för storstadströtta sinnen.

www.countryandeastern.se

17 Riddare Mys

The Girl With the Golden Soul

Och vi avslutar med ett ännu softare spår, riktigt Beppe-varning är det faktiskt på detta mysiga syntindränkta pianomurr. Linköpingsriddaren Fredrik Andersson använder även härligt flummiga gitarrer för att beröra de kallaste av hjärtan. Drömskt är bara förnamnet.

www.riddaremys.com

NOKIA
N91

I am my music
Playlist: Ayesha, 24 år, Artist

Med Nokia N91 får du en mobil jukebox med 4 GB minne som rymmer upp till 3 000 låtar. Växla enkelt mellan samtal och musik; ta 2-megapixelbilder, ladda ned låtar och skapa egna spellistor. Med Nokia N91 får du den perfekta kombinationen av en smart telefon och en musikspelare.

www.nokia.se/n91

Nokia Nseries
See new. Hear new. Feel new.

The Phone House

 mobil
BÄST I TEST 5/2006

NOKIA
Connecting People

2ND DISTRICT*Emotional Suicide*

PEOPLE LIKE YOU/SOUND POLLUTION

När punkkvartetten 2nd District från Bochum i Tyskland låter stelbent boogie dominera ljudbilden är de inte något att fästa sig vid. Inte heller när punken (eller streetpunk som de själva menar) tar överhanden är det något att hänga som backspegelprydnad. När de ger utlopp för båda sidorna samtidigt och spelar AC/DC på Sex Pistols-vis blir det betydligt roligare och som partysoundtrack en given vinnare. Roger Bengtsson

AGAINST ME*Americans Abroad!!! Against Me!!! Live in London*

FAT WRECK CHORDS

Against Me får verkligen ursäktas men jag tycker sannerligen genuint illa om allskrälsvänlig sing-a-long-punk. Snäppet värre är den allskrälsvänliga avarten när den framförs live. Att det inte bara är några bandmedlemmar, utan även en svettigt överfylld arena av inbitna fans som skrälar med rör sig precis i gränstrakterna för vad mitt tålmod klarar av. Så ursäktas än en gång, men er nya skiva suger.

Att publiken är så med på noterna tyder antingen på idogt alkoholinmundigande eller på att Against Me gör bra ifrån sig. Välj själva.

Roger Bengtsson

AKIR*Legacy*

VIPER/ONE ENTERPRISES

Immortal Technique hamnade på alla svensks läppar efter att dokumentärserien Stocktown kastat ljus på honom. Den konspirationsbubblande New York-bon driver idag Viper Records där den sedan länge gode vännen Akir nu släpper debutalbumet *Legacy*.

Amerikansk hiphop-press har talat sig varma om Akir och han jämförs i folkmun och media ideligen med en ung Nas. Hela denna undergroundhype kan kanske ses som en lightversion av Nas *Illmatic*-släpp 1994, men likheterna bör inte överdrivas.

Visst låter de båda stundtals skrämmande lika, men där Nas alltid levererat en kaxig punchline infogar Akir idag istället klara ställningstaganden och ren politik. Stora delar av *Legacy* handlar om olika heta potäter. Akir ger syrlig kritik till landets politik i förstasingeln *Politrix* och drar smärtsamt upp rasfrågor i den briljanta *Kunta Kinte*. Det som tilltalar mig mest med Akir är hur han elegant förmedlar sina budskap tydligt. Det är absolut inte politisk hiphop för dummies utan mer en svårighetsgrad lagd på precis rätt nivå för att nå ut till var man.

På minuskontot hamnar bristen på riktiga dängor... rena skära dängor. *Legacy* är en djup, ofta ganska lågmäld och tung platta som tar sin tid att gå igenom. Den behöver luftas upp med mer fart likt *Mood Music* och *Apocalypse*. I samma ögonblick som jag skrev ovanstående känner jag dock att detta är en petitess eftersom *Legacys* helhet i slutänden lämnar mig ett starkt intryck. Och ett otaligt antal genomlysningar.

Erik Hjortek

THE ALBUM LEAF*Into the Blue Again*

CITY SLANG/BORDER

Det är så bra, att jag inte riktigt vet var jag ska börja. Men jag ska försöka ge en någorlunda karta över det glömda kontinent som jag precis varit på besök på: delaypiano som ger dig vingar, knastrigt programmerade trummor som slår några extraslag för hjärtat och sub-basar som rör om ända nere bland rötterna. Det är

stunder som dessa som får mig att tro på ett paradys på denna jord.

Jimmy LaValle, den musikaliska trollkonstnären med ett förflytet i band som Tristeza, The Locust och GoGoGo Airheart, har karvat fram album nummer fyra med sitt soloprojekt The Album Leaf. När skivan når sitt slut, och du står där med ena foten i verkligheten och den andra foten kvar i LaValles paradys vill du bara vända om och vandra tillbaka. Ner i det stora blå igen. Jag tror att The Album Leaf kommer att rädda många sollösa, sömnlösa nätter i november.

Finns det då några invändningar? Tja, om du inte gillar långa låtar och mycket instrumental electro så finns risken att du nickar till mellan varven. Och visst, han kunde gott sjunga lite mer. Men jag tillhör inte någon av de som nickar till. Hjärtat slår alldeles för fort för det.

Jesper Bohm

A LOVE ENDS SUICIDE*In the Disaster*

METAL BLADE/BORDER

Ja, herrejösses. Det var min första tanke när en growlande sångare backades upp av värsta progressiva metallrocken. Men eftersom As I Lay Dying-sångaren Tim Lambesis har signat bandet till sitt egna bolag, hans första sign till och med, så kanske A Love Ends Suicide ändå är tokbra?

20 lyssningar senare kan jag bara konstatera att det här inte är min grej. Det spaciösa drillandet på gitarren är i vägen. Inte desto mindre tror jag att A Love Ends Suicide kommer att utvecklas på kommande plattor. Med mindre omständliga riff och med en sångare som inte bara skäller som en arg granne i samma tonläge – då kan det lossna lika mycket för A Love Ends Suicide som det en gång gjorde för As I Lay Dying. Eller inte.

Torbjörn Hallgren

AMP FIDDLER*Afro Strut*

GENUINE/BORDER

Amp Fiddler är ny för mig även om *Afro Strut* är hans andra skiva. Detta beror förmodligen på att hans musik inte når hela vägen fram. Inte till mig i alla fall. Amp Fiddler är mer bakgrundsmusik än musik att lyssna och njuta av. Funken inspireras starkt av Sly Stone – the one. Det hörs tydligt! Men Amp Fiddler lyckas inte göra något eget av det. Hans så kallade funk och soul låter lite sorgset tråkigt och ganska platt – liksom fegt utan svängningar och galenskap. Skivan platsar inte i min samling.

Therese Ahlberg

AMPLIFIER*Insider*

SPV/PLAYGROUND

När det brittiska bandet Amplifier släpper sin tredje platta har de mycket att bevisa. Deras tidigare alster har beskrivits med ordalag som "an experience you won't forget", "outstanding", "revelation" och "real musiclovers should go to their knees and be thankful". Det har till och med antytts att de är nästa Nirvana.

Jag är inte lika sensationslysten och ivrig att förutspå "The next BIG thing" men konstaterar att det är en riktigt intressant tredjeskiva bandet klurat fram. Det går att dra paralleller till Tool och A Perfect Circle som också är grupper som valt att trampa upp egna spår i det stora snötäcke vi känner som rockmusik. Amplifier bär fröet till vad som kan utvecklas till en storslagen frustande best och även om de självklart inte kommer bli det nya Nirvana (jag betvivlar att något band kommer bli det) ser framtiden väldigt ljus ut.

Roger Bengtsson

THE ARCANES ORDER*The Machinery of Oblivion*

METAL BLADE/BORDER

Det händer en del på Danmarks metal-scen. Det märker du inte minst om du surfar in på sidan danishmetal.dk. Ett av de band som bidrar till framåtandan är thrasharna The Arcane Order, före detta Scavenger, som numer ligger på respekterade skivbolaget Metal Blade.

The Arcane Order påminner om det moderna In Flames. Men bandet har ännu inte samma förmåga att skriva hittar, även om *Breathe the Poison* och *Infinite Ghost Anathema* totalt motsäger mig på den punkten. Det är förresten just de två låtarna som också ligger på bandets myspace-sida.

Jag hoppas dock att The Arcane Order till nästa gång slutar lägga in effektfulla syntljjud. På *The Sanity Insane* och *A Sevenfold Condemnation* står kokoroko-ljudet i vägen för riffen. Experimentera istället mer med sång och dynamik om ni vill skapa kontraster.

Torbjörn Hallgren

ARCTIC HOSPITAL*Citystream*

NARITA/DOTSHOP.SE

Med titlar som *Cold Wrapper*, *Frost Castings* och *Rain Six* vill Eric Bray verkligen visa att vi är inlagda på hans arktiska sjukhus. Vi ska huttra och göra åkarbrasor. Det ska stå en rökpelare ur munnen på oss varje gång vi försöker säga något. Det ska helt enkelt vara jävligt kallt.

Till en viss del fungerar musiken så också. En del ljud och hårdbankande 4/4-rytmer känns isigt kalla. Men oftast finns det någon annan aspekt i musiken som inte alls känns kall – eller ens cool. Det är snarare varm elektronik med fina melodier och värmande ljud. Därmed har Eric Bray inte misslyckats. Hans alias har bara fått en annan betydelse. Det kan vara oerhört skönt att sjunka ner i det arktiska sjukhusets fluffiga syntkuddar.

Mats Almegård

BELLWETHER*Singing Nettles*

ROSA/BORDER

Artister som Gram Parsons och Uncle Tupelo hade nog inte en aning om att de skulle få så många copycats. Ett tag var det nästan outhärdligt med alla som skulle låta som Jeff Tweedy och se ut som Jay Farrar. Å andra sidan har det inom modet för killar slagit stort att se ut som en odusad hillbilly nu för tiden.

Singing Nettles som är Bellwethers femte album är inget undantag. Allting är väldigt snyggt framfört men helt utan personlighet. Tyvärr blir det glömskans bottenlösa brunn för den här skivan. Bellwether går även samma väg om de inte plockar ned Ryan Adams-planscherna i replokalen och sätter upp en bild på en häst istället. En travhäst kanske. Bättre förbild går knappast att ha. Stor och ståtlig som rör sig i ett makligt tempo framåt och ibland skenar. Perfekt!

Per Lundberg GB

BLACK LABEL SOCIETY*Shot to Hell*

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Zakk Wylde och hans Black Label Society späckar på med äkta grimasrock. Med det menar jag snubbar som står bredbenta uppe på scen, ser riktigt sura ut och då och då hytter med djävulstecknet innan de snabbt börjar riffa igen. Väldigt förutsägbart och tråkigt, förutom för de riktigt fina balladerna där saker och ting plötsligt faller på plats. Tur att det finns ett par av dem, för annars hade detta varit en riktig transportsträcka. Faktum är att det blir

riktigt naturprograms-soft mot slutet av *Shot to Hell*, tillbaka till dansgolvet och tryckare på mellanstadiet. Dessutom låter den softrockande *Blood is Thicker Than Water* som något bandet borde rikta in sig på mer. Här faller allt på plats.

Mikael Barani

F.S. BLUMM

Summer Kling
MORR MUSIC/BORDER

Han lär ha packat in gitarren i sin camping-van och gett sig av söderut för inspiration. Normalt bor F.S. Blumm i Berlin och det är berlinbolaget Morr Music som ger ut hans campingskiva. Tro nu för allt i världen inte att det här är musik för tältet på festivalen. Här handlar det verkligen inte om partaj eller att låta högst. Stillsamt plinkar han på med gitarren och låter vänner och bekanta komma in med diverse blåsinstrument.

Vackert och vemodigt. Men lite för luftigt slätstruket för att lämna något bestående intryck. Det puttrar trevligt i bakgrunden, men glöms bort så fort skivan är slut.

Mats Almegård

BMX BANDITS

My Chain
REV-OLA

Läget kunde knappast ha varit sämre. Inte nog med att finkänslig melodisk skotsk pop varit på fallrepet sedan anorakpopens glansdag(ar?), det bådär inte gått när bandets hjärna sparkar den person som varit deras musikaliska motor under större delen av karriären. Det är utgångsläget inför BMX Bandits nya skiva. Efter nästan 20 år tackade Douglas T Stewart innan inspelningen av *My Chain*, av gruppens trummis och huvudsaklige låtsnickrare Francis MacDonald. Med de förutsättningar, vem vågade hoppas på att Stewart och hans ständigt lika utbytbara banditer efter nära ett kvartssekel av bra – men aldrig fantastiska – plattor, faktiskt skulle åstadkomma årets bästa album? *My Chain* är nämligen inget mindre än ett mästerligt litet separationsepos, tweepopens egen *Blood on the Tracks*, inspelad kronologiskt efter hand som Douglas i låtform plockar upp spillrorna av sitt kraschade förhållande. Precis som vanligt så pendlar det mellan det banala och det högst angelägna, mellan humor och allvar, mellan ömhet och patetik. Men den här gången när ytterligheterna lite längre in i hjärtat, inte minst tack vara den musikaliska inramningen. Sällan har smärta varit inlindad i så sockersöta melodier. Bandet sägs redan vara inne i studion för att spela in en uppföljare. Vågar man hoppas på tweepopens svar på *Desire*?

Dan Andersson

MARI BOINE

Idjagiedas
UNIVERSAL

Jag håller fortfarande ett par av låtarna på Mari Boines första platta *Gula Gula* som de främsta av den tidiga världsmusikens riktmärken. Framför allt därför att där fanns en urkraft, en tidlöshet och en gränsöverskridande rytm och beat, utan att behöva ta hjälp eller kraft från något annat, bara det enkla, det enkla som via en bannlyst trolltrumma kunde försätta en i trans. Därför har jag också tyckt att det känts lite överflödigt att tillsätta moderna arrangemang till allt. Visserligen förstår jag iver och entusiasmen att göra moderna ljud av urljuden, men jag känner inte att det berikar överhuvudtaget, snarare tvärtom. Och jag blir lite besviken av att det fortfarande är så här. Dock har ju arrangemangsdjävulen lagt band på sig, och det är inte alltför ofta allt dränks i vilja

av att göra och föra moderniteten i den lapska, den samiska naturen. För det är fortfarande så hon emellanåt kan kännas dras till, dra oss till, ursprung, nakenhet, schamanism, de vidunderligt vackra vyerna. Både skönhet och kärvhet, även om det alltid känns vackert. Men skulle så gärna åter vilja känna det där vackert råa, nakna, utan någon som helst inblandning av moderna instrument, bara avskalat. Sánt som kan anas i *Lottås* och *Fåpmodälkas*. Skulle så gärna vilja känna magin från de norska fjällen förtrolla mig igen. Det är det enda. Annars finns inget att anmärka på. Annars finns inget att säga. Annars finns inget.

Magnus Sjöberg

TOMMY BOLIN

Whips and Roses II
PLAYGROUND

Det är alltid synd när riktig talang deppar ihop, börjar knarka och sedan kastar in handduken. Tommy Bolin föddes 1951 och dog av en överdos 25 år senare. Skivbolaget har grävt upp alternativa versioner av gamla låtar och blandat ihop det med en eller annan ny dänga. Vissa tycker att det är gravplundring, jag tycker att jag introduceras för en artist med en oerhörd bredd. Bolin omfamnar blues, rock, reggae med mera. Hans röst är ung och trevande, gitarrspelet rutinerat. Rekommenderas till alla som vill hitta mer grejer åt Led Zeppelin-hället.

Mikael Barani

PAUL BURCH

East to West
BLOODSHOT/BORDER

Jag vet inte om jag gillar låten *John Peel* för att det är en bra låt, eller om jag gillar den för att den handlar om Paul Burchs möte med John och hur han spelade Paul i sitt program. Det är mycket möjligt att det är en blandning, men det spelar kanske mindre roll: jag lyssnar på låten om och om igen, hur som helst.

Annars är det en ganska slätstruken cowboyhistoria som nog inte kan göra många människor glada. Han bjuder på stunder med det värsta dansbandcountryn har att erbjuda (jag orkar inte ens lyssna klart på *December Sparklers*). Musik som bara kan gillas av människor med för stora cowboyhattar och för lite självinsikt. Hade han haft lite mer elitarr hade många av låtarna lätt platsat på John Fogertys album. Men han bjuder också på lite riktig lägereld och golvpuke som får luften att rosta sönder av smärta och vemod och vinden att brusa upp och blåsa tag i mig lite extra. De stunderna är inte lika vanliga, men de finns. *Before the Bells* är till exempel en liten vemodspärla. *Little Glass of Wine* är en otroligt rolig låt. Jag trodde inte att sådana låtar existerade på riktigt. Det låter som en av låtarna till soundtracket för *Tillbaka till framtiden 3*.

Jesper Bohm

BÖSS

An Iron Fist in Velvet Glove
SCANDINAVIAN RECORDINGS/PLAYGROUND

Ludvig Böss och Toft Stade från Ray Wonder har med sitt nya band skapat en rockmusikal som de kallar *An Iron Fist in Velvet Glove*. Och musiken är, liksom titeln antyder, både svulstig och dramatisk. I allt från gitarrerna och arrangemanget till produktionen. Vad den handlar om har jag inte lyckats klura ut än, men jag tror att det har något att göra med kärlek och relationer till människor. Och så väldigt mycket Pink Floyd och The Doors. Men även om den är både välspelad och på sina håll vacker, skulle lite mer spänning och variation vara att önska för att göra det fulländat.

Linda Hansson

TEGO CALDERÓN

The Underdog

JIGGIRI/WARNER

Puerto Ricos favoritexport Tego Calderón leder reggaetonkorståget i USA och med mjuksnuggliga *The Underdog* borde han kunna lägga också vår kontinent under sig, i alla fall den spansktalande delen. Framförallt med hjälp av sin runda och välformade Biggie Smalls-röst som känns som spunnet socker. Men den funk har ju även om man inte fattar vad han rappar.

Produktionen är också förvånansvärt spännande, genren brukar ju annars generera plattor så tjatiga att gäspningarna kommer på rad. Men Tegos producenter har inspirerats att ta projektet till nästa nivå vilket märks i sköna spår som *Comprenderás*, salsaspåret *Llora, Llora* och en handfull till. Tego Calderón är en feelgood-artist med stor attraktionskraft värd att nå fler svenskar än Red Line Records posse.

Gary Landström

CASSY

Panorama Bar 01

OST GUT TON/IMPORT

Londonklubben Fabric har länge försett världen med högoktaniga mix-CD:s som lite svagt speglar hur det kan vara på denna legendariska klubb. Givetvis minus svett, glitter och annat som hör en klubb till. Soundtracket är i alla fall där. Inte så konstigt att en av Tysklands bästa, och mest bekanta, klubbar vill göra samma sak. Panorama Bar har under några år varit ett säkert kort om man vill ha svettigt techno, hedonism och en utomjordiskt skön stämning. Glädjande nog bestämde de sig för att låta en av residenterna, Cassy, stå för första mix-CD:n. För är det något Cassy är bra på så är det att blanda ihop det minimala soundet av idag med mer housiga toner från igår och visa att allt glider samman till en enda lång glädjetripp. Bland låtar av Ricardo Villalobos och DBX mixar hon också in sina egna produktioner och hon blir bara bättre och bättre som producent. Vist saknas den stora betongbyggnaden vid floden Spree. Men det här är nästan som att vara på Panorama Bar på riktigt. Mycket bra mix-CD.

Mats Almegård

CATFISH HAVEN

Tell Me

SECRETLY CANADIAN/BORDER

Ett inte alltför ovanligt tema när musik skrivs är olycklig kärlek och de frågor som ställs när någon blivit dumpad. Likaså är det med *Tell Me* där den stora frågan är vem denna mystiska kvinna är och vad hon gjort för att få sångaren och låtskrivaren George Hunter att inte släppa henne ur sitt medvetande. Tillsammans med Miguel Castillo och Ryan Farnham gräver de ut sina sorger på ett så stilfullt sätt att hela kroppen önskar klaga i takt.

Genom att blanda det bästa av amerikansk rootsmusic och en uns rock serverar de klagovisor som skulle få gamla råvar som Otis Redding och Marvin Gaye att gapa av häpnad. Med hög intensitet manar de fram sina akustiska instrument och får dem att överrösta allt elektriskt brus i omgivningen. Med en beklagansvärd kraftfull stämma suger Hunter ur all luft i lokalen han vistas i och uppmanar all fast materia att inte stanna upp för sorgen utan att skaka loss ordentligt.

Genom en blandning av Kings of Leon och Marvin Gaye klappar Catfish Haven dig ömt på axeln och uppmanar att inte vika ner dig.

Samuel Olsson

CHATHAM COUNTY LINE*Speed of the Whippoorwill*

YEP ROC/BORDER

Mer ös och energi. På sitt tredje album försöker nämligen Chatham County Line återskapa tyngden och kraften från livekonserterna, populära spelningar som fått bandet att bli uppmärksammat långt utanför bluegrassvärlden. Och med producenten Brian Paulson, som jobbat med både Beck och Wilco, kan förstås ingenting gå fel.

Liksom tidigare handlar det om kompetent bluegrass med gitarr och fiol, banjo och mandolin – högljussiga låtar som inte på något sätt är i närheten av att bli klämkäcka. Sångaren Dave Wilson låter ibland som en ung Ray Davies och kvartetten spelar med inlevelse och lust. Bland favoriterna finns *By the Riverside*, *Coming Home* och den magiskt sugande instrumentala låten *Brice's Crossroads*.

Robert Lagerström

THE CHUCK NORRIS EXPERIMENT*Voltage Volume*

OFF THE HIP/BOOTLEG BOOZE

En kvalificerad gissning är att dessa göteborgsgossar lyssnat extremt frivilligt på band som AC/DC, Motörhead, New Bomb Turks och ibland en skvätt Sex Pistols. Har man koll på ovanstående band kan man lätt räkna ut att The Chuck Norris Experiment sysslar med rock'n'roll med någon slags punkkänsla inblandat. Bandmedlemmarna härstammar från band som Taurus, Tiamat och Rickshaw, vilket kanske inte alltid kan höras dock. Att det finns kopplingar mellan detta band och Tiamat känns ganska avlägset.

Voltage Volume är deras andra skiva, utgiven på australiensiskt skivbolag, och levererar precis som deras debutalbum en stor deg av en hård framförd rock, med små smulor av punk inbakade här och där. The Chuck Norris Experiment kan säkerligen fungera som en klar partyhöjare, i de rätta kretsarna.

Petra Sundh

THE CIRCULUS*Clocks are like people*

RISE ABOVE/BORDER

Omslaget till denna skiva är en bild av sju personer, som ståendes intill ett blommande träd, är iklädda en mix av kaftaner, hattar, pannband och randiga strumpbyxor. Något som ger en väldigt bra hint om innehållet. För folkrocken har väl aldrig varit mer folkrock än här. Det är tvårflojter, finstämd sång, försiktigt gitarrspel och ännu mer flöjter. Till en början känns det både roligt och intressant. Då man på inledningsspåret introduceras för Michael Tyacks skolade och uttrycksfulla röst och musiken sveper med en till en annan plats. Den framkallar bilden av en annan tid, där människor med långt hår och ännu längre kjolar dansar till glatt flöjtspel och skrattar åt cyklare, till en bakgrund av gröna ängar. Men när det visar sig att låtarna inte går att skilja från varandra då de har samma uppbyggnad, melodi och längd (samtliga är minst fem minuter långa) känns det inte riktigt lika roligt. Snarare sövande och svårt.

Linda Hansson

ERIC CHENAUX*Dull Lights*

SOUTHERN/BORDER

Torontoprofilen Eric Chenaux och kompanjonerna Martin Arnold och Nick Fraser är modiga. Det är modigt att lägga så mycket tid och energi på något som de flesta musiklyssnare kommer tycka är jobbigt. På något som aldrig kommer nå en bredare publik eller dra in någon vidare cash. På något så svårtillgängligt.

Eric Chenaux sjunger med brusten röst mot en bakgrund av dissonanta gitarrer, skramliga slaginstrument, ljud och oljud – en destruktiv version av leken "Music for one apartment and six drummers". När *Dull Lights* är som bäst upplevs sängen och de vingliga antemelodierna närvarande och intima. När den är som mest omöjlig känns det som att Eric utgått från ett klasiskt folksound, brutit ner det och byggt upp det enligt dadaismens regler. Som en parodi eller konstnärligt experiment.

Köp den om du vill anta en utmaning. Eller stödja en egensinnig musiker.

Matilda Gustavsson

LOYD COLE*Antidepressant*

SANCTUARY/BORDER

Det var ett tag sedan jag hörde Lloyd Cole, men det känns som ett rätt behagligt, ett rätt trevligt möte. Mer stillsam pop än jag förväntat mig. Bara ett par utflykter i lite för vanliga mjukrockiga morärer. Riktigt schyssta låtar, och texter som gör hela skivan många stunder. Det finns ett antal gånger man lyckas snappa upp ett par fraser som fångar ens uppmärksamhet, och till sist sitter man där och lyssnar på antydningar till stora berättelser, fragment ur liv, fragment ur någons tillvaro, visdom, mandom, fordom. Ibland lite väl långsamt, men alltid intressant. Inget mästerverk, men väl värt att tillbringa tid med.

Magnus Sjöberg

SHAWN COLVIN*These Four Walls*

NONESUCH/WARNER

Ibland känns det lite för mycket av det. Kvinnliga singer/songwriters med lite country-, lite americana-touch. Ibland känns det som att man betat av det mesta, att man väl ändå borde hört det mesta. Men som alltid så snart en dylik tanke närs kommer något som gör att man helt plötsligt hajar till och inte längre känner sig dystopisk inför genren. Nu är inte *These Four Walls* ett mästerverk på något sätt, men ändå ett litet, litet ljus i mörkret för alla som skriker högt så fort ett skivomslag med kvinna med gitarr visar sig. Ibland lite väl harmlöst, dock inte lika sockersött som Dan Fogelberg, som ändå är en referens som visar sig då och då, även om inte helt uppenbarhet, kunde lika gärna vara en popplatta som en countrydito, jag kan inte riktigt bestämma mig. Bortsett från de tillfällen allt kommer lite för nära Shania Twain känns ändå *These Four Walls* rätt bra.

Magnus Sjöberg

THE CONFESSION*What About the Kids*

MSM/IMPORT

Inledningsvis riktigt fin punk som håller sig under treminutersramen – The Confession i ett nötskal. *Us Against Them* är ett fint pumpande intro och sedan följer glada *Take it Back* som innehåller en svängig vers som får mig att dra på smilbanden. Men sedan blir det enformigt. De stompar hit och dit, men mest står de och stompar still på samma plats.

Mikael Barani

DONNACHA COSTELLO

6x6=36

MINIMISE/IMPORT

Man borde egentligen skicka iväg irländaren Donnacha Costello till ett löpande band-jobb på fabrik. Han verkar ju gilla att ha en helt uppstyrd tillvaro där inget får falla utanför ramarna. 6x6=36 består ursprungligen av tre maxisinglar (sex vinylsidor) som innehåller sex låtar som producerats under sex veckor. De släpptes sedan under sex månader. Och gissa hur långa låtarna är? Just det. Sex minuter

stycket. Så herr Costello skulle nog anpassa sig fint vid monteringsbandet.

Fast å andra sidan är det väldigt skönt att det inte är där han står, utan i sin egen studio. För alla sex låtarna som han samlat på denna CD är svidande bra minimal techno. Han ger ut allt på sitt eget bolag Minimise och det är ibland svårt att inte jämföra med Richie Hawtins Minus. Kanske speciellt eftersom de har en slogan som lyder "Minimize to Maximize". Nåväl. Donnacha Costello står helt klart på egna ben. De sex sexminutersspåren är avskalade och högdigitala, men samtidigt alltid spännande och oftast funkiga. *Repetition* (övertäckande titel?) och avslutande *Persistence* är albumets vassaste spår. Deras vandrande basgångar och kalla diskantljud blandas till minimalismens finaste funk.

Mats Almegård

CURRENT 93*Black Ships Ate the Sky*

DURTRO JNANA/BORDER

David Tibets enmansprojekt Current 93 har pågått under en lång lång tid vid det här laget. Många gäster har kommit och gått. Den som varit närmast att få kalla sig "medlem" är Steven "Nurse With Wound" Stapleton. Han finns med på *Black Ships Ate the Sky* som vanligt. Dessutom medverkar Marc Almond, Antony, Bonnie "Prince" Billy och många andra. Gästlistan speglar soundet på Current 93:s nya album. Det låter större, mer ambitiöst och storslagare än någonsin, fastän det fortfarande handlar om postapokalyptisk folkmusik. Så det är rätt avskalat, men ändå öppnare än tidigare. Det må ha att göra med att David Tibet konverterat till katolicismen och vill besjunga sin nya profet Jesus med större gester än tidigare. Vem vet?

Faktum kvarstår: *Black Ships Ate the Sky* är Current 93:s mest genomförda album hittills. Att sedan *Island* som Tibet gjorde tillsammans med Hilmar Örn Hilmarsson (och Björk) egentligen är bättre – det är en annan historia, eftersom det albumet låter så osannolikt lite Current 93. *Black Ships Ate the Sky* är mollstämd folkmusik och det är nog så han vill att folk ska se på sitt enmansband med många hjälpredor.

Mats Almegård

DANIELSON*Ships*

SECRETLY CANADIAN/BORDER

De är ju inte speciellt lättlyssnade, Danielson, med frontmannen Daniels Ijusa, fasettklingande röst och aviga vändningar. Men håller de märkligt sammanhållna Alpha och Omega från slutet av 90-talet som mästerliga. Har dock tyckt att det senare av Danielson inte hållit samma klass. På *Ships* finns det några riktigt bra stunder, men det känns inte lika bra som jag vet det har potential att vara. Och på något märkligt sätt har Danielson lyckats att på en och samma gång bli mer komplexa, splittrade i sin musik, i enskilda låtar, i helheten, och enklare i melodier, komp. Men så hörs det också att det är mognare, det är mer, ja..., vuxet. Det hörs på röster, hörs på strofer, hörs i hela musiken. Precis som man visste, precis som man vet, alltid, har mognad ofta en hämmande inverkan på det där charmiga, spretiga och livfulla. Kanske *Ships* är det mest livfulla Danielson skulle kunna göra idag, visserligen skymtar spelglädjen och de där euforiska fasettutfallen, men jag blir ändå lite besviken. Fast kanske det mer strukturerade och enhetliga ändå kan locka nya lyssnare. Och då är mycket, allt, vunnet.

Magnus Sjöberg

DATAFORK*Hello To Love*

K-WERKS/BORDER

Kan vi inte alla starta en insamling för John Braun? Killen, som sjunger på ett par av låtarna på DataForks solodebut, är nämligen i stort behov av att få en engelsk accent på sin engelska. Tre veckor i Brighton borde göra susen. För i låtar som *Boss Face* är det faktiskt smärtsamt att höra hans svenskengelska som låter som en karikatyr över hur vi svenskar låter i Hollywoodfilmer.

DataFork har tidigare producerat Ayeshas *Jade Fever* och det dunkade ju bra. Det är också i housepianokaramellen *Your Dreams (Come True)* med sång av just Ayesha som den här skivan lyser upp. DataFork behöver alltså någon med star quality bakom mikrofonen. På egen hand är hans electropop alldeles för slätstruken. Och han behöver vara hårdare i sina krav på vem som ska få sjunga.

Mats Almegård

GUY DAVIS*Skunkmello*

RED HOUSE/BORDER

Bluesen är som ett fundament, den finns med åtionde efter åtionde och stöttar upp de olika byggnadsformationer den resulterar i. Guy Davis har vuxit upp med rootsmusik och har länge kombinerat de olika stilarna på ett livfullt sätt. Här blandas egenkomponerade käckt banjoberade bluegrassmelodier och delatoucynt med tunga slowbluesklassiker som *Goin' Down Slow*, där Nerak Roth Patterson på elgitarr bidrar till att lyfta upp de mörka tonerna i ljuset. Davis röst får, i sina vemodiga stunder, mig att associera till sena Johnny Cash, kanske främst i känsломässigt finstämda *In the Midnight Hour*. Den vibrerar med en alldeles rätt raspig whiskytouch och varvas med harmoniserande munspl. Men har man hört gamla blueshjältar förvandlas lätt nyare artister till bleka kopior om de inte då och då gör små utbrott ur bluesens enkla ramar. Covertaditionen är som psalmerna i kyrkan på något sätt. Traditionen bär samma låtar vidare decennium efter decennium. Men Davis är lite busig och gör sina flyktförsök med varierande resultat. I *It Takes Love to Make a Home* når han en frigörande magi som kan uppstå i just upprepade kontrollerade ritualer. Efter sju-åtta låtar känner man dock att man fått höra Davis personliga spektrum. Jag spelar hellre dessa låtar en gång till än lyssnar vidare till sortin i låt 14, vilken dock består av en uppfriskande humoristisk musikkdialog där Davis försöker övertyga en ung rappare om att bluesen finns i varje svart mans blod. Hip-hoprytmerna förenas med den traditionella bluesen till en häftig hybrid. Något jag aldrig förstått är dock vad Hammond-orglar har att göra i rootsmusiken. Skivan igenom är det relativt framträdande och får mig att associera till kyliga storstadsfemomen som inte hör hemma nere bland rötterna i den frodigt varma jorden.

Mathilda Dahlgren

DEAD MOON*Echoes of the past*

SUB POP/BORDER

Fred Cole med frugan Toody på bas har genom åren lyckats skaffa sig en mängd fanatiska fans och fått ur sig ett gäng grymma plattor. Man får faktiskt leta efter ett coolare band. Alla som sett dem live fattar vad jag menar. Primitiv rock'n'roll med punk och 60-tals-influenser och en produktion som skulle få många att gråta. Jag ålskar det från början till slut. Här har vi en samling från deras snart 20-åriga karriär och alla klassiker som *Going South*,

Graveyard, *13 Going on 21* och *Dagger Moon*, finns så klart med. Stämsången mellan Fred och Toody är charmigt skev och Freds gitarrspel alltid lika kolossalt konstlöst bra. Inga som helst pålägg, allt live i studion så klart. Och så mitt i allt smygs det in hudlöst vackra små ballader där Toody låter Patti Smith. Dead Moon har allt och lite till man kan begära av ett rockband. Kommer de till en lokal nära dig så gå dit. På scen är de snäppet vassare än du kan föreställa dig.

Jonas Elgemark

THE DEARS*Gang of Losers*

V2/BONNIERAMIGO

Den dominerande färgen på omslaget till kanadensiska indie-rock sextettens tredje riktiga album är röd. Skulle musiken på skivan färgsättas torde den bli grå. Inte för att den är själlös eller saknar temperament, utan för att den är en jämn blandning mellan tungsint pessimism (tänk Morrissey solo innan han upptäckte könsdriften) och förtröstansfulla indie-hymner.

Visst har Murray Lightburns röst mycket soul, påminner om såväl bläögd David Bowie som broder Marvin Gaye i vissa låtar. Men det är också skivans svaghet då de upprepar sig själva lite väl mycket. Det gör att intresset för ett annars ganska sympatiskt album dalar.

Johan Lothsson

J DILLA*The Shining*

BBE/PLAYGROUND

J Dilla dog i en blodsjukdom den 10:e februari, tre dagar efter hans 32:a födelsedag. Innan dess hade han ringt Karriem Riggins och bett honom hjälpa till att slutföra hans sista projekt, albumet *The Shining*.

Detroit-producenten och rapparen har inspirerat artister som Busta Rhymes, The Roots, Kanye West och D'Angelo. Flera av dem gästas också och med tanke på det blir plattan nästan en "tribute to", en skiva för att hedra J Dilla.

Albumet är brett och innehåller många starka spår som till exempel *Baby* med Madlib och Guilty Simpson, *Dime Piece* med Dwele och *Love Movin* med Black Thought. Det sägs att man inte kan bli en legend förrän efter man är död. J Dilla uppnådde nästan den statusen innan han dog. Det återstår att se, men med album som *The Shining* kommer han nog att få behålla sitt epitafium som legend.

Sara Thorstensson

DIVERSE ARTISTER*Kompakt Total 7*

KOMPAKT/IMPORT

Kompakt är ett bolag att lita på. Dels för att deras släpp nästan alltid håller hög kvalitet, dels för att de är så inarbetade och institutionslika. Varje sommar kommer samlingen som täcker årets släpp och som också bjuder på lite nyheter. Inför varje jul kommer *Pop Ambient*-samlingen som bjussar på lugnt julgodis.

Men nu är det ju fortfarande sommar och Kompakt har just ritat av en hejdunderande fest kallad just *Total 7*. Magisk afton och jämfört med den står sig alla samlings-skivor slätt, så även denna. Men som skiva betraktat (och det är ju exakt vad det är) är *Total 7* en skiva som bevisar att Kompakt fortfarande har fläset uppe, även om denna samling är svagare än förra årets *Total 6*. Problemet är att de kanske har blivit lite väl popanpassade. Kompakts storhet har länge varit en perfekt mix mellan pop och techno. Men nu känns det som om det är på väg att tippa över åt pophållet. Som exempel gör Kompaktägarna Michael Mayer

och Wolfgang Voigt var och en på sitt håll rätt trist poptechno som borde fått en hårdare bas injicerad i ryggmärgen: Mayer tillsammans med Tobias Thomas i *Sweet Harmony* och herr Voigt som Wassermann i *In Tyrannis 2006*. Robert Babicz *Sonntag* är ett annat exempel på att det blir lite för popluffigt och ofokuserat.

Men givetvis finns det massor av bra saker här också. Hej, det är ju Kompakt, vad trodde du?! Jörg Burgers ambientprojekt Triola får en snygg uppiggande inramning av Wighnomy Brothers i *Leichtturm (Wighnomy's Polarzipper Remix)* och ryska SCSI-9:s *When She Said Goodbye* är elektronik av bästa klass. Reinhard Voigts iskalla *Tranceformation* är också en låt att lyssna på om och om igen. Eller hårdpiska ett dansgolv med. Lager av ekoeffekter och knivskarpa ljud som studsar mot en matta av hihats. Snyggt och skrämmande på samma gång.

Som gigant tronar detta är en svensk producent. The Fields *Over the Ice* är nämligen det bästa Kompakt bjuder på här. Axel Willners hårdklippta microedits pumpar på. Mitt i pumpandet finns den uppklippta melodin. Ett bevis på att det finns en perfekt balans mellan techno och pop. Wolfgang Voigt och Michael Mayer får ta och lyssna mer på The Field.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER*Miami Vice*

ATLANTIC/WARNER

Musiken till tajta actionrullen av Michael Mann, där Jamie Foxx och Colin Farrell bara löst påminner om Don Johnson och Philip Michael Thomas figurer från den grällare 80-tals-tv-serien, är maffig, utdragen och pampig. Den är också märkligt daterad och inte alls lika 2006 som själva filmen.

Plattan inleds som filmen avslutas, med Phil Collins klassiker *In the Air Tonight* i muskelversion av Nonpoint, sen fortsätter plattan att vara förvånansvärt indie där de mest kända artisterna är King Britt, Goldfrapp och India.Arie. Ja, förutom Moby som bland annat gör ett spår med Patti LaBelle.

Men det är i alla fall mycket musik för pengarna. Låtarna är långa och framkallar ibland gäspningar. Förutom stämningsfullt orkestrerade mästerverket *Auto Rock* av Mogwai. Wow! För alla som missat deras album *Mr. Beast* är det kanske anledning att kolla in det.

Sammanfattningsvis är filmen *Miami Vice* mycket bättre än soundtracket.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER*Rio Baile Funk, More Favela Booty Beats*

ESSAY/BORDER

Baile funk, den sydamerikanska muterade versionen av hiphop, är underbart skön och underhållande vare sig man befinner sig på ett dansgolv eller inte. Skrikig och mekanisk sång över galna beats där alla tokiga samplingsar och influenser är till-låtna – ja, nästan legio. Ju mer skruvad desto bättre!

Denna platta speglar de senaste tre årens låtar i Rios slum- och klubbkvarter, 21 fantastiska spår är det allt som allt. Och jag njuter hela vägen. Spelar plattan om och om igen. Det borde du också göra.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER*Snakes On a Plane*

WARNER

Samuel L Jackson-Hollywood-extravaganza-webhpade-rullen *Snakes On a Plane* åtföljs av ett soundtrack med vissa Sverige-kopplingar; The Sounds och Teddysbears är inblandade i några spår. Bland annat sjunger Maja Ivarsson filmens ledmotiv.

Annars är plattan förvånansvärt indie, en trend nuförtiden där storbolag väljer kreddigare musik till sina superduperfilmer vilket än så länge bara känns uppfriskande. Även indieartister behöver ju betala sina räkningar...

Kvalitetsmusiken här står Cee-Lo Green för (självklart!) och även 80-tals-sköna Panic! At the Disco (Duran Duran regerar!) och All-American Rejects (härlig Supertramp/ELO-känsla i remixen av *Can't Take It*) får livsandarna att återvända. The Bronx fläskar till med en riktig Hives/Nirvana-rykande *Around the Horn* och Michael Franti & Spearheads reggaegung och flygande ljudbild i *Hey Now Now* är varm och välkomnande. Och genomgående är plattan riktigt riktigt högklassig med modern samtidsmusik med både sväng och djup. Får mig att bli sugen på filmen. Och det är ju bra jobbat av ett soundtrack.

Gary Landström

DJ ENVY & LUPE FIASCO

Chi Town Guevara Mixtape

ATLANTIC/WARNER

Om du skulle stöta på Jay-Z eller Kanye West och fråga dem vem Lupe Fiasco är så skulle de förmodligen ivrigt förklara att han är det största som hänt sedan elden, hjulet och formfranskan. Chicagosonen Lupe är kort sagt 23-åringen som förutspås bli nästa gigant i ligan. Efter sitt gästspel på Kanye Wests Curtis Mayfield-helgerån *Touch the Sky* ler framtiden mot honom inför kommande debutalbumet *Food & Liquor*.

För att öka temperaturen inför sitt album har Lupe Fiasco tillsammans med New Yorks gaphals DJ Envy satt ihop ett mixtape. *Touch the Sky*, en så kallad radio-freeestyle och två versioner av förstasingeln *Kick Push* är delar av det 17 spår långa innehållet.

Tyvärr så har någon gjort Lupe Fiasco en rejäl björntjänst då de valde *Kick Push* som förstasingel. Berättelsen om den stackars skateboardåkaren som blir bortkörd av väktare påminner mest om ett tema Just D skulle välja framföra för en högstadielklass. Första intrycket blir därmed svagt och det är för mig ett under att han efter denna singel fortfarande har en förväntansfull publik.

Bristen hos Lupe kan vara att han känns väldigt ung och hans material låter väldigt alldagligt. När molnen glesnar och skateboardreferenserna inte duggar alltför tätt har Lupe Fiasco stundtals ändå den entusiasm som mentorn Jay-Z hade men tappade efter vägen. Detta märks tydligast på återblickande *Hurt Me Soul*: "I used to hate hip-hop/yup, because the women they degraded/but Too Short made me laugh and like a hypocrite I played it".

Troligtvis är det ett smart drag att hålla i slantarna tills fullängdaren kommer. Förhoppningsvis är ämnena mindre rullbräda och musiken mer utmärkande.

Erik Hjortek

DOUBLEPARK

My Destroyer

AFTER HOURS/ISMA

Mannen bakom Doublepark heter Johan Prosell och Johan säger sig på denna tredje platta ha byggt ut sitt relativt minimalistiska projekt till mer storslaget. Och *My Destroyer* inleds med mjukt Beatles-gungande *Got to Let it Out* som är som en programförklaring för hans kreativa melodiska kall. En bra fast lite väl avaktande start på plattan.

Popharmonier å la klassiskt oskyldigt amerikanskt 1960-tal följer en masse, men särskilt storslaget är det inte. Snarare småputtrigt. Och gulligt. Tyvärr inte så spännande dock.

Gary Landström

THE DRAFT

In a Million Pieces

EPITAPH/BONNIERAMIGO

In a Million Pieces är gjord av ett typiskt amerikanskt keps-band. Ett sådant som förekommer i skate-spel, ungdomsserier och liknande. Band som The Offspring och Pennywise la grunden och sedan kom Blink 182 och cementerade sig som folkliga. Nu låter jag väldigt negativ, men det är jag inte. Band som The Draft har sin charm. De är trevliga och naiva på ett tilltalande sätt. Men de kommer aldrig att tilltala det innersta i mig. Men jag kommer alltid att gilla att lyssna på band som The Draft när jag spelar skate-spel och tittar på ungdomsserier.

Mikael Barani

DUELS

The Bright Lights & What I Should Have Learned

NUDE

På den rätt roliga musikbloggen *We Say Disco* skrev man redan i somras om Leeds-bandet Duels: "Det här inlägget riktar sig till er som fortfarande sitter kvar i Blur-träsket och nittiotalet och som önskar att allt kunde vara som då när kampen om britpopfansen gick in på sluttampen. Eller till er som lyssnar på Franz Ferdinand och samlar på utklipp ur NME, drömmer om att få streaka på Top of The Pops scen någon gång i livet och som tycker att sångaren i Keane ser för tontig ut för att avguda. Eller till er som helt enkelt bara vill njuta av glad britpop från norra England". Skribenten är verkligen inne på rätt spår. Duels är verkligen bandet som kokat ihop en soppa med lite av det gottaste för alla som inte kan släppa brit-popen. När man dessutom verkar älska David Bowie och Ziggy Stardust då breddar man målet ytterligare.

Jag gillar energin som finns på debuten *The Bright Lights & What I Should Have Learned* och melodierna är kanske inte originella men de har något som gör att man ändå charmas och attraheras av kraften och viljan som finns hos Duels. Det här är ännu ett brittiskt band som inte är rockens framtid men de har ändå förmågan att göra vassa låtar. Själv önskar jag att de vågar slamra och mangla mer nästa gång, nu är det som om de håller igen för att inte skrämja bort de stora massorna.

Martin Röshammar

ECSTATIC SUNSHINE

Freckle Wars

CARPARK/DOTSHOP/SE

Koncept: två elgitarrer i händerna på två män. Eller förvuxna pojkar snarare – deras hysteriska, speedade sound för tankarna till två 15-åringar som köpt identitet i lokala musikaffären. Gitarrduons kön kan i detta instrumentala sammanhang kan tyckas oväsentligt men varför är det inte tjejer som staplar riff ovanpå varandra en hel platta igenom? Kombinationen två gitarrer och fyra x-kromosomer hade gjort mig betydligt gladare.

Men nog om genus. Ecstatic Sunshine består av Matthew Papich och Dustin Wong som träffades under konststudietiden i Baltimore. De jammade mer än skulpterade och prioriteringen resulterar nu i fullängdsdebut med Washington-baserade bolaget Carpark i ryggen. *Freckle Wars* är skickliga gitarrklychor i form av rockriff, metalsolon och enklare ackord å la surf. Den självklar referensen går till en senare John Fahey. Utan att man för den sakens skull hört det förut. På många sätt är det intressant, definitivt modigt, och lovande live (youtube!) men rifbyggerna allena håller inte. Ecstatic Sunshine hade

gjort succé i en gymnasieaula men snubblar på 30 minuter rörig skiva.

Matilda Gustavsson

MISSY ELLIOTT

Respect M.E.

GOLD MIND/WARNER

Att återbesöka nutida klassiker som *Get Ur Freak On*, *One Minute Man*, *The Rain (Supa Dupa Fly)*, *Work it, Sock it to Me* och *All in My Grill* är en fröjd. Inte konstigt att Missy är världens bäst säljande kvinnliga hiphopartist. Enda nya spåret på detta samlingsalbum är fräsiga *We Run This* som kör på i hög samplad funkart med framträdande och läckra trummor som driver på lite extra.

Och ja, Missy är störst, bäst och... mest charmig i branschen. Det var hon redan från början. En sån här samling understryker detta med all önskvärd tydlighet.

Gary Landström

FALCONER

Northwind

METAL BLADE/BORDER

En av de första recensionerna jag skrev för Groove var om Falconers tredje platta *Sceptre of Deception* (2003). Min kritik var inte direkt nådig och jag vill minnas att det rörde sig något om förslösad tid att ägna dem lyssning.

Tre år senare har inte mycket förändrats. De är fortfarande påfrestande flåshurtiga, den fantasyklingande powermetallen har trots sina folkmusikaliska influenser inte ett dyft att tillföra till min skivsamling och jag har väldigt svårt att helt greppa att det faktiskt finns band som vill låta så här. Eller ännu märkligare att det finns fans till denna sorts band.

Roger Bengtsson

P PAUL FENECH

The "F" Word

PEOPLE LIKE YOU/SOUND POLLUTION

The Meteors sångare Fenech har imponerande nog spelat över femtusen gig. Soloplatton har han också hunnit med mellan varven och *The "F" Word* är den sjätte i ordningen. Jag har inte bekantat mig med hans tidigare verk och känner inte heller någon större lust därefter. Träig psychobilly med utstuderat rå approach och fler "Fuck" än på en Mötley Crüe-konsert gör sig inget vidare även om den suggestiva *Angelsong* och den bistert svängiga *The Hangmans Daughter* har sina kvalitéer.

Roger Bengtsson

FIELDS

7 From the Village

BLACK LAB/WARNER

Som många andra stora verk började Fields att fila och knäpa i ett litet skjul på gården. Från början var det dock bara grundskoleläraren Nick Peill som ensam vände sig till det lilla skjulet för att knäpa ihop sånger på sin fritid. Med tiden blev skjulet för litet för mannen och hans skapelser. Vilket resulterade i att han sa upp sig från jobbet, tog sitt pick och pack och for till London för att finna byggklossarna till det som skulle bli den fulländade konstellationen.

När jag slänger in skivan för ett spinn, är det både glädje och vemod som slår mig. Gläden utmynnar i att det inte bara är ord, när bandet själva beskriver sin biografi som ovan utan att det är tur att Peill tog modet till sig för att dela med sig av sina verk. Vemodet speglar sig i känslorna som uppstår då det med sju låtar alltför snabbt blir tyst i högtalarna.

Enkla fyrackordslåtar uppnår ett underbart liv då de presenteras av mjukt manglande gitarrer uppbäckade av Peills skönt folkbetonade röst och Thorunn Antonias fantastiska stämma. Med en ljudbild som påminner om det som Ride och My

Bloody Valentine tidigare presenterat kan Fields komma upp i liknande standard.
Samuel Olsson

NASIO FONTAINE

Universal Cry
GREENSLEEVES/BORDER

Visst har Nasio Fontaine talang. Grabben från Dominikanska republiken sköter arvet efter Bob Marley och gör roots reggae i samma stil. Han sjunger också på ett liknande sätt och har skrivit många starka låtar. Men den här gången vill det sig inte. Albumet känns urvattnat och förstörs av spår som den radiovänliga When och baktaktspopsmörjan Reggae Music. Låt vara att det också finns ljuspunkter, som Babylon och Jah Calling, men de flesta låtar är bleka och intetsägande. Inte blir resultatet bättre av producenten Richard Evans, från Peter Gabriels band, som skapat en trist och mesig ljudbild. Vart tog roots reggaen vägen?

Robert Lagerström

EBBA FORSBERG

Ebba Forsberg
EBOTH/BONNIERAMIGO

På Ebba Forsbergs tredje skiva har hon tagit artisten Love Olzon till hjälp för att producera. Och liksom när Olzon producerar Nina Kinert blir det både stillsamt och sparsmakat. Men inte på det mest positiva sätt. Visst är Ebbas sköra röst emellanåt vacker och säkert är texterna både väl-skrivna och personliga. Men det är alltför sparsmakat för att det ska beröra och alltför alltdagligt för att det ska bli intressant. Låtarna håller samma långsamma tempo skivan igenom, där en låt slutar tar en annan vid. Tills skivan är slut och man inte ens märkt att spår nummer ett avslutats. Nej, jag tycker att det finns både bättre och mer intressanta artister att lyssna på inom denna genre, som till exempel Britta Persson och Sofie Zelmani.

Linda Hansson

FRIKO

The Journey to Mandola
C+CD/SHOTSHOSE

I ett av de fulaste skivomslag jag sett, något slags naturcollage i blekt 70-talsljud format som ett djurkranium, hittas musik av normännerna Peder Kjellby och Sjur Miljeteig. De är båda etablerade musiker och producenter och har tidigare släppt Burglar Ballads.

På The Journey to Mandola, precis som på debutplattan, bidrar ett gäng gäster. Bland andra Ane Brun och Minor Majority Pål Angelskår på sång.

Precis som titeln – och kanske det new age-billiga omslaget – hintar känns innehållet som en resa i ett låtsasland. Fåglar kvittrar, ett äskväder bryter ut och det är ömsom vackert, ömsom laddat.

Electro jazz ligger närmast till hands som genreplacering. Tankarna förs till Stina Nordenstam och Björk skymtar förbi i vackra, experimentella låtar som M. Samtidigt som de olika autentiska naturljuden, de snabba vändningarna och den dramatiska ljudbilden – lyssna på I Never Dream in Colour – får mig att tänka på ett späcktat filmsoundtrack.

Friko bjuder på en proffsig musikalisk resa, lite väl lång kanske, men överlag behaglig.

Matilda Gustavsson

CHARLOTTE GAINSBURG

5:55
BECAUSE/WARNER

Äpplet faller verkligen inte långt från trädet. Har man en berömd farsa som heter Serge och morsa som heter Jane Birkin blir man självklart både skådis och sångerska. Första plattan släppte Charlotte vid 13 års ålder och när hon var 15 vann

hon franska motsvarigheten till en Oscar. Sen dess har det bara rullat på, mestadels framför kameran.

Musiken på 5:55 är dröjande, tempot fattigt. Antingen kallar man känslan drömsk eller så väljer man att tycka det är tråkigt. Radiohead-producenten Nigel Godrich har hållit ett vakande öga över låtarna som bland annat skrivits av Jarvis Cocker och franska duon Air medan stråkarna arrangerats av Becks farsa David Campbell. Men det som står i centrum är dock Charlottes viskande stämma.

I *Everything I Cannot See* och på några platser till gillar jag den, men annars känns den mest manierad och spelad (!), hon försöker låta cool och mystisk men lyckas på sin höjd framstå som... ja, fransk. Jag får definitivt myror i benen när jag umgås med 5:55, behöver kraftfull musik för att väga upp avsaknaden av stake.

Gary Landström

GALENTO

From the Sea
DREAMBOAT MUSIC

Jag vet inte, jag är inte helt övertygad. Övertygad om hur jag ska förhålla mig till Galento. Men det har väl egentligen med ens egna konventioner att göra. Små märkliga instrumentala passager passerar, märkliga ljud integreras till en märklig helhet. Det låter väldigt filmiskt, och Galento har ju ändå figurerat i dylika sammanhang, men med bara musiken blir det svårt att föreställa sig något annat, en gestaltning av något man inte kan se, man inte kan projicera. Men älskar den cirkusmaniska *Gunnar Hardings parapy*, och den påföljande *Hela bilen*. Den senare som ett slags twilight zone-soundtrack till fordonsunderhåll. På något sätt är hela skivan som ett soundtrack, ett soundtrack till vardagsedge. Och på något märkligt sätt kan jag inte göra annat än att gilla det.

Magnus Sjöberg

LAURENT GARNIER

Retrospective
F COMMUNICATIONS/PLAYGROUND

Det här är ett ypperligt bevis på att artister inte bör tillåtas sätta ihop sina egna "best of"-samlingar. Denna dubbel-CD har givetvis många av Laurent Garniers bästa låtar, men mycket saknas också – tidiga spår från *A Bout de Souffle EP* till exempel. Istället får vi några tveksamma remixar och irriterande röstsamlingar. Visst, komplettister är säkert glada att få tillgång till spåret *La Minute de Japonais*, tidigare bara pressat på japanversionen av *30*, ända tills de inser att det är två minuter konversation på japanska i hög och usel ljudkvalitet. Eller "Video Mix"-versionen av *Flashback* – en underbar technolåt, med en av historiernas roligaste videor. Detta är ljudspåret till videon, inklusive allt trams. Utan bilder. Plötsligt var det inte lika roligt längre.

Så, ja, låtar som *Downfall*, *Crispy Bacon* och *Raw Cut*, där Laurent Garnier visar var skåpet ska stå när det gäller techno, eller *Acid Eiffel* i liveversion tillsammans med Bugge Wesseltoft – det är verkligen jättebra. Men ett visst mått av programmering för att ta bort allt fyllnadsmaterial är nödvändig.

Henrik Strömberg

GOATWHORE

A Haunting Curse
METAL BLADE/BORDER

Jag har insett vidden av Goatwhores svarta dödsmetall fullt ut. För bara nån timma sedan traskade jag runt med bärbar CD-spelare i en av Sveriges många djupa skogar. Solen gick ner, och jag såg plötsligt en grå, gapande tipi framför mig. Nyfiken

kikade jag in i mörkret. Då slog det mig – helvete vilken bra låt jag lyssnar på!

Titelspåret *A Haunting Curse*... öppnade portarna helt hållet. Jag vill aldrig, aldrig nånsin vara utan *A Haunting Curse*...

För nybörjare – Goatwhore från stormdrabbade New Orleans spelar modern, svart dödsmetall i stil med Nile. Deras ofta intrikata riff och teknik kan enkelt sägas härstamma från Florida och Morbid Angel. De släpper nu sin tredje fullängdare, ett album som är oerhört jämnt över hela lyssningen.

Om plattans bästa låtar ändå ska adlas, så håller titelspåret, *Bloodletting Upon the Cloven Hoof* och *Alchemy of the Black Sun Cult* absolut högsta klass. En av bandets styrkor är att de använder sig av lika många röster som King Diamond. Det ger dimensioner till musiken.

Goatwhore sitter idag överst på metallens näringskedja. Vi får hoppas att det leder dem till Sverige snart.

Torbjörn Hallgren

GPS

Window to the Soul
INSIDEOUT/BORDER

GPS lirar uppvisningsmusik med låtar vars längd är anpassade därefter. Sju-åtta minuter garanterar att alla bandmedlemmar får vara med och progga lite. Sångaren John Payne är även med i legendariska och progressiva Asia vilket förklarar en del. Som tur är kantrar detta aldrig över till att bli ren show i teknik, men det hindrar inte GPS från att vara rätt tråkiga. Det pompiga upplägget hindrar dem från att riktigt beröra mig. Jag saknar substans.

Mikael Barani

GUTHER

Sundet
MORR MUSIC/BORDER

Föreställ dig de sommarmorgnar då du av en eller annan anledning varit tvungen att kliva upp i gryningen, för att sömnigt intaga ett par ostmackor och en kopp kaffe. Minns sedan den känslan som sprids i kroppen då du kliver ut genom dörren för att se hur solstrålarna mjukt men bestämt arbetar sig uppåt för att ge omgivningen den exponering som den är värd.

Tillsammans med Berend Intelmann tar Julia Guthier oss med in i en verklighet där musiken likt solen, mjukt men bestämt, lyser upp omvärlden för att skapa ett helhetsintryck fyllt av nya upplevelser. Musiken som ömtänksam blandar det analoga hos en akustisk gitarr med distad bas och digitala mattor öppnar upp för Julia och hennes röst att ta oss i handen och promenera fram längs stadens gator, för att besöka allt från hennes tomma rum till klipporna där vi får blicka ut över sundet då solen åter låter omgivningen somna in.

Låtarna på *Sundet* känns som de ömtåligt är skapade för att jag som lyssnar ska kunna sjunka in i mig själv och bara ägna mig åt mina sinnen och det som de uppfattar.

Samuel Olsson

STEVE HACKETT

Wild Orchids
BORDER

Lekfullheten går aldrig ur. Steve Hackett var en gång i tiden med i Genesis, sedan dess har han pumpat ur sig en massa soloalbum och *Wild Orchids* blandar influenser, intimitet med storslagenhet och en del obskyritet. *Waters of the Wild* är ett svängigt stycke som hålls samman av vad som låter som en sitar. *Down Street* stänker 80-tal, den mörka rösten som pratar ut sången för tankarna till *Ghostbusters*. Sen följer den rörande *Wolfwork* som bärs upp av klaviatur, blåsinstrument och annat spännande. *Ego And I* i sin tur låter väl-

digt hårdrockig. Den otroliga mixen av allt möjligt på *Wild Orchids* besvarar hur Suede hade låtit om de fortsatt i samma anda efter *Dog Man Star*.

Mikael Barani

HANIF

Oh Lord Jesus Christ Baby

KRUSTY STILLS

Hanif verkar i en tradition där miljoner andra också slåss om utrymmet, det är stillsamt, vackert och väldigt amerikanskt. Men precis som den musikaliske släktingen Christian Kjellvander låter göteborgsbaserade Hanif inte som om de är inne och klampar i en värld de inte hör hemma i. Värmen i låtarna och den allt annat än krystade känslan som genom-syrar hela uppföljaren till *Blame it on El Niño* vinner mot alla negativa tankar. Jag faller för sångaren Andreas Magnussons velourmjuka röst som aldrig blir mesig men alltid känslfull och jag imponeras av de detaljrika låtarna.

Så här när hösten håller på att inta våra liv brukar tidningar slåss om att hitta olika sätt att trösta läsarna. Att sparka höstlöv till tonerna av *Oh Lord Jesus Christ Baby* är ett av mina säkraste knep för att hålla värmen men också för att hålla depressionen borta med hjälp av kilovis med fin melankoli.

Martin Röshammar

FRANS HARALDSEN

Det där hånget

FRANS HARALDSENS SKIVFABRIK

Frans tar dig med storm med *Det där hånget*. Skivan är sparsmakad med sina fem spår, men kvaliteten är alltid bättre än kvantitet. Jag trivs bra i *Dubbelmoral* som får mig att känna mig som en människa. Klockrent beskriver Frans fenomenet dubbelmoral med efterrefrängen "det kallas svårt att göra val". Frans sjunger och skrattar i refrängen. En glädje inför att göra musik som smittar av sig. Första gången jag hörde Frans live spelade jag in *Dubbelmoral* som ringsignal. Den är helt klart bättre på skiva. Men dock bäst live.

Den ganska snabba *Det enda du kan lita på är döden* har en refräng man kanske inte vill ska fastna på huvudet då man lätt nynnar högt. Folk kan titta konstigt – tro mig! Frans har en sorglig roslig, men charmig röst som talar till lyssnaren. Frans beskriver allt från hånget till att vara ett 80-talsbarn på ett träffande och ärligt sätt. Texterna träffar dig. De är Frans styrka. Musiken består annars av gitarr, kontrabas och trombon.

Skivan är ett tydligt resultat på att det går att göra musik även utan jättar som backar. Det är viljan som räknas. Frans har sagt att han kommer släppa två skivor om året i fortsättningen. Det hoppas jag att han att gör.

Therese Ahlberg

HEADLIGHTS

Kill Them With Kindness

POLYVINYL/DOTSHOP/SE

Det är svårt att motstå lockelsen i att droppa termer och bandnamn ibland. När jag lyssnar på Headlights händer just det där, att jag längtar så det nästan gör ont efter att berättat om hur mycket det påminner om shoegazingen och att sångerskan Erin Fein har en härligt sprödm men livlig röst på något vis och att allt ramas in av läckra syntväggar. Förresten, jag ska vara stark, jag ska stå emot. Jag ska inte jämföra med den och den och den. Jag nöjer mig med att jag gillar den kompakta ljudbilden som liksom spritter av glädje.

Headlights skulle kunna låta mossiga på sin debutskiva men de gör inte det, för glädjen och de sköna melodierna och den

storslaget inbjudande stämningen gör att jag känner mig lite, lite lyckligare. I alla fall just nu. Gott så va?

Martin Röshammar

HEAVENS

Patent Pending

EPITAPH/BONNIERAMIGO

Heavens har funnits sedan 2004, och består enligt dem själva av två äkta musiknördar vid namn Matt Skiba och Josiah Steinbrick. *Patent Pending* är deras debutalbum och innehåller elva starka poplåtar med en dov aura av Sisters of Mercy-influenser runt sig. Det är vackra melodier och snygga kompositioner, i en liten Interpol-attityd, syntkänsla fast utan synten, skulle man lite ambivalent kunna beskriva det. Kompositionerna byggda av musik, röst, melodier och texter känns väldigt välgjort och utarbetat, och man fastnar lite då och då för små fyndiga texttrader som poetiskt understryker melankolin i musiken. En trevlig skiva att ta till när höstruset (samt sinnelaget som kan medföra detta) motar bort suget av alla tralliga sommarplågor...

Petra Sundh

HEAVEN SHALL BURN

Deaf to Our Prayers

CENTURY MEDIA

Det tyska kraftpaketet stod sig väl på fjolårets kringresande "Hell On Earth". I tät strid med huvudakten As I Lay Dying (som dock avgick med slutgiltig seger) fick HSB: s låtar ett nytt ansikte som klädde dem bättre än vad de presterat på skiva.

På *Deaf to Our Prayers* låter de nästan lika taggade och vore det inte för de illa dolda antireligiösa flirtarna som de blandar upp med tänkvärda sociala och politiska resonemang skulle deras hårdslående metalcore uppskattas än mer.

Roger Bengtsson

MAXIMILIAN HECKER

I'll Be a Virgin, I'll Be a Mountain

V2/BONNIERAMIGO

Den ensamma gitarren, den ännu mer ensamma rösten, båda sköra likt tunnaste sidan. Och texten som vävts med de ömmaste av ord. Inledande *Snow White* fångar mig omedelbart. Jag utbrister tyst för mig själv "Det här måste vara det vackraste och bästa som Tysklands någonsin värt fram". Men redan på andra låten faller den tyska stjärnan. Om inte ner i backen, så i alla fall ner bland molnen. Jag inser att det trots allt är från Tyskland.

Maximilian Hecker är 29 år och från Baden-Württemberg. Han är stor i hemlandet. Och han har spelat i fler länder än vad jag har tår och fingrar. Hans fans finns överallt. Vad är det då som får mig att trots allt det vackra förbli lite avvisande och reserverad?

Det är helt enkelt för att det blir alldeles för tråkigt i längden. Visst, han sjunger bra, det är fullt av gråtdränkta pianon och stråkar och allt är inlindat i de allra smakfullaste och vackra arrangemang. Men. Det blir för mycket Coldplay och The Perishers av det hela, och inte alls så mycket Elliott Smith och The Eels som biografin drar paralleller med.

Men sedan, när jag hämtat mig från den andra chocken, blir jag förvånad igen. För det är helt okej, till och med bra emellanåt. Och *Messed-up Girl* är faktiskt riktigt bra. Det finns en handfull riktiga karameller i påsen från Baden-Württemberg.

Och en artist som bjuder på låttitlar som *Silly Lily*, *Funny Bunny* måste ha någonting speciellt. Trots att han kommer från Tyskland.

Jesper Bohm

CHRIS HERBERT

Mezzotint

KRANKY/BORDER

Kunde vara ditt kylskåp på gott humör. Nej, där ljög jag. Jag har aldrig hört ett kylskåp låta så här bra.

Det börjar med brus. Och ett och annat knaster. Det är väldigt harmoniskt brus. Varmt, mjukt. Längre in på skivan blir Chris Herbert lite mer ambitiös och arrangerar ljuden i nåt som nästan liknar melodier. Omgivningsljud omgjorda till omgivningsmusik. Genialiskt.

Henrik Strömberg

PARIS HILTON

Paris

WARNER

Såg en intervju med en snubbe på tv som jobbade som typ ljuddesigner. Han hade gjort reklammusik som *Livet har sina goda stunder* och *Jag vill ha kyckling idag*. Han menade att den musik han gjorde inte var menad att gå via hjärnan utan direkt till hjärtat.

Den av media ikoniserade bilden av Paris Hilton är fucking amazing. Tidens tempo antar jag. På sin debutskiva har hon samarbetat med big shot-producenter som tidigare jobbat med 50 Cent, Kelly Clarkson, Dr Dre och Rihanna. Den slarvigt hopkokade musiken är adresserad "Radion", "Topplistan" och "Dansgolvet". *Paris* är en splittrad platta fylld av stulna discobeats, återanvända melodier och uttjatade klichéer. Paris Hiltons skiva går inte direkt till hjärtat på mig. Den passerar först min hjärna och vidare till ändtarmen. Vem som helst ska inte få göra en skiva. Hur känd man än är eller hur mycket pengar man har. Mitt ständiga mantra är att inte vara fördomsfull, men hon verkar inte ha alla skruvar åtdragna. Om man bildar sin uppfattning efter den rådande mediabilden.

Per Lundberg GB

EZEKIEL HONIG

Scattered Practices

MICROCOSM/IMPORT

New Yorkbon Ezekiel Honig släpper en ny skiva som känns programmatisk för hans skivbolag Microcosm Music. På *Scattered Practices* handlar det nämligen mycket om det mikrokosmos som vårt vardagliga liv innebär. Om att vara instängd i en harmonisk bubbla av vardagliga bestyr. Som i Honigs variant aldrig får tonen av tristess (som väl också tillhör allas vår vardag). Nej, här känns allt mysigt och varmt. Som om livet var som en Miranda July-film där folk är lite lagom udda, men ingen egentligen elak. Eller en Woody Allens skivvandring genom Central Park när höstlöven glöder i rött och gult.

Ezekiel Honig har bearbetat vardagsljud som han samlat upp i sin närhet – i lägenheten, på gatan och så vidare. Resultatet är en lågmäld samling electronicallåtar som stundtals flyter ut i rena ljudskisser, medan de andra stunder får ett beat och en fastare struktur. Det här är en perfekt skiva att ha i lurarna under höstpromenaderna – vare sig du vandrar i Central Park eller inte.

Mats Almegård

HURT

Vol. 1

CAPITOL/EMI

Det är inte lätt att rita en perfekt cirkel. Maynard Keenan och hans A Perfect Circle är duktiga på det och Hurt vill så gärna kunna göra samma sak. I väntan på nytt från A Perfect Circle fungerar detta alldeles utmärkt som substitut, för det låter extremt likt. Allt från sång till låtstruktur tangerar Keenan och hans gäng. Det är med andra ord inte originellt, men det

betyder inte heller att Hurt skulle vara dåliga.

Vol. 1 är stark och klaustrofobisk. När sångaren J. Loren sjunger "I cracked my head and broke my heart" så låter det oerhört kraftfullt. För att inte tala om den drömmande och samtidigt hotfulla refrängen i *Forever*, där Loren spanar mot horisonten och ser en ondska som ingen annan hunnit uppfatta än.

Hurt slänger långa blickar mot 90-talet och band som Stabbing Westward och Filter. De presenterar en musik som innehåller den sorts spänning, ärlighet och äkthet som MTV-ängestband som Good Charlotte med flera gör anspråk på. Skillnaden är att det i Hurts fall inte låter som om de har läst i Den stora instruktionsboken till självdöende tonåringars plånböcker.

Mikael Barani

BERT JANSCH

The Black Swan

SANCTUARY/BORDER

Det finns gitarrister och det finns gitarrister. Men handlar det om folkgitarrister och personligheter inom den moderna folken i bredare mening är det omöjligt att ens öppna munnen utan att först nämna Bert Jansch. Som omdefinierade gitarrspelande och sound och flow och allt man vill under 60-talet. Som står som evig ikon, symbol och beskyddare för den moderna tidens ekvilibrister och exekutörer av framför allt akustisk gitarr, oavsett genre.

Det kan nästan bli sakralt att lyssna till, för det finns hela tiden en aura av värdighet över allt, samtidigt som man, utan att vara eller bli förlorad i gitarrspelandets teknikaliteter och akademi, så lätt kan bli hypnotiserad av spelet, av den paradoxala symbiosen av råhet, ömhet, skönhet, skitighet, skicklighet och enkelhet. *The Black Swan* är inget undantag, här finns hela spektrat av blues och folk i harmoni i lugn och trygghet, med gästspel av Devendra Banhart och Beth Orton. Med taggig värme och skönhet. Som alltid värd att upptäcka, återupptäcka och värda.

Magnus Sjöberg

JOHNNY CASINO'S EASY ACTION

I Paid For Affection

OFF THE HIP/BOOTLEG BOOZE

Johnny Casino himself fick vid ett tillfälle höra av ett franskt fan efter ett gig att de låt som "Chuck Berry on acid". Jag tror att denna franska donna lyckades slå huvudet på spiken ganska träffsäkert. Detta är klassisk rockmusik, man kan nästan tycka sig känna igen låtarna stundtals. Det känns tryggt och invant på något sätt. Vissa moderniserade rockabillyinfluenser som helt enkelt gör en på gott humör, blandat med ett skitigare mer modernt sound blir en kombination som är helt okej, och räddar samtidigt *I Paid For Affection* från att bli alltför slätstruken och förutsägbar. Det är stundtals väldigt medryckande och ibland fångas ens intresse upp på ett snyggt sätt genom ett tufft riff, eller bara ett gung som känns ovanligt fräscht. Man har onekligen roligt när man lyssnar på deras smågarna spelglädje, skvättande pianotoner, lite gubbrocks-distade gitarrer – och visst lockas man att sjunga med, men tyvärr tenderar de nog att falla i glömska relativt snabbt.

Petra Sundh

JUCIFER

If Thine Enemy Hunger

RELAPSE/BORDER

Jucifer påminner om band som My Ruin, Hole och faktiskt The White Stripes. Det sistnämnda har dels att göra med att detta är en tjej-killduo bestående av trummor och gitarr, men även med tanke på musiken. Fast det här är styggare. Ta de

två förstnämnda referenserna i akt och kalla detta band för The Black Stripes. Det är fortfarande catchy, men Jucifer drar sig inte från att skapa drönande gitarrväggar eller ta ner tempot så att det går riktigt saaaaaakta. Ibland freakar sångerskan Amber Valentine ut helt och hållet och då låter hon som Yoko Ono gör i L7:s låt *Wargasm*. Vad finns det inte att gilla här?

Mikael Barani

JURASSIC 5

Feedback

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Den sex man starka Los Angeles-gruppen Jurassic 5 släpper sitt fjärde album sedan 1998. Några bitar är sig likt. Resten är förändrat.

När den Ike Turner-samlade *Concrete Schoolyard* landade i etern kände nog många hur det började rycka lite i nacken. Fötterna börja stampa takt och det gick ett rus av sentimentalitet genom kroppen. Jurassic 5 var gruppen som åren därpå med debutalbumet *Jurassic 5 LP* kom att införa hiphopens ursprungliga byggstenar och back in the days-känsla i så gott som alla spår de släppte.

Under resan till det fjärde albumet *Power in Numbers* verkade det dock ha hänt något. Nelly Furtado medverkade som gäst och den uppmärksamme lyssnaren kunde kanske redan här börja ana ett uns av utvecklingen mot Black Eyed Peas. Jurassic 5 skapar luftig sommarpop tillsammans med Dave Matthews Band i *Work it Out*. I föregående *Baby Please* tvingas jag trycka ut skivan och se efter om det verkligen är Jurassic 5 jag fortfarande lyssnar på. Mångfald på album kan tyckas bra, men tyvärr känns det här mest som att Jurassic 5 tappat fotfästet och trevar sig fram efter mer hitpotentiella koncept. De bästa ögonblicken återfinns på spåren *Get it Together* och *Future Sound*, men endast två glädjestunder gör tyvärr ingen större lycka.

I jämförelse med just Black Eyed Peas är *Feedback* ändå en ren fröjd. Sett till Jurassic 5:s diskografi och ovärderliga historia är skivan däremot ett bakslag och en fortsättning på en oroande utveckling

Erik Hjortek

KAITO

Hundred Million Love Years

KOMPAKT/IMPORT

Som vanligt bjuder Kompakts favoritjapan på dubbla utgåvor av sina album. *Hundred Million Love Years* känns dock som den riktiga skivan och denna mer som en slags remix på originalet. *Light Years* hade nämligen allt det vi är vana vid från Kaito: fluffig technotrance med lätta lager av syntljöd. *Love Years* har det där minus takterna. Resultatet hade kunnat kallas för ambient om det inte vore för att de tar så mycket plats. Nästan mer än de med rytmerna. *Love Years* är istället långa syntfanfarer eller syntriff som är rätt trista i längden. Jag saknar faktiskt rytmerna. Utan dem är Kaitos musik rätt innehållslös.

Mats Almgård

PAUL KALKBRENNER

ReWorks

BPITCH CONTROL/IMPORT

Herr Kalkbrenner har bett sina kompisar om remixar av de låtar de gillar bäst ur hans produktion. Glädjande nog känner Paul Kalkbrenner både Wighnomy Brothers, Joris Voorn, Sascha Funke och Ellen Allien & Apparat. Inte så konstigt heller för den delen. Han tillhör Bpitches stamtrupp och är alltid att lita på när det kommer till golvfylldtechno.

Agoria säsar i och för sig till *Page 1*, 2, 3 och Modeselektor gör en trist mix på *Gia 2000* men bortsett från det är det

här en samling starka remixar. Bäst och mest självlysande av alla är Ellen Allien & Apparats remix av *Queer Fellow*. De har fått till alla glidande syntljöd, ekolager och beats så perfekt trippigt att det känns som att vandra i dimma och ändå inte vara vilsen. Oerhört bra mix som sedan följs av Joris Voorns beatsexcercis i *Press On* och *Gebrünn Gebrünn* av Alexander Kowalski – och då är taket definitivt på väg upp i rymden.

Mats Almgård

GRETA KASSLER

Känner du skuld

BUZZBOX/TRAPDOOR

Man kan inte förneka att genren ligger helt rätt i tiden, då Asta Kask gör succé land och rike runt, och Dia Psalma skapar kaosglädje bland publiken på Hultsfredsfestivalen. Trallig, rebellisk "fjortispunk" har väl inte varit hetare denna sidan 90-talet.

De klarar av alla moment som krävs på ett ganska smart sätt, de har en gnutta politik, en gnutta tonårsrevolt, en handfull snabba gitarrer som banar vägen för diverse "tralala", ett gäng fyndiga lätttexter och den för stilen obligatoriska "gör-det-självkänslan. De lyckas locka fram en viss nostalgi för oss som hällde klorin på jeansen, färgade håret grönt och genomlevde tonåren tillsammans med band som Strebers och Radioaktiva Räker. Detta är nybörjarpunk för nästa generation, helt enkelt. Och på något sätt är det kanske positivt att den svenska punktraditionen förs vidare, annars kan man lika gärna lyssna på nyss nämnda veteraner, för egentligen är det ingen större skillnad.

Känner du skuld är rolig, man blir glad, vilken naturligtvis fyller en viss funktion, men tyvärr kommer nog Greta Kassler passera ganska obemärkt förbi.

Petra Sundh

KEVIN KINNEY'S S.T.A.R.

Comin' Around Again

ROSA/BORDER

Kevin Kinney är en lidande man. Det hörs inte minst i hans röst. Den bär spår av gråt, skrik och stilla tigande. Kevin lirar känslosvallande mountaineercountry färgad av för mycket whiskeydrickande och cigaretttrökande. Kevin har trots allt en ganska egen stil. Den här genren är redan en opptrampad autobahn så det an vara svårt att sitt eget. Kevin Kinney kör på devisen less is more, en devis som fler artister borde anamma. Istället får, som det ska, texten och melodin stå i centrum. Kinneys komband är just ett komband som släpper fram honom och inte håller på och stilar. Men Kevin ska strunta i att bli alltför bluesig. Det passar inte honom. På det stora hela är det här en bra platta. En bra kamrat på resan.

Per Lundberg GB

KOTTAK

Therapy

SOUND POLLUTION

Scorpions trummis James Kottak släpper en skiva. Nähe, låter det inte spännande? Om jag lägger till att en av hans bandmedlemmar är Tommy Lees syrra Athena då? Det vattnas fortfarande inte i munnen? Helt rätt. Kottak lirar förutsägbar rock som inte är spännande på något sätt. Jag kan inte hitta någon anledning att köpa detta, om du nu inte ska ha allt som har med Scorpions att göra förstäs.

Mikael Barani

KUBRICK

Cyber Beauty

PROJECT KUBRICK

Vi har att göra med tre killar från Italien i gummi, lack och läder. Bleka och svartsminkande grabbar som sjunger text-rader som "So when I kill you/I feel beauty

in me/So everybody cries cause everybody dies". De gör cyberpunk med riffande gitarrer och överstyrda samlingar. Det är katastrofalt dåligt. Men inte förrän Depeche Mode-covern *It's No Good* inser man dimensionen av hur jävla kasst det är. "Don't say you nidd me". Italienskt karaoke-röj i en vanligtvis vacker låt. De förstör den inte. Men de förstör för sig själva. För utan den där jämförande måttstocken var de bara ett sunkigt ebm-band. När man får DM i tankarna och hör [k]eens uttal "don't say you NIDD" vill man bara slå någon hårt.

Mats Almegård

LANDSLIDE*Sink Without Fall*

ROASTING HOUSE/PLAYGROUND

Det blev nog lite väl mycket dagdrömmier om de stora scenerna och horder av skrikande fans. Fördjupningen i det obligatoriska andraspråket halkade följaktligen efter vilket märks både på den styltiga engelskan och de slarvigt många stavfelen vid utskrivandet av lyriken.

Landslides collegerock kvalar inte in vid de högre lärosätena och kräver utförligare läxläsning för att jag ska återvända till dem.

Roger Bengtsson

TOBY LIGHTMAN*Bird on a Wire*

WARNER

Kanske är jag hårdhudad. Kanske tråkig, kräsen och infiltrerad av Anna Ternheim/Britta Persson/Laleh-falangen. Oavsett anledning är jag inte särskilt imponerad av Toby Lightman. Visst, hon har en vacker röst och hyfsat starkt textmaterial till fungerande lounge bar-toner, men någonting fattas.

Att vara en sångfågel har aldrig varit speciellt avancerat, det gäller att ta rätt antal sånglektioner, vara snäll mot sin röst och sjunga upp ordentligt. Att vara en känd näktergal är lite svårare, då måste man sjunga högre än de andra, ha en klarare röst och egen talang. Att vara en udda fågel är det allra mest avancerade, eftersom det krävs något eget. Något som de vackra sångfågeln och skönsjungande näktergalarna saknar.

Toby Lightman har inte riktigt lyckas pinka in sitt eget revir utan får dela bo med några andra i skivhögen märkt "Vi som låter bra men inte bättre än någon annan". Sorgligt, kanske, men sant. Så sant.

Gabriella Fäldt

LILYS*Everything Wrong is Imaginary*

ROCKET GIRL/DOTSHOP/SE

Det är 16 år sedan Skott Peasley och Lilys drog igång sin musikfabrik. Sju album har hunnit släppas, ett antal städer har hunnit bli hemort och det totala antalet bandmedlemmar har nått upp till över 70. Trots detta är sig allt likt då du alltid kan lita på att den trygga styrmannen Skott Peasley sköter rodet så att skutan alltid når sin hamn.

På öppningsspåret *Black Carpet* Magic slänger de upp dörren till hjärtats lo-fi-kammare, pumpar in adrenalin och får kroppen att sitta på spänn inför fortsättningen. Peasleys förmåga att bygga sin musik med både jämna och ojämna tegelstenar leder till ljudbilder som får mig att undra varför inte industrier och konserthus delar lokaler.

Variationen på låtarna är stor, ena stunden är det som J. Masics sköter dirigentpinnen för att sedan lämna över till tidiga New Order, My Bloody Valentine, David Bowie, N.I.N. eller Prayer Chain. Då du aldrig riktigt kan ana arkitektens

slutprodukt är det med glädje som påsen knyts ihop med Beatlesdoftande *Scott Free* där det är svårt att sluta sjunga med på "This is where I get off". Ett bygge som får Turning Torso att se rak ut.

Samuel Olsson

FREDRIK LINDBORG*The General*

IMOGENA/CDA

Det finns något med saxjazz, något som på en och samma gång kan kännas tryggt, svenskt och folkhemskt, och rökigt, osande, globalt och underground. Extremmer finns alltid, men Fredrik Lindborg håller sig inom det konventionella, och gör det bra. Dock känns det emellanåt som att gnistan saknas lite grann. Det blir lite för tryggt, det maler på lite för ostört. Visserligen så det inte blir tradigt, men kanske lite väl konventionellt ibland, trots varm atmosfär, trots bra teman. Inget fel i det, men hade gärna sett lite fler svängar tas ut. Det kan i sammanhanget spela in att jag överdoserat på Kullrusk och hört vad Fabian Kallerdahl gjort med pianojazzen, men jag känner jag vill ha mer utsvävningar. För tyvärr känns Fredrik Lindborg lite väl vanlig.

Magnus Sjöberg

KRISTER LINDER*Songs From the Silent Years*

SUBSPACE/PLAYGROUND

I förra numret av Groove förklarade Krister Linder att han graviterar mot frid och stillhet när han inte spelar med metalbandet Enter The Hunt. Ett uttalande som inte är särskilt förvånande (mer förvånande att han faktiskt sjunger i ett metalband) om man följt Krister Linder under åren. Grace, Dive och hans egna soloprojekt med ambient elektronisk musik har alla något svävande bräckligt över sig. Stråkljud, dimhöjda stämningar och så Kristers visksång.

På *Songs From the Silent Years* har Krister Linder producerat nästan allt på egen hand. Det är kompetent och snyggt förpackat. Hans sång känns omedelbart igen och den är lika försiktigt trevande som musiken. Stundtals är det mycket vackert. Men tyvärr händer inte så mycket, det saknas dynamik. *Turning Daisies* och andra spår är spröda elegans, men tillsammans tar de ut varandra. Krister Linder hade behövt bryta upp det försiktiga med någon kontrast. Han kunde ha frågat sina kompisar i Enter The Hunt. De hade nog kunnat riva hål på fluffet.

Mats Almegård

DANIEL LINDSTRÖM*Nån slags verklighet*

SONYBMG

Så var det då dags för Daniel Lindström att waila vidare efter *Idol*-vinst, utsålda turnéer (nästan lika stora som tvåan Darins) och bästsäljande debutplatta. Men som väntat är låtarna (som är på svenska) och framförandet tandlösa och pinsamt bleka. De platta texterna som Daniel själv skrivit parat med spetig och osäker sång borde förpassa *Nån slags verklighet* till rebackarna med en gång. Tack å hej då!

Gary Landström

LOS LOBOS*The Town and the City*

MAMMOTH/EMI

Jorå, de finns än. Los Lobos. Minns att jag tyckte att *The Ride* som kom för något år sedan var lite trött och tradig, men helt plötsligt har något hänt. I alla fall i mitt tycke. Från att ha varit mycket av ett rockband med tydliga mexikanska rötter känns det på *The Town and the City* som att det episka och mer lägmälda tagit över helheten. Allt går lite långsammare, allt är lite mer släpande. Mer berättande, både i musik och text. Och fastän det ibland

känns som en mycket gammal Peter Gabriel eller en lite för ärrad och fantasilös Tom Petty känns det rätt okej. Men det är när man musikaliskt expanderar Mexico som vagt musikaliskt rättensnöre till att omfatta mesta delen av Centralamerika som Los Lobos växer, vilket också ger tyngd och pregnans till texterna. Det ofta mässande "Killing myself to survive" i *Hold on* ger i längden en övertygelse, en förståelse för vad som vill komma fram. Och fastän jag fortfarande inte kan komma ifrån känslan att det ibland blir lite väl segt, att Los Lobos väl ändå börjar bli lite väl färade, vilket emellanåt kan ge utslag i musiken, så tycker jag ändå det här är rätt schysst.

Magnus Sjöberg

MADE OUT OF BABIES*Covard*

BORDER

Detta är ett av de band som faktiskt lyckas med konststycket att göra sig omöjliga att placera i ett fack. Precis på det sättet som de flesta band önskar att de kunde, och som de gärna också säger att de gör. Hur ofta har man inte hört "vi är väldigt svårplacerade, det går inte att sätta en etikett på oss". Varför just detta är det mest önskvärda kan man spekulera i, kanske är det för att väcka intresse hos potentiella lyssnare och skivköpare.

Made Out Of Babies, då? Tja, med rötterna i hardcore lyckas de framföra en snygg blandning av ilsken energi och en ganska tung nedstämd atmosfär. Musiken är ganska basbetonad och stundtals simpel, men ibland ordentligt progressiv och experimentell. Allt detta med sångerskans Julie Christmas stundtals darrande osäkra, stundtals aggressivt vrålande stämma. Hon har blivit jämförd med storheter som PJ Harvey, Courtney Love och Karen O, jag skulle vilja lägga till en ung och lite vekare variant av Björk till denna digra lista. Hon darrar på rösten och man tror ibland att hon ska tappa tonen av osäkerhet, men det händer aldrig. *Covard* är helt klart en intressant platta, vi kommer nog få se mer av Made Out Of Babies.

Petra Sundh

MARSMOBIL*Minx*

COMPOST/BORDER

Roberto Di Giola och Martine Rojine har lyssnat mycket på fransk pop från 60-talet. De har också skaffat sig producenter som Peter Kruder och Christian Prommer från Fauna Flash. Det har i detta fall lett till en skiva som är helt överlastad med jobbiga flöjtjud och en alldeles för cool attityd för sitt eget bästa. Marsmobil är som Stereo Total – en annan duo som alltid satt influenser och yta före musiken.

Mats Almegård

MASTERLAST*Mastery of Self*

ESCAPI MUSIC/SOUND POLLUTION

Att det finns medlemmar i Masterlast som tidigare spelat med Yngwie Malmsteen, Jörn Lande och Michael Schenker verkar helt otroligt när man lyssnar igenom *Mastery of Self*. Vi snackar långt borta från neoklassiskt gitarrgnidande och hamnar istället rakt i en hård hybrid av nu-metal och industri med vibbar av rysarrullemusik.

Debutanterna gör sig bäst när de drar ner på tempot och skapar kusliga stämningar som i *Monkeys*, *Shout Your Way Out* eller *Run Far From Me*. Finns egentligen inga större brister i de hurtigare låtarna heller men nu känns det lite sent påkommet att ge sig in i Marilyn Manson-land, särskilt när man hamnar på efterkälken.

Roger Bengtsson

DELBERT MCCLINTON*Live from Austin, TX*

NEW WEST/PLAYGROUND

Över 20 utgivna skivor till trots har Delbert McClinton förblivit ett skuggnamn. Detta knappast beroende på bristande kvalitet. Han har funnits med på munspel bakom bluesens storheter som Howlin' Wolf och Jimmy Reed redan på 50-talet. Jag skulle snarare säga att orsaken är brist på unik personlighet. Han har en säker röst, rotad i southern soul-traditionen och har tydligt funnits med som en hungrig fluga på vägen hos giganterna och sugit åt sig minsta sockersmula och gör alla "nummer" oförskämt bra men ändå för tillrättatlag. Rutin är paradoxalt nog inte alltid en fördel. Något fattas – lite skit i hörnen som får de starkaste partierna att behålla sin lyskraft.

I sina rockigare stunder låter McClinton som John Fogerty och är skicklig på att kombinera soul, 50-tals-rock'n'roll, blues och country. Men här, på den nytvignna liveskivan från 1982, är det ändå soulen som dominerar – storband och mycket blås i bakgrunden. Dock förvånande lite av McClintons berömda munspel, vilket lätt dränks i den massiva bläsektionens utspel, när det väl dyker upp. Bra ljud annars, för att vara en liveskiva. Inga störande applåder eller dånande högtalare. Jag frågar mig däremot varför man ger ut en liveskiva från 1982 år 2006? Är det av omtanke beträffande eventuella samlare eller har någon hittat den gamla inspelningen i damm och tänkt passa på att ge ut den innan McClintons namn faller i glömska? Min generella åsikt är att det är svårt att fåaska att nytända om glöden inte funnits med och pyrt under tiden.

Mathilda Dahlgren

METHOD MAN*4.21... The Day After*

DEFJAM/UNIVERSAL

Shaolin-veteranen och storrökaren Mef har hängt på Ghosts försök att återupprätta Wus rykte till sin forna glans. Det gör han med en platta proddad av RZA, Scott Storch och Erick Sermon och gästad av ODB, Ginuwine, Fat Joe, Redman, Styles P, Raekwon och Lauryn Hill. Inga stora överraskningar alltså.

Och det vill inte riktigt lyfta. Det blir jämntjockt och småträdigt att följa de släpiga beatsen och den läspande rappen. Ingen höjdare för klanen alltså.

Gary Landström

MILDENDO*Eggsis*

MILDENDO

Det är märkligt att se tillbaka en dryg månad och minnas de långa sköna ljusa kvällarna ute i gröngräset. Bara vetskapen om att semestern ligger i det fördolda i ännu ett år gör mig lätt lite inätvänd. Möjligheterna finns att försöka finna så många saker som möjligt som håller glädjeminnena vid liv, men det slutar ofta med att du bara blir mer opeppad till att göra det som ska göras.

När *Eggsis* lugnt börjar varva upp i CD-spelaren är det som om allt runt omkring bromsar upp för ett ögonblick. Först riskerar det att kännas alltför deprimerat och vemodigt men efter några takter släpper det och allt börjar kännas rätt skönt. När gitarrerna samklangar med Krister Anderssons mjuka vädjan om tröst och förlåtelse tornar stora mörka moln upp i omgivningen och det är nästan som om regnet vräker ner för att hedra alla som känner sig ensamma.

Dessa sex göteborgare bjuder på en skön debut där americana möter britpop. Materialet känns genomarbetat och välproducerat, men hamnar efter ett par låtar

i en jargong som känns platt. Av två försök att inte lura lyssnaren in i total nedstämdhet är det tyvärr bara sista spåret *A Long and Lonely Stretch* som får det att börja spritta lite skönt i kroppen, men då är det alldeles för sent.

Samuel Olsson

MINIMUM CHIPS*Lady Grey*

MOTEEER/DOTSHOPSE

Jag har ofta sett Australien som ett hopp-löst popland. Som ett konstant solsken där inget som helst motsvarande svenskt vemod kunnat utvecklas och ingen pallar hänga längre perioder i studio. Som en enda stor och laidback grillfest med Men At Work.

Förra året mötte mina fördomar motstånd i form av åtta-mannabandet Architecture in Helsinki. Australien blev mer än solsken och *Do the Whirlwind* satte Melbourne på popkartan. Kvartetten Minimum Chips verkar, även de, i Melbourne och som svar på tal.

De har stretat som band i över 10 år och satsar nu, med nya UK-baserade bolaget Moteer i ryggen, på att göra sig ett namn utanför ön. *Lady Grey* består av några nyskrivna låtar och en del från tidigare utgivna *Sound Asleep EP* och *Kitchen Tea Thankyou EP*. Perfekt introduktion alltså.

Den bjuder på dov electropop med inslag av krautrock och doftar starkt av franskt 60-tal. Stereolab är den givna referensen. Med glockenspiel, trombon och retroorglar förs även några tankar till The Concretes. Framförallt i hitpopdängan *Know You Too Well*. Nicole Thibaults röst är vacker, introvert och spröd utan att vara naiv eller bristande, vilket hon särskilt visar prov på i suggestiva inledningsspåret *Cold Afternoon*.

Vänd öronen mot Land down under. Det finns gott om hopp.

Matilda Gustavsson

MIXTAPES AND CELLMATES*If There is Silence Fill it With Longing*

NOMETHOD/DOTSHOPSE

Det här bandnamnet har passerat mig flera gånger det senaste året. Och trots att jag faktiskt stod och höll i deras första EP, *Juno*, blev det aldrig så att jag köpte den. Vilket jag verkligen ångrar nu, när jag hör uppföljaren. För det är hemskt bra. De låter som ett Radio Dept på vårpromenad, men med vemod innanför den tunna jackan. De kompakta syntarna blandas med trummaskinens ilska beats och de melodlösa gitar slingorna. Och så Robert Svenssons röst ovanpå detta. Som andas tonårsrum och oanvänd energi. Kärlekstörst och besvikelse. Det är väldigt fint. Jag kommer att lyssna mycket på det här. Gör det ni också.

Linda Hansson

MOUNTAINEERS*When the Air is Bright They Shine*

TYPE/DOTSHOPSE

Mountaineers tredje fullängdare, *When the Air is Bright They Shine*, har influenser i 60- och 70-talets folkrock. Öppningslåten *A Town Called Ivanhoe* påminner om José González och Kings of Convenience fast med en egen smak av bossa. Idag har minst en av mina fördomar försvunnit. Tyskar kan sjunga på engelska, och det låter bra!

Alessandra Johansson Cavallera

MOUSE ON MARS*Varcharz*

IPECAC/BORDER

En Mouse on Mars-skiva är alltid en rätt omtumlande upplevelse. Ända sedan *Vulvaland* för 12 år sedan har Andi Toma och Jan St. Werner sett till att göra knepigt

krångliga rytmexperiment som inte är alls lättuggade. Så ej heller denna gång. *Varcharz* är det första släppet på Mike Pattons Ipecac och det viker inte ifrån den experimentella motorvägen. Varför skulle det förresten? Mike Patton är också ett säkert kort när det handlar om musik som inte direkt passar till fikarasten.

Varcharz kräver som vanligt en hel del. Det verkar som om förra årets *Live 04* inte bara visade att Mouse on Mars är ett av de mer intressanta elektronikabanden live. *Varcharz* är förvisso ett studioalbum, men jam-känslan och liveattityden finns kvar och det känns verkligen som om de spelat live i studio och bara låtit hårddisken svälja det spelade materialet. Fördelen med det är att lavedynamiken finns kvar. Nackdelen är att det ibland kan urarta i långa solon och ändlösa rytmorgier som i hårdrockande låten *duul*. Och konstigt nog (för jag gillar livekänslan) är det i hårdast styrda *igoegowhygowego* som det fungerar allra bäst. I den låten blir Mouse on Mars både mer dansgolvorienterade och djupare än de kanske någonsin varit – och det utan att för en sekund tappa bort experimentlustan och de knäppa infallen.

Mats Almegård

MUSHROOMHEAD*Saviour Sorrow*

MEGAFORCE/PLAYGROUND

Dessa åtta stenhårda snubbar som gått under namnet Mushroomhead sedan mitten av 90-talet, legat på Billboards topp 40-lista och spelat industribetonad nu-metal innan vi visste vad det var, har bestämt sig för att erövra den europeiska kontinenten på allvar med sin *Saviour Sorrow*. De lät som Slipknot innan Slipknot själva gjorde det, dock utblandat med blastbeats och samplingar. Det gör musiken intressant, och har en förmåga att understryka aggressiviteten och energin. Det är snabbt och adrenalinspackat, Machine Head flirtar med Nine Inch Nails, och kommer säkert gå hem hos europeiska metalfans på samma sätt som de gjort i USA. Jag tror fortfarande att det finns en plats för Mushroomhead, även om nu-metallen egentligen haft sin storhetstid. De har trots allt något som gör dem mer unika än mainstreamband som Limp Bizkit och Linkin Park som fått stå i förgrunden för den "moderna" hårdrocken.

Petra Sundh

NAPALM DEATH*Smear Campaign*

CENTURY MEDIA/EMI

Nu vet jag varför jag aldrig lyssnat på Napalm Death. Inledningen på *Smear Campaign* låter lovande, jag tänker att det vankas ångestmangel á la Cult Of Luna. Ack vad fel jag har. Nej, kvartetten slänger ner skrot och en gris i en mixer och sen kör de på max. Efter ett tag känns det som att stå framför en fläkt, musiken bläser förbi i en jämn massa där inget fastnar i mina öron. Jag är helt övertygad om att de som gillat Napalm Death tidigare även kommer att gilla dem nu. Själva kommer jag att fortsätta med att inte lyssna på dem.

Mikael Barani

LEIGH NASH*Blue On Blue*

ONE SON/PLAYGROUND

Det är lustigt hur det finns vissa låtar och bandnamn som fastnar och sen aldrig försvinner, men som inte heller gör sig påminda, eller pockar på ens intresse att vilja ha mer. Ett av de banden är Sixpence None the Richer, som i slutet av 90-talet hade hits med *Kiss Me* och *There She Goes*. Låtar som finns i mitt medvetande och som jag kan börja nynna på utan att ens tänka efter innan. Men mer än så blev

de aldrig, trots att till och med en best of-skiva släppte.

Och nu, två år efter att de splittrats, ger leadsångerskan Leigh Nash ut sin debut. Då Sixpence None the Richer var catchig, lättlyssnad popmusik, ligger det här mer åt countryhållet och är emellanåt ganska nedtonat. Fast att det fortfarande är poppigt, harmlöst och gulligt. Men om deras musik var radiopop, gjord för en solig dag i parken, är det här feelgood-pop. Som passar bäst hemma i fätöljen ihop med en nyinköpt tidning och en kopp kaffe. Fast några låtar som fastnar och inte vill försvinna, lär det bli svårt att hitta.

Linda Hansson

NEWCLEUS

Destination Earth – The Definitive Newcleus Recording

DEEPLAY SOULTEC

Malmöbolaget som gav oss Dibabas finfina *Songs For Good Lives* är tillbaka. Och det med en riktig electrobomb! För här pratar vi riktigt klassisk electro i sin finaste framtidskäta old-school-skepnad. Newcleus var ett löst format kollektiv i New York som startade i slutet av 70-talet. Efter undergroundhitten *Jam on Revenge (The Wikki-Wikki Song)* och två album som inte sålde särskilt bra alls har Newcleus fortsatt i skuggan av sina tidiga succéer. Men sedan några år ligger projektet på is. Nu plockar som sagt svenska Deeplay Soultec upp rymdhjälmen och bjuder in till ett riktigt skönt partaj.

Stundtals påminner det om Duran Duran, i andra stunder om Afrika Bambaataa och Model 500, utan att vara så underground som de två sistnämnda. Det här är electrodisco som borde blivit större då, men som fungerar lika bra på ett nostalgiskt golv idag. Även om det ibland blir lite väl mycket *Woodpecker From Space* över rösterna. Allra bäst är *Jam On It*. Det är old-school-electro när benen börjar röra sig av sig själva. Oerhört medryckande och skönt. Tyvärr märks det att Newcleus inte blev bättre med åren även på denna samling. Så låtar som *Greedy Girls* kan man gärna hoppa och bara lyssna på pärlorna från början av 80-talet.

Mats Almgård

NOW IT'S OVERHEAD

Dark Light Daybreak

SADDLE CREEK/BORDER

Lurades först att tro att självaste Liam Gallagher stod bakom mikrofonen. Då han och hans fornstora band inte presterat något av intresse de senaste tio åren hade det varit ett ypperligt läge att glida in i *Now It's Overhead* där den smådrömska poppen kändes passé för ett bra tag sen. Att springa i bakhasorna efter Radiohead, Blur och syntpop vore kanske en idé om man hade fler låtar som *Type A* i arsenalen, men knappast annars.

Roger Bengtsson

PAOLO NUTINI

These Streets

ATLANTIC/WARNER

Jag vet inte, men det är något irriterande med Paolo Nutini. Jag är inte säker, men jag tror det är att han funnit en, om inte felande, så i alla fall, länk mellan Thin Lizzy och James Blunt. Nästan, i alla fall. Och att få det att låta så smidigt.

För egentligen är det inget fel på låtarna på *These Streets*, bra, souliga, lite riviga emellanåt. Han sjunger bra, egentligen inga invändningar, möjligen att ett par spår blir lite såsiga och att det inte finns något som i egentlig mening griper tag. Och det är inte så att Paolo Nutini kommer att spelas sönder och samman till sammanbrott som James Blunt, det är inte någon kopia. Skulle Paolo spelas sönder i

radio är det på egna grepp. Om det sen är gott eller ej vet jag inte. Bara att det inte känns som han lämnar något efter sig när man hört honom. Mer än en känsla av déjà vu.

Magnus Sjöberg

OBIE TRICE

Second Round's On Me

SHADY/UNIVERSAL

D12-medlemmen Obie Trice fortsätter på bar-temat efter albumdebuten *Cheers*. Den här gången bjuder han laget runt i *Second Round's On Me*. Och det bjuds på mycket smått och gott; hårda, raka men svängiga beats med texter om det inte alltid så ljuva livet i Detroit. Eminem-skyddsslingen låter mer egen nu, även om det hörs vem han inspirerats av.

Prominenta gäster som Nate Dogg, 50 Cent, Akon och naturligtvis Eminem hjälper till och gör några av albumets starkaste spår i *All of My Life, Everywhere I Go* och singeln *Snitch*. *Wanna Know*, där Obie samplat Van Halen är också en riktigt bra låt.

Efter förra året kan Obie sälla sig till skaran av hiphopare som blivit skjutna, vilket naturligtvis tas upp i låten *Cry Now*. Och visst kan man förstå behovet av att få rappa av sig, men pistolskott i låtarna känns ändå väl överdrivet. Musiken räcker mer än väl, vi vet att du är hård ändå Obie.

Sara Thorstensson

OLAV LARSEN & THE ALABAMA RODEO STARS

Love's Come to Town

ROOTSY/BORDER

En färgad norsk man sjunger snyftcountry med charmiga undertoner uppbackad av ett band fullt av vita män. Det hör inte till vanligheterna. Man skulle dessutom kunna tro att det var tvärtom när man hör bandnamnet Olav Larsen & The Alabama Rodeo Stars. Tankarna går automatiskt till gospel, men sådana tendenser hörs enbart i *Sweet Saviour's Arms*. Detta kan man se som ett tydligt tecken på att man inte ska ha fördomar utan att musik är ett globalt fenomen som talar till alla folkslag och lever sitt eget liv.

Musiken är melodiös och anknyter starkt till den moderna americana-traditionen. Jag tycker mig höra uppenbara influenser från exempelvis Ryan Adams men också Waterboys keltiska fiolspel, lite för uppenbara kan tyckas samtidigt som den klassiska countryn vakar över det hela som en stor örn... Men svallande känslor väcks oavsett. Munspelet i öppningsspåret *May the Sun Always Shine* berör direkt på djupet och låten fortsätter i en stämningsfull duett med Merethe Camilla By. Hennes Joni Mitchell-liknande röst stämmer alldeles utmärkt ihop med Larsens behagligt vilsamma stämma. Skivan håller huvudsakligen samma stil rakt igenom, hög kvalitet men inga ögonbrynshöjande överraskningar. Tempot höjs visserligen till lite squaredansuppbjudande blues-grasslingor emellanåt och en och annan jazzton. Men allra främst är detta en lugn och trygg mysskiva – en stark debut, men vad blir nästa steg? Kanske lite mer hetta, lite Rodeo...

Mathilda Dahlgren

ONEIDA

Happy New Year

ROUGH TRADE/BORDER

Tokstollarna i amerikanska Oneida inleder sitt åttonde album med en hypnotisk *Kyrie Eleison*-aktig hymn, *Distress* låter nämligen som en psalm i psykedelisk skrud. *You Can Never Tell* har också inspirerats av det LSD-dimmiga 60-talet och bär likheter med soundet på *A Saucerful of Secrets*. I akustiska *Busy Little Bee* plockas de sydasiatiska

stränginstrumenten fram och på flera ställen har låttexterna fått ett hippieflummigt naturromantiskt element. Kanske är det på *Happy New Year* som Oneida kommer närmast The Incredible String Band som de så gärna vill jämföras med. Men som sig bör på en Oneida-platta finns här naturligtvis det obligatoriska kaoset, där melodislingor lagts lager på lager och låtarna är uppbyggda som ett enda långt repeterande crescendo. *Up With People* låter som krautrockens svar på Prodigys *Speedway*. Skönt att veta att de fortfarande lever efter mottot: "Don't take away the precious wreck of chaos we are in", som de så passande sjöng på *Secret Wars* från 2004. Oneida verkar inte veta vad ordet formsvacka betyder.

Annica Henriksson

ON TRIAL

Forever

BAD AFRO/IMPORT

Det är lätt att låta sig svepas med av On Trial. Dessa danskar är uppenbarligen lika bra på att göra melodios rock som forna turnékompisarna i The Hellcopters. Det är maffigt och intensivt och emellanåt också ganska tungt. Sångarens röst får mig att tänka på bandet Live och deras Edward Kowalczyk. Och faktiskt påminner en del av låtarna om just Live, när de hade sina mest rockiga stunder. Om du tycker du om traditionell rock, gillar ovanstående referenser och inte kräver några större överraskningsmoment, kolla då in det här bandet.

Linda Hansson

STACIE ORRICO

Beautiful Awakening

VIRGIN/EMI

Det har blivit dags för amerikanska Stacie Orrico att släppa album nummer tre. Detta efter att hon med sina föregående släpp sålt över tre miljoner skivor. Hon är tjugo år gammal. Och med detta i åtanke kan jag inte låta bli att imponeras. Både av henne och av nya skivan. Samtidigt blir jag förvånad över mig själv för att jag köper det så lätt.

För Stacie Orrico befinner sig i den traditionella r'n'b-genren med allt vad det innebär av dyra produktioner och lättillgängliga låtar. Men det är riktigt bra faktiskt. Stacies röst är av ett sådant slag att man vill ha den nära inpå och gärna på hög volym. De flesta av spåren är starka och innehåller charmiga gospelklapp, mjuka stråkarrangemang och många, och tillrättalagda, körer. Det är en jämn skiva som lämnar en behaglig känsla av att det inte behöver vara svårare än så här. Sen att jag försöker blunda inför, de för genren så obligatoriska, wailingarna och de ibland lite väna texterna är en annan historia som inte är lika viktig.

Linda Hansson

OUTKAST

Idlewild

LAFACE/SONYBMG

Så, då var stilrena Atlanta-sönerna André 3000 och Big Boi tillbaka – och inte bara med en platta, en medföljande musikal-film har de gjort också! Musikvideoregissör Bryan Barber fixar den sedesamma filmen som utspelar sig på en svartklubb i 1930-talets södern där denna ambitiösa och dynamiska duo sjunger och dansar och skådespelar i tidstypisk miljö. Tunga skådisar som hjälper till är Broadwayräven Ben Vereen, Ving Rhames (*Pulp Fiction*), *Mission:Impossible*, *Con Air*) och Terrence Howard (*Ray*, *Crash*, *Hustle & Flow*).

Och plattan blandar swing, hiphop (Snoop är med), soul och r'n'b (gäster inkluderar Macy Gray och Sleepy Brown) på ett Outkast-smidigt sätt – finns inget

att klaga på således. Inte riktigt lika spännande som en "vanlig" Outkast-platta eftersom det hela tiden låter lite tjo och tjim över musiken, men skivan *Idlewild* är ändå njutbar. Får se om filmen också når ända fram.

Gary Landström

PALESTINE

Land of the Lost
ETHNICITY RECORDS

Son till palestinska flyktingar kom artisten Palestine till Sverige när han var tre år. *Land of the Lost* är Palestines sätt att visa sig sitt folk trogen. Det är en snygg välproducerad debut med skön hiphop.

Titeln *Land of the Lost* kan låta som ett renodlat politiskt album, men det är lika mycket musik som innehåll. Om inte mer på vissa spår. Producenten är Soulscientist som producerat sju av tolv spår. Även Ledrac har varit med på ett hörn med låten *Break I Bone*. *Listen to My Story* känns igen, den inleds med "once upon a time not long ago" vilket är Looptroop rakt av. Men det gör inget att Palestine inte är helt unik eller först med sitt sound eller sina texter. Det är bra ändå! Och dessutom gör innehållet hela albumet ännu mer intressant. Var beredd på att *Get Real* där Palestine sjunger "I am hip hop" kommer spelas om och om igen.

Therese Ahlberg

PALLIN

Bright Moments
CUBIC MUSIC/DOTSHOP:SE

Med uppsättningen akustisk gitarr, trumpet, cello, trummor och sparsamma electronicainslag kliver det fyra man starka stockholmsbandet Pallin in i rummet. Snabbt och smidigt dras jag in i ett tillstånd av lugn och förvirring, då jag ömtåligt slits mellan känslan av att sitta vid en spegelklar sjö långt ifrån vardagsstressen samtidigt som jag befinner mig mitt inne i en roadmovie där asfalten ringlar fram lik en evighetslång flod kring det karga ökenlandskapet.

På *Bright Moments* som är den tredje fullängdaren från denna instrumentala kvartett, ges tid till reflektion. Det japanska skivbolaget cubic music har tillsammans med bandet plockat fram det bästa ur det material som sedan tidigare levererats och öppnar upp till en värld där improvisationen får staka upp vägen.

Pallin visar ett fantastiskt bra exempel på spelglädje. Musiken kommer inifrån och släpps ut med sådan känsla och musikalitet att den stress som förekommer utanför förstret känns enormt avlägset.

Samuel Olsson

THE PANIC CHANNEL

(One)
CAPITOL/EMI

De mindre inspirerande 3/4-delarna av Jane's Addiction har tydligen behov av att göra musik utan sin naturliga ledare Perry Farrell – men ack vad Dave Navarro och co bedrar sig. Att låtsas att man är ett gitarronanerande Soundgarden är 2006 funkare inte alls om någon nu trodde det. Maken till fattig och blek platta var det länge sedan jag stötte på. Sångaren Steve Isaacs lyckas heller inte rädda det sjunkande skeppet, och hur skulle han kunna göra det med sin fjösiga medelklassröst. Tydligan funkade kvalitetssåkringen på skivbolaget inte denna dag. Usch.

Gary Landström

PHARRELL

In My Mind
STARTRAK/EMI

Neptunestrollkarlen Pharrell Williams har proddat hela debutsoloplattan själv, men det är faktiskt så att han inte leder den moderna r'n'b/hiphop-utvecklingen

längre. Det smärta att skriva det men tiden har hunnit ikapp hans patenterade blippsound med mufflade beats. Känns som han stampar på samma plats när andra producenter försöker hitta nya vägar. Kanske är det det goda livet som gjort denna superhunk mätt, det räcker att upprepa sig själv för att bli betald – så vad är då drivkraften? Att jobba med sitt klädmärke Billionaire Boys Club? Eller kanske behöver Pharrell bara en anledning att få hänga med polarna Snoop Dogg, Kanye West, Pusha T, Nelly, Jay-Z och Gwen Stefani? Inte är det att göra nyskapande och nyfiken musik i alla fall. *In My Mind* är alldeles för blek för det.

Gary Landström

PLANET ALLIANCE

Planet Alliance
BORDER

Planet Alliance är sammansatt av folk med rötter hos Hammerfall, Ozzy Osbourne och Last Tribe. Detta innebär elva låtar fyllda av längtande riff från 80-talet, power metal-sång och inte särskilt spännande musik. Allt är enligt regelboken och därför är det tråkigt. Ett samarbete av detta slag borde ha utrymme för lite nyskapande grejer, men det är band som detta som belyser problemet med en stor del av all metal. Det är alldeles för konservativt, onyanserat och få vågar trotsa den osynliga gränsen för vad som är tillåtet. Filmen *Rock Star* illustrerar detta fenomen på ett alldeles utmärkt sätt.

Mikael Barani

POISONBLACK

Lust Stained Despair
CENTURY MEDIA

DISCO ENSEMBLE

First Aid Kit
FULLSTEAM/UNIVERSAL

Jämte de gånge föreställningarna om att finnarna karaktäriseras av heta bastubad och ivrigt intagande av starkdrycken Koskenkorva (med reservation för stavning) har ännu en förömnad om de dyker upp i Eurovision Song Contest, konstigare saker har inträffat.

Posionblack, med forne Sentenced-sångaren Ville Laihiala i blickfånget, är ännu ett starkt finskt metalless där melankoli och melodi möts i en angenäm och tilltalande symbios. Lyssnar man noga finner man en träffsäker schlagerhöjning och bli inte förvånad om de dyker upp i Eurovision Song Contest, konstigare saker har inträffat.

Disco Ensemble bryter trenden och bjuder upp till dans med ett första hjälpen-kit av infernaliskt explosiv post-hardcore. Letar du efter goth, doom eller metal har du traskat fel på kartan men om du inte faller för de positivt genomsyrade texterna och de grymma refrängerna är du hopplöst vilse.

Roger Bengtsson

PRINCESS ROCK

Princess Rock
ROASTINGHOUSE/PLAYGROUND

Debutalbum från Princess Rock från Skåne, och efter första lyssningen känner jag mig lite splittrad. För visst är det bra, det är riktigt bra. Men jag får hela tiden en känsla av nostalgi, från tiden kring decennieskiftet 1980-90, lite av gamla An Emotional Fish. Vet inte vad det beror på. Vet inte om det är fiolen som dyker upp emellanåt eller nåt annat, hela andan. Men något är det, lite störande. Egentligen inte så irriterande, jag kan bara inte identifiera känslan. För det är pop med driv, riktigt driv, sånt där där man kan bli salig av om rätt tillfälle ges vid rätt tidpunkt på någon festival någon gång, tillsammans med de

här episka, nästan monstruöst potentiella lugnare eposen som får växa. Så där att man blir rakt euforisk. Sånt där som sällan funkar på skiva. För det är väl ytterligare en känsla, att det skulle kunna vara så mycket mer, så mycket mer närvaro, så mycket mer allt. Men bara man vet det känns också Princess Rock som något som kan bli riktigt bra, riktigt aktningsvärt. För det skulle inte förvåna om de faktiskt skulle kunna spela skallen av en live med bara några charmanta poplåtar och attityd.

Magnus Sjöberg

RHYTHM & SOUND

See Mi Yah Remixes
BURIAL MIX/DOTSHOP:SE

De ställer inte upp på bilder. Låter sig inte citeras i texter och gör inga uttalanden i radio. Mark Ernestus och Moritz von Oswald har valt den mindre publika vägen och anser att de bara vill tala med lyssnarna genom musiken. En skräckinjagande inställning om man är musikjournalist.

Men Rhythm & Sound är förlåtna. De har gjort så oerhört mycket bra från studion i Berlin, så de får vara hur tillknäppa de vill. Bara de fortsätter ge oss musik.

På *See Mi Yah Remixes* bjuder de åtminstone, via ett antal fantastiska remixare (och någon mindre bra) på ett riddim som varieras på elva olika sätt. Ursprungligen släppt just som ett riddim, med olika sångare på varje spår, har *See Mi Yah* nu strukturerats om, remixats och filats till. Om du tycker att det låter enformigt och trist har du förmodligen inte lyssnat mycket på dub eller techno. För det här är varierat som bara den. Via Rhythm & Sounds egen Basic Reshape till Francois K:s trista drum'n'bassremix (den mest misslyckade på hela skivan) spänner detta album över olika röster och kanske främst en rad olika ljudlandskap; Ricardo Villalobos klaustrofobiska minimaltechno med jazzinfluenser (inte heller någon av de bästa), Sleeparchives digitala dub, Vladislav Delays feta elektronik (två av de bättre spåren) och Carl Craigs storartade remix som böljar fram som ett hav i svallning (ja, bäst av alla). På vägen händer det mycket. Fascinerande att se hur en musikalisk ryggrad blir så totalt annorlunda av olika röster och främst av olika remixare. Att den här skivan sedan samlar några av de intressantaste remixarna i dag gör ju inte saken sämre. Ett givet köp.

Mats Almgård

ROGER MIRET & THE DISASTERS

My Riot
PEOPLE LIKE YOU/SOUND POLLUTION

Roger Miret må vara okänd för de flesta av oss, och däremot logiskt också hans band, The Disasters. Men de är inte några nykomlingar på banan, de har drivit sin "...street level rock'n'roll" i enlighet med inspirationskälla för New Yorks hardcore/punkscen i över 20 år. De har mest verkat på gräsrotsnivå, turnerat flitigt för att vara en spridare av budskap och värderingar bland folket, och inte över dem. *My Riot* uppvisar helt klart en känsla av kämpanda, och storstadens asfalt och betong gör sig visst påmind i de stundtals ganska härligt skitiga riffen, men annars känns det mest som någon slags blöj-rock'n'roll-punk. Lite alltför tralliga melodier, inget fel i det, men i detta fallet tenderar de att kännas lite för mycket barnviseaktigt. Visst behöver man inte lägga band på glädjeytringar och lyckoutsövningar bara för att man har ett allvarligt och viktigt budskap, men för att bevara en viss trovärdighet ska man kanske hålla sig på rätt sida av det som kan uppfattas som infantilt och nästintill småtöntigt.

Petra Sundh

LINDA RONSTADT & ANN SAVOY*Adieu False Heart*

VANGUARD/PLAYGROUND

Jag har utvecklat ett tudelat förhållande till Linda Ronstadt, ett som dessutom tenderat växa sig allt större och starkare i vardera extrem riktning. Dels en fascination av den tröst och komfort som tycks finnas i hela hennes uppenbarelse med röst och sång, dels den förundrande grå tendens i låtval och stilar hon ibland kan röra sig i. Mitt eget problem, min egen smak, absolut.

Här, tillsammans med Ann Savoy, känns det som den Linda jag gillar, den Linda jag vill höra. Även om det blir lite väl naturskönt svepande emellanåt och lite väl snällt så känns det bra att göra sällskap med balladerna och det andra här. Balladerna, som emellanåt kan knastras om av en öppen eldstad, när det kan svänga till av bara fiol och gitarr. I de bästa stunderna kan de närmast sig att låta som ett par bluegrassinspirerade MacGarrigle-systrar. I de sämsta, eller mest överflödiga, känns det dock som att man inte kan se pannkakorna för all lönnsirap, inte känna smak för all sötma. Lite trist att ett ändå så pass sammanhållet album har en så ambivalent förmåga att verkligen gripa tag i en.

Magnus Sjöberg

RICK ROSS*Port of Miami*

DEF JAM/UNIVERSAL

Maffiga street hustlern Rick Ross (inklusive fetebling och rejåla tattoos) representerar Miamis bakgrat med sin tunga och köttiga hiphop. Han vill gärna jämföra sig själv med kungligheter som Ice Cube och Tupac men när inte ända upp med bara en platta i ryggen. Även om singeln *Hustlin'* sålts som ringsignal i miljonupplaga, plattan som helhet är rätt ospännande eftersom beatsen låter likadant hela tiden. Och Rick låter som han ser ut; deffad, skäggig, med rakad skalle och solglasögonprydd. Det är hårt och mörkt med en ständigt oroande känsla som växer till ångeststyrka. Rick är definitivt inget för slölyssnaren.

Gary Landström

THE SADIES*In Concert Vol. 1*

YEP ROC/BORDER

På pappret ser kanadensiska The Sadies ut att vara ett band i min smak. De litar ju alternativ countryrock, surf och garage. Men jag har aldrig riktigt fastnat för dem. Kanske är det för att de kastar sig mellan ovanstående genrer så hejdlöst och därför inte lyckas inge någon känsla av seriositet. De liksom slarvar bort sin talang.

Pure Diamond Gold från 1999, för att ta ett exempel, låt som ett album fyllt med parenteser. Merparten utgjordes av korta surfjinglar och däremellan några tråkiga countryspår (deras version av trad-låten *Higher Power* låt nästan ironisk) och en helt malplacerad garagerockdänga. Men sedan började det så sakta hända något. Med *Stories Often Told* fick countryn större utrymme och låtarna var avsevärt bättre. Nu kunde man börja nämna The Sadies i samma andetag som Son Volt och Uncle Tupelo. Men det var först på *Favourite Colours* från 2004 som bitarna började falla på plats. Surfjinglarna skalades bort och även om de fortsatte envisas med sina instrumentala spår låt de nu mer hemma-hörande. På *Favourite Colours* blommade också the Byrds-influenserna ut ordentligt (redan på *Tremendous Efforts* från 2001 fanns en cover på *Wasn't Born to Follow*). Låtar som *Why Be So Curious, Pt.3* och *Song of the Chief Musician, Pt. 2* fick hjärtat att värka.

Nu släpper så The Sadies dubbelskivan *In Concert Vol. 1* som är inspelad i Toronto i februari och på gästlistan syns namn som Garth Hudson, Jon Spencer, Gary Louris (Jayhawks), Jon Langford (Mekons) och naturligtvis Neko Case. Den innehåller hela 41 spår som i mångt och mycket kan ses som en rekapitulering av deras karriär. På andra skivan fungerar The Sadies som The Band i *The Last Waltz*. De kör sina egna låtar för att sedan ackompanjera gästartisterna. Jon Spencer hinner till exempel köra hela tre Heavy Trash-låtar. Men här finns även en helt oväntad (och bra gjord) cover som Pink Floyds *Lucifer Sam*.

Liveplattor är främst riktade till fansen och *In Concert Vol. 1* lär inte göra ett enda The Sadies-fan besviken. Jag tillhör inte riktigt den skaran och tröttnar därför – precis som på deras studioplattor – fort på de instrumentala spårerna. De får samma effekt som reklamavbrott i en film på tv. Jag tappar koncentrationen på grund av alla kisspauser. Men det går inte att betvivla att The Sadies är ett bra liveband. Och visst hade till och med jag velat vara där, på Lee's Palace i Toronto.

Annica Henriksson

SCISSORS FOR LEFTY
Underhanded Romance

ROUGH TRADE/BORDER

De är från San Francisco, Scissors For Lefty men om man ska vara fördomsfull känns bandet mer som en ansträngd New York-produkt. Musikaliskt vill de hemskt mycket, mest av allt vill de vara hetare än hetast. De vill så gärna hajpas. Det är rock med ett dansant industrimoln över sig eller också lam Mando Diao-rock men jag tycker inte att det blir så mycket mer än opersonlig dunka-dunka faktiskt. Ibland vill sångaren vara med i The Strokes, andra gånger vill han helst vara Jarvis Cocker. För att inte tala om när han förvandlas till en blandning av Niclas Frisk och Lou Reed. Schizofreni är väl en sak men om bandet samtidigt gör något helt annat går det lite väl långt.

När de saktar ner, som i *Wandering Arms* är det riktigt bra faktiskt, då får de ihop alla viljor till en fungerande helhet. Men problemet är att de är för sugna på att slå igenom, istället för att fundera på vad de verkligen gör bra.

Martin Röshammar

THE SEARCH*Bloodbathe and Bazaar of Lush Limbs*

DEAD FROG RECORDS

Långsamt och sakralt. Ingenting för otåligen partymänniskor, men perfekt en regnig söndagseftermiddag när allting känns sådär lagom jävligt.

Påminner om The Mars Volta i sina långa, elektroniska utsvävningar, men låtarna är definitivt kortare och andnings-pauserna fler. Paralleller kan även dras till The Knife, med sina svarta referenser. För mörkt är det, The Search är emellanåt ända ner i Hades och vänder.

En spännande skiva som kräver en del av lyssnaren.

Gabriella Fäldt

RON SEXSMITH*Rarities*

THE MUSIC COMPANY

Ron Sexsmith är produktiv men inte riktigt så produktiv som jag trodde först. Den helt okej skivan *Time Being* kom tidigt i somras och nu, när det här skrivs, innan ens sommaren är helt över kommer *Rarities*. Men det är ingen ny skiva, dels handlar det om tidigare utgivna sånger som inte kom med på några av Torontokillens många "riktiga" skivor. Men det handlar också om lite covers och lite andra versioner av hans låtar. Som jag förstår det gavs *Rarities* ut i

hemlandet Kanada redan för tre år sedan. Nu kommer den ut i Sverige och det är väl för att vara ärlig bara Sverigevännens allra trognaste fans som jublar.

Ron Sexsmith är aldrig dålig, inte ens när han låter mer som Bob Geldof än Bob Geldof själv på tolkningen av Boomtown Rats *Don't Like Mondays*. Men speciellt inspirerat är det inte. Det är en charmig, avslappnad samling låtar men det är också där felet ligger. Det tändar liksom aldrig till. Anledningen till att sångerna faktiskt inte kom med på några skivor från början är rätt självklara, de var för tillbakalutade för att någonsin bokstavligen välta oss lyssnare som så många andra av hans sånger faktiskt gjort.

Martin Röshammar

SILVER*World Against World*

BAD AFRO/IMPORT

Röjig spritrock, en smula dekadent texter och tralliga melodier. Så enkelt sammantatt norska Silver. Eller i en ännu kortare beskrivning: Backyard Babies på punk.

Det är med andra ord inget nytt under solen. Men det som talar för Silver är att normmännens förmåga att göra catchiga låtar vida överskrider många andra band i samma genren. Glammiga *Son of Sam* är en låt ni måste höra innan ni faller döda ner.

Silver har turnerat flitigt sedan debutplattan. Och det finns ingen anledning för bandbokare att sluta boka in dem med *World Against World* i bakfickan. Tvärtom. Får du chansen att sjunga med i *The Personal Decay* och *Only Boring People Get Bored* vid en scen nära dig så ta den.

Torbjörn Hallgren

SIR VINCENT LONE*Songs for Lonely Americans*

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Lite intressant är det ju att Jackie Leven låter mer intressant under pseudonymen Vincent Lone än vad han gjorde på sin senaste platta i eget namn. Å andra sidan kanske man inte har lika mycket att leva upp till, vad vet jag? Faktum är att här låter han de monotona partier som är motiverade, de som växer, de som tar över, de som berikar, verkligen göra det. Här låter det kanske lite enklare, här låter det kanske lite mer fantasirikt, men på samma gång är det det som lyfter. Det som ger ramen till texten, det som ger ramen till berättelsen, det som ger ramen till hela plattan.

Sen kommer man heller inte ifrån att han låter så mycket mer intresserad av att få en att lyssna. Mer atmosfäriskt, mer andandes, mer subtilt och dynamiskt än jag trodde: kontemplativt, men också eftertänksamt; som en tonsatt hörbok, som en illustrerad anda. Som att det känns enklare och mer avslappnat att vara Sir Vincent Love än Jackie Leven.

Magnus Sjöberg

SKATEBÅRD*Midnight Magic*

DIGITALO ENTERPRISES/IMPORT

Annie förklarade det med att det inte finns så mycket att göra. Som vanligt alltså. Så fort det börjar talas om en scen som bara är så där sjukt inflytelserik, viktig och tokbra, beror det på att staden där ett antal kreativa personer lever är så trist. När kommer Oskarshamnsscenen på allvar? Eller Västervik? Jag behöver pumpande electro därifrån omgående. Till dess får jag nöja mig med att lyssna på ännu ett lovande namn från norska Bergen.

Det är varken Kings of Convenience-pop, Annes mix av pop och dans eller Röyksopps svulstiga ambientpop. Skatebård må komma från Bergen och eventuellt

tillhöra samma kreativa scen. Eller också inte. Han känns nämligen inte så mycket Bergen. Snarare old-school Detroit eller nåt sånt. För det handlar om kokande het electro som han svänger ihop framåt midnatt. Med en bra balans mellan dansgolvet och rymdutflykter i soffan bjuder han på ett album som är varierat och riktigt riktigt bra.

Mats Almegård

TODD SNIDER

The Devil You Know
LOST HIGHWAY/UNIVERSAL

Det ska väl rätt mycket till för att känna att det här är en homogen och helgjutet album. Även om det hela tiden finns en riktigt stark amerikansk prägel på det, och mycket av det rock, känns det som att mycket av det spektrat täcks in. Det finns oftast en slags ledning in mot country och amerikanska rötter, men lika mycket av andra amerikanska ikoner. Har väl egentligen inget emot blandningen, men det stör mig att det hela tiden tuffar på utan att vare sig sänka eller höja sig. Det händer inte mycket som gör att man hajar till, inte mycket som gör att man ser bortom hissmusikshorisont. Som att åka buss genom Iowa.

Magnus Sjöberg

SO1.ILLAQUISTS OF SOUND

As if We Existed
ANTI/BONNIERAMIGO

Kantig hiphop, mjuk len röst, lugnt tempo, snabbt tempo, stiltje, elektroniska beats, coolt, argt, lite väl likt Lauryn Hill, Swamburger och DiViNCi, enkla refränger, flippigt, traditionellt, harmoniskt, äkta elektroniskt, rytm.

Jag älskar kontraster. Sol.iLLaquists of Sounds *As if We Existed* är fyllt av just det. Albumet börjar med *The Pledge of Resonance* där en poetisk musa förklarar vad musik är och slutar 12 spår senare med *Our 2 Cents* som är en skön wellness hiphop-låt. Allt däremellan är en blandning av bra ingredienser.

Therese Ahlberg

SPENCER DICKINSON

The Man Who Lives For Love
YEP ROC/BORDER

The Man Who Lives For Love är ett jam emellan Mississippi Allstars och Jon Spencer från Blues Explosion, och som sådant är det en tillrättalagd och mer polerad version av vad de båda banden i vanliga fall sysslar med. Jon är rejält nedtonad, vilket är skönt då man slipper höra honom skrika "Blues Explosion" var och varannan minut. Dock blir det lite väl polerat och uddlöst emellanåt och skivan är alldeles för lång, i 74 minuter orkar man inte hålla intresset vid liv. Och avslutande tio minuter långa *I'm So Alone* är rent ut sagt trist. Synd på så bra ingredienser. Men sen har ju ingen av artisterna utträttat nåt speciellt intressant på många år heller. Tyvärr.

Mathias Skeppstedt

STARFLOWER

Moment in the Sun
MUSIC IS MY GIRLFRIEND

Ibland när jag gör nya bekantskaper händer det att referenser haglar tätt och intensivt, som likheter, eventuella inspirationskällor, beröringspunkter. Feelies, Go-Betweens, REM, Lars Winnerbäck, Boo Radleys, Pet Shop Boys, you name it. Ibland helt bisarra motsatser, ibland rena självklarheter. Efter ett tag blir det hela meningslöst, även om det fortsätter att komma omedvetna paralleller, hela tiden. Det är som att det kan kännas lite störande, men det krävs nästan för att komma in i musiken. Så rik på allt, fastän så avskalad och naken, ren. Det är inget tecken om att finnarna i Starflower har nå-

got extra, någon parapsykologisk färdighet att fånga upp olika musikaliska skiftningar och bara smälta ihop dem till enkel och rak popmusik, som egentligen inte låter så stor som den är. Ödmjukhet, utstuderat eller bara självklart?

Magnus Sjöberg

CHRIS STILLS

Chris Stills
V2/BONNIERAMIGO

Chris Stills har en pappa som heter Stephen. Farsans polare hette Crosby, Nash. En Young var också med ibland när de spelade folkrock ihop på 70-talet. Chris mamma var även hon artist, fransyskan Véronique Sanson.

1998 släppte, då 23-åriga, Chris sin första skiva. Nu åtta år senare kommer uppföljaren. Han har den här gången valt att utforska sitt franska arv och sjunger ungefär hälften av softrocklåtarna på franska. Och det känns som om det ger honom mer än mig som icke fransktalande lyssnare. Det hade varit kul med en repa i skivan så att det hände någonting.

Johan Lothsson

ANDY STOTT

Merciless
MODERN LOVE/DOTSHOP.SE

Inledningsvis tror man nästan att det är Tijuana's finest som står bakom maskinerna. Det låter mycket Murcofskt med dovt ekande pianoackord, svepande stråkar och precis knäppande beats. Men resten av *Merciless* följer inte i Murcofs fotspår. Andy Stott har en hel del annat i sin godispåse: varmt vackra pianoballader som titelspåret och avslutande *Peace of Mind*, Rhythm & Sound-dub i *Come to Me* blandat med electronicainfluenser som känns väldigt brittiska.

Merciless skulle därmed kunna vara en skiva utan konturer. Som spretar åt alla håll. Under en första lyssning känns det också så. Men ju mer man lyssnar desto mer faller bitarna på plats. Andy Stott har gjort en övertygande skiva med influenser från många håll.

Mats Almegård

THE SUBMARINES

Declare a New State!
NETTWERK/PLAYGROUND

Först två brustna hjärtan och sedan evig kärlek, det är sagan och verkligheten bakom duon The Submarines debutalbum. Blake Hazzard och John Dragonetti korsade varandras vägar som solomusiker i början av 2000-talet och det dröjde inte länge förrän det började slå gnistor kring dem. I fyra år gick det knappt att skilja dem åt, då de både delade privatliv och musikkonstellationer. Men precis som i många av dagens askungesagor nådde det dock sin kulmen och paret valde att gå skilda vägar. Det är här som den romantiska filmen börjar och faktiskt även materialet till *Declare a New State!*.

Blake och John vände sig till låtskrivandet för att ta sig igenom saknaden och sorgen. Då Blake var tvungen att ta sig till Johns studio för att spela in sina sånger, visade det sig att båda skrivit alster som talade mer än flera års terapisamtal, fortsättningen får ni själva räkna ut...

Resultatet blev ett album som de troligtvis inte gett ut om de inte hade fått allt mastrat och klart i bröllopspresent. Skivan bjuder på både skön The Postal Service-doftande electronica, samt enkel mjuk gittarbaserad indiepop i samma kaliber som Stars och Deathcab for Cutie. Helt klart ett band att räkna med när du ska sätta dig ner och lägga in den perfekta höstmixen på din Ipod.

Samuel Olsson

SUGARPLUM FAIRY

First Round First Minute
MOONDAYS/UNIVERSAL

De fem Borlänge-slynglarna är söta i sina popluggar och små svarta skinnjackor när de betar av fartfylt rockiga The Strokes/tidiga Oasis/Brainpool-inspirerade låtar i parti och minut på otroligt charmiga andraplattan *First Round First Minute*. Så det är bara att kapitulera.

Plattan försar fram utsmyckad med mjuka melodislingor och härliga harmonier man gärna sveper in sig i. Popsensibiliteten är total och i princip varje spår är en ny rökare. Och de levererar 14 stycken denna gång. *She* är en given favorit med sina hackiga gitarrer och over-the-top-körer men även tralliga *It Takes Time, it Takes Two* och inledande orgelbeströdda speedkulan *Last Chance* hamnar på pallplats. Klassiskt + energifyllt = popeufori.

Gary Landström

SUPERGROUPIES

Supergroupies
LIVEWIRE/BORDER

Supergroupies är Sveriges nästa band efter The Ark att ge glamrocken lite rubriker. Men till skillnad från Ola Salos band så saknar det lite hårdare västgötabandet förmågan att skriva ordentliga hittar på sitt debutalbum. Deras ospännande musik blir på det sättet platt. Men det finns så klart potential i ett band som rippas av Kix, David Bowie, Rolling Stones och alla andra som rört om i glamgenren.

Albumet är producerat av Kee Marcello, och han har gjort ett hyfsat jobb, även om jag tycker att ljudet är för kliniskt rent. Lite mer skit i systemet hade passat Supergroupies bättre.

Torbjörn Hallgren

RICHARD SWIFT

Dressed Up for the Letdown
SECRETLY CANADIAN/BORDER

Det är inte roligt att vara Richard Swift. "Sorry Mr. Swift but there's no radio that likes to play the songs of your love sorrow". Ja, han sjunger så själv i *Artist & Repertoire* på detta, hans andra album, där låten ifråga är ett tonsatt brev från en skivbolagsrepresentant. Däremot fick hans debutplatta *The Novelist/Walking Without Effort* från förra året bra kritik, ibland till och med översvallande.

Medan han på den plattan lät som en ung Tom Waits i sällskap av Django Reinhardt-gitarrer och Chick Webb-blås låter det på den nya som om han traskat bort från Tin Pan Alley till The Brill Building där han bekantat sig med Billy Joel och Carole King. På vägen har han snappat upp Randy Newman vilket finfina *The Songs of National Freedom* kan skvallra om.

Spåret som ändå lyser klarast på skivan är *Most of What I Know* som låter som något Rufus Wainwright och Josh Rouse hade kunnat knäpa ihop tillsammans. När de galopperande trummorna, handklappen och blåset gör entré kan man inte annat än avguda marken herr Swift sätter fötterna på. Hela *Dressed Up for the Letdown* är fylld av utsökt låtsnickeri. Jag tror för övrigt att Richard Swift och Ed Harcourt är själsfränder. Om de själva kommit fram till samma slutsats vet jag däremot inte. En sak är dock klar, Richard Swift behöver inte längre bekymra sig över att inte bli spelad på radio.

Annica Henriksson

SYSTEM

Sample and Hold
PROGRESS PRODUCTIONS/BORDER

I sann electroanda är det varken förnamn eller ansikten utan Herr A och Herr B i suddig version som gömmer sig på Systems skivomslag. Herr A och B gick samman

som System i början av 90-talet, knåpade ihop electronica och släppte själva ett gäng EP:s i minimalistisk upplaga. Till slut, med *Silicon Based EP*, nådde de en bredare publik och började ge ut sina skapelser på Stockholmsbaserade Lobotom Records.

I Herr A och Herr B:s laboratorium, där de laborerar som chief scientist respektive laboratorieassistent, framställs maskindyrkande electropop med mycket analog synt och retrovarning - för dem som 1984 hade tillräckligt mycket hår för mohikan förutspås nostalgi. Kärleken till omgjorda röster och förfäderna Kraftwerk är tydlig. Samtidigt som det är både dansant, melodiöst och, just därför, lättillgängligt. Hitpotentiella *Tonight* och *Anything Anywhere* är exempel på det.

Personligen kan jag sakna mänsklig beröring – Darth Vader-stämmor blir lätt tjatiga i längden – men *Sample and Hold* borde ändå bredda publiken ytterligare.

Matilda Gustavsson

TY TABOR

Rock Garden

INSIDEOUT MUSIC/BORDER

Att Texastrion King's X ifjol släppte sin bästa platta på 00-talet har inte hindrat antydningar om en stundande nedläggning från medlemmarna själva. Synd, då de fortfarande spelar Black Beatles som ingen annan. På egen hand är det längre mellan godbitarna. Jerry Gaskills senaste solo var på sin höjd godkänd och Ty Tabors tredje soloskiva är på sin höjd av kuriosaintresse för envetna fans. Vad är det för vits att spela in halvdanheter i skuggan av huvudbandet?

Roger Bengtsson

TAR... FEATHERS

Make Way for the Ocean Floor to Fall to the Surface

RELEASE THE BATS

Frustration har alltid varit min påse musikaliskt. Tar... Feathers sångare Marcus Nyke ger frustrationen ett ansikte och det passar verkligen bra till de skräniga, aviga melodierna. Det skulle ha blivit en EP men under arbets gång har det vuxit till en "hel" skiva och jag tycker att desperationen och den inte sällan skruvade produktionen funkar alldeles utmärkt.

Jag tror att göteborgarna har det som behövs för att nå ut i den stenhårda indievärlden, att det färgglada CD-konvolutet dessutom är svinsnyggt gör inte saken sämre, de har tänkt på det mesta.

Låt inte meningen om de aviga melodierna avskräcka er, för hela tiden finns faktiskt en svängig känsla som finns med låt efter låt, lyssna bara på *Build Me A Wreck* som smyger sig fram som något The Cure hade varit nöjda med i början av 1980-talet fast med moderna electronicaljud till.

Martin Röshammar

CHIP TAYLOR

Unglorious Hallelujah

TRAINWRECK/BORDER

En dubbel-LP var när det begav sig under den analoga tideräkningen är en ganska häftig grej. Lite mastodontverk, liksom. Problemet när CD-formatet kom var att många artister hängde kvar vid dubbeltnket och istället spelade in en dubbel-CD (som rymmer nästan lika mycket som fyra LP-skivor). Med resultatet att de fick med en alldeles för hög koncentration vatten i sina alster.

Och Chip Taylors dubbel är ingalunda ett undantag. Efter tre duettalbum med Carrie Rodriguez slår han till med 24 låtar soloalbum. Han bjuder på gedigen americana. Det är steel guitar, kristna körstämmor och munspel på låtar med titlar som *Santa Cruz* och *Daddy Why'd You*

Take My Guitar Away. Och vattnet skvalpar skyhögt emellanåt.

Men vissa låtar är fantastiska. Kort och gott fantastiska. Utöver nyss nämnda *Santa Cruz* är *Jackknife* och *I Need Some Help With That* dubbelns kanske bästa låtar. Han har en fantastisk förmåga att skala bort allt onödigt och bara ha med det som verkligen behövs. Inga extragitarer bara för att det fanns en kanal kvar på mixerbordet.

Det är brutalt, ärligt och bländande. Så bra att jag blir lite arg när jag tänker på hur bra det kunnat bli om han låtit dubbelns torka ner till en enkel-CD i solen.

Jesper Bohm

TERIYAKI BOYZ

Beef or Chicken

(B)APE SOUNDS/UNIVERSAL

Alla hiphopartister i vardande måste bli gröna av avund när de ser japanska kvartetten Teriyaki Boyz producentlista. Den innehåller både kredd och hits. Eller vad sägs om Daft Punk, Cornelius, Dan The Automator, Just Blaze, Adrock från Beastie Boys, Cut Chemist, DJ Shadow, DJ Premier, Mark Ronson och The Neptunes? Pust. Konstigt bara att plattan inte är speciellt bra.

Resultatet är nämligen en plojplatta i sann Japan-stil, komplett med färgglada kepsar åt olika håll och fejkbling kring halsen. Problemet är att jag inte skrattar. Och vem fan gör det åt sän här barnsmörja? Just D framstår som kulturbärare av gigantiskt mått i jämförelse. Kan dock se kopplingen till Beastie Boys tydligt.

Helt sjukt att så många hjältar ställt upp! Tillfälligt hjärnsläpp, någon typ av språkligt missförstånd eller checker på gigantiska yen-belopp är trolig anledning till uppslutningen. Men jag skrattar fortfarande inte.

Gary Landström

TERROR

Always the Hard Way

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

De här grabbarna har gått den hårda vägen genom livet och vill sjunga om hur tufft de haft det och hur för real de är. Och vilken bättre för musikstil än hardcore för detta syfte? Terror lyckas dock inte särskilt bra att få mig att hålla med om att de är äkta. Istället sitter jag och har en stillsam sovstund i den orkan de försöker starta. Jag vaknar till ett tag när de bryter av med lite rock-skrän i början av *You Can't Break Me*, men sen kommer tvåtakten igång igen och allt blir till en snabbt rinnande sörja.

Mikael Barani

TILLY AND THE WALL

Bottoms of Bannels

MOSHI MOSHI/BONNIERAMIGO

Bad Education är en bra rocklåt, som till titel och utförande påminner lite om Ramones *Rock'n'roll High School*. Men, bara pyttelite – att säga något annat vore att svära högljutt i kyrkan.

I övrigt en ojämn skiva, med brett spektra av rockiga, teatrala, indietrallvänliga och poppiga låtar. Och på det lite klockspel och smärreliösa inslag. Resultatet blir en skiva som skulle kunna varit bra om den varit mer nedtonad men som under sina stunder står mig långt upp i halsen. Det blir helt enkelt för mycket av det goda.

I små doser fungerar det å andra sidan väldigt bra, vilket gör att det är den perfekta plattan för höstens egna Ipod-mixar.

Gabriella Fäldt

TWENTY FOUR HELL

Introducing My Rock'n'roll

M*A*S*H RECORDS

En albumtitel blir inte mer ärlig än så här. Den här svenska kvartetten lirar gedigen

rock'n'roll utan krusiduller. Och det svänger rätt bra även om jag tröttnar på de standardiserade riffen, vilket även får mig att inse hur pass originella The Helicopters faktiskt är i en genre som annars trampar vatten. Hur som helst är det här kul och okomplicerat och går direkt från gitarr till det generella höftområdet.

Mikael Barani

THE VEILS

Nux Vomica

ROUGH TRADE/BORDER

Två år har gått sedan debuten *The Runaway Found* och sedan dess har bandet både hunnit splittras och återskapas. Finn Andrews (sångare/låtskrivare) valde att återvända till Nya Zeeland efter splittringen och fann där sina gamla gymnasiepolare Sophia Burn (bas/kör) och Liam Gerard (piano/orgel).

Tillsammans med sina bandkamrater har Finn Andrews klivit in i studion och skapat en fyllig och skitig produktion, där de få instrumenten skapar ett enkelt och råbarkat djup. När Andrews sedan stämmer upp skapas en atmosfär som nästan väcker Jeff Buckley ur sin djupa sömn. The Veils har spår av Patti Smith, Buckley, Neil Young och Nick Cave men visar tydligt att bandet är här för att stå på egna ben.

Med starka spår som *Advice for Young Mothers to Be*, *Pan* och *One Night on Earth* visar *Nux Vomica* prov på ett album med framtiden för sig.

Samuel Olsson

VIOLENT DIVINE

Violent Divine

CHAVIS/CDA

Här har vi fem hårda killar som med gnisslande gitarrer och pumpande trumvirklar återger 80-talets vinnande hårdrockskoncept i en fräsch mix, helt enligt dagens rådande klimat. Man hör tydliga influenser av Mötley Crüe, Van Halen, Aerosmith med flera, utan att för den sakens skull ge intryck av plagiat.

De är bra på vad de gör, och här finns definitivt godbitar som sticker upp lite mer än resten, till exempel öppningslåten *Let's Go*, vilken har plattans största hitkänsla. Jag är övertygad om att de kommer att finna sin lyssnarskara, kanske även internationellt, då de med tanke på att de startade för bara ett år sedan redan lyckats knipa till sig ett skivkontrakt i USA. Men mer än så tvivlar jag dock på att det blir, de riskerar nog tyvärr att falla ner i strömmen av liknande halvretro rock'n'roll-band och därmed passera de flesta ganska obemärkt förbi.

Petra Sundh

CHUCK E. WEISS

23rd & Stout

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Chuck E. Weiss är väl mest känd för sin vänskap med Tom Waits och Rickie Lee Jones, och deras tid på Tropicana Motel under det sena 70-talet. Det är lite synd. För Chuck har samma slags musikaliska släktskap som de andra två; lite ensamt, lite nostalgiskt, lite skett, lite taggigt. Weiss har emellanåt låtit lite som en tunnare variant av Waits, lite rakare, inte så utstuderat, inte så, ja, extremt. Mer rak blues, men med en liten twist av avighet.

Samma här, men nu känns det också som att han kommit Waits lite närmare. Lite skröna, lite samma flirt med de här Beefheartska rytterna. Och det känns som att han hittat hem, ännu mer hem än tidigare. Burleskt, ballader, berättelser, bekännelser, bikt, bakgårdar. Som tidigare lite rakare än både Waits och Jones, men helt i sig själv. Och mycket av atmosfären känns igen. Så pass att man inte behöver nämna referenserna för att definiera. Ame-

rikansk nostalgi och blues så man känner igen. Chuck E. Weiss.

Magnus Sjöberg

WESTBOUND TRAIN

Transitions

HELLCAT/BONNIERAMIGO

Skainfluerad musik är nästan alltid bäst live. Banden brukar ha en förmåga att bjuda på dansanta shower och det är precis vad jag tror att Westbound Train gör. På skiva låter deras musik ganska trist. Trots att jag skruvar upp volymen rejält levererar de inte den *där* känslan.

Blåset känns oengagerat och sångarens röst ger mig inte den där övertygande kraften. Tyvärr känns inte musiken lugn på ett soft sätt utan mest på ett tråkigt vis. I vanliga fall brukar jag applådera band som bjuder på en lång låtlista. Nu väntar jag mest på att den 16-spåriga plattan ska ta slut.

Alessandra Johansson Cavalera

WINNEBAGO DEAL

Flight of the Raven

FIERCE PANDA/DOSSHOP:SE

Ben Perrier på gitarr och sång samt Ben Thomas på trummor, bildar duon Winnebago Deal – och det gör de rätt i. Detta är bra! Filosofier som "keep it simple" dyker ständigt upp mellan öronen, precis som det sig bör när det gäller rock'n'roll. Detta känns ändå väldigt modernt, och inte som någon nostalgigästerinningshårdrock som vi sett en del av den senaste tiden. Det enda som slår mig är att detta kanske är en rockigare utveckling av den insomnade stonerrockscenen, fast åt ett annat håll än Queens of the Stone Age, Brant Björk och Fu Manchu valt. Före detta Queens of the Stone Age-basisten gästar dessutom dessa två energifyllda Ben under diverse turnékonserter, så tanken kanske inte är helt obehagad. Jag kan dock känna att det fattas en liten krok, något som kan liknas vid en "aha"-tanke. Det finns inget direkt som sticker ut, men å andra sidan är skivan bra, rakt över i en behagligt jämnhet. Att två ensamma kurrar kan få det att låta, och svänga, så här mycket, måste ändå generera i ett hyfsat slutbetyg.

Petra Sundh

YO LA TENGO

I Am Not Afraid of You And I Will Beat Your Ass

PLAYGROUND

Jag har egentligen aldrig gillat Yo La Tengo, lite för smarta, lite för ironiska, lite för nördiga för en som anser att Ramones är höjden av konst. Men visst, jag är fullt medveten om att som musiksribent krävs det nästan att jag älskar Yo La Tengo och alltid hyllar alla nya Elvis Costello-skivor. Jag har ändå haft svårt för dem.

Och tyvärr gör den här skivan inget för att motarbeta det. Det börjar dock bra, grymt bra, första låten *Pass the Hatchet*, *I Think I Am Goodkind* är en tio minuter hypnotisk rymdblues som golvar mig totalt. Basen spelar samma tre toner om och om igen tills man når ett meditativt tillstånd som endast avbryts av små anfall av överstyrda gitarrer och primala trummor. Jag känner att jag kanske underskattat New Jersey-trion som i år firar 20 år, men efter den inledningen är det rakt ner i navelskådande, trist indiepop med smarta arrangemang, lite falssett och en och annan Velvet Underground-blinkning. Gäsp. Och när de sen leker Suicide i *The Room Got Heavy* är det mest deprimerande. Skivan hämtar sig dock mot slutet och avslutande *The Story of Yo La Tengo* är riktigt bra. Dock är skivan alldeles för lång med alldeles för mycket utfyllnad. Men med en sådan titel kan jag nästan förlåta vad som helst. Nästan.

Mathias Skeppstedt

JAMES YORKSTON

The Year of the Leopard

DOMINO/PLAYGROUND

James Yorkston kallas ofta för folksångare och även fast han envist hävdar att han är mycket mer än så är det svårt att bli riktigt övertygad när man hör *The Year of the Leopard*. En finstämd i stort sett helt akustisk skiva. Som helhet har den dock en tendens att bli lite väl anonym, det är få sånger som sticker ut och James röst har inte alltid tillräckligt med personlighet för att fylla ut de luftiga arrangemangen. Dock sticker öppningsspåret *Summer Song* ut och *The Brussels Rambler* är en riktigt vacker och suggestiv sak, med en väldigt tilldragande klarinett.

Mathias Skeppstedt

PETE YORN

Nightcrawler

SONYBMG

Pete Yorn brukar inte vara en besvikelse, men efter releasen av *Nightcrawler* aspirerar han på det. Det här är långt ifrån den forna singer/songwritern med starkt, melankoliskt material. Mycket mer producerat, välordnat och kommersiellt. Och därmed sämre.

Det är bara att konstatera att Pete Yorn drabbats av den klassiska problematiken, att charmen försvinner med högre gage. Även om han fortfarande har snygg frisyr och skulle platsa i vilket glansigt modemagasin som helst när han inte ånda fram. Det som saknas är den rockiga utstrålningen, karisman som får popplickor med brustna hjärtan på fall. Där räcker inte ett välpolerat yttre, där krävs även ett vackert hjärta.

Men, trots allt - det är inte en dålig platta. Den innehåller en rad rocklåtar som fungerar i opretentiösa sammanhang. En klassisk trea om det funnits ett femskalligt betygssystem.

Gabriella Fäldt

YUNG JOC

New Joc City

BAD BOY/WARNER

Ännu ett debutalbum från en 20-någon-ting-kille. Yung Joc spås av skivbolaget att bli Atlantas nästa stora hiphopstjärna, men jag är tveksam. Han är absolut inte utan talang så man kanske ska skylla på låtskrivarna eller producenten men oavsett så är skivan helt enkelt tråkig. Det svänger ytterst sällan, det mesta låter likadant och känns överproducerat.

Det finns dock några ljusglimtar, bland andra *Flip Flop* och *Hear Me Coming*. Förmodligen för att de faktiskt har melodi. Skivans bästa låt är helt klart lugna *1st Time*, inte minst tack vare Marques Houstons lena soulstämma i bakgrunden. Men tre bra låtar av sexton räcker inte. Eftersom de dessutom är på slutet av albumet finns risken att man aldrig hinner komma dit utan har bytt skiva för länge sen.

Det kommer krävas mycket mer kreativitet än så här för att Yung Joc ska infria skivbolagets förväntningar och förtjäna titeln som nästa hiphopunder.

Sara Thorstensson

SEBASTIAN ÅBERG

The Sangeet Project

COUNTRY & EASTERN/CDA

Slagverkaren Sebastian Åberg kombinerar indisk raga och modern västerländsk musik, utan att försöka ge avkall på ragans integritet. Intressant projekt, absolut, men det känns ibland som att det i längden blir lite för mycket av det pumpande, lite för mycket av det monotont dynamiska sugandet hos den moderna europén. Ibland som att höra lösryckta strofer och mantran yppas och mässas ovan ett på förhand bestämt beat av den kombination av rytmer

som ger den exotiska dansmusiken näring, som heller sällan varierar sig över tid. Vissa poänger och ljuspunkter finns, men det känns lite för ofokuserat för att det ska bli riktigt bra. Kontraster mellan olika låtar kan också bli förödande. Från det dominerande dans- till det dominerande indiska intrycket. Har inget emot indisk musik och sitar, men jag kommer heller inte ifrån att jag tycker mig hört *Gujaritodi* i något *Mānbas Alpha*-avsnitt någon gång.

Magnus Sjöberg